ŞEHİD (inşaAllah)
ŞEYH ABDULLAH AZZAM

MÜSLÜMAN TOPRAKLARINI SAVUNMAK EN BÜYÜK FARZDIR

BAŞLARKEN

Hutbetu'l Hâce

Hamd, ezelden ebede dek yalnızca Allah'a özgüdür. O'nu över ve O'ndan Peygamber Efendimizi, O'nun ehli beytini ve sahabilerini rahmetiyle kuşatmasını dileriz.

Allah (Subhanehu ve Tealâ) şöyle buyurmaktadır:

"*Ey iman edenler! Allah'tan sakınılması gerektiği gibi sakının. Sizler, kesinlikle Müslüman olarak ölün." (3/Ali İmran 102)*

"*Ey insanlar! Sizi tek bir nefisten yaratan, ondan eşini var eden ve o ikisinden birçok erkekler ve kadınlar vücuda getirip (dünyanın dört bir tarafına) yayan Rabbinizden (emir ve nehiylerine riayetsizlikten) sakının! Adını anarak birbirinizden dilekler dilediğiniz Allah'tan ve sıla-i rahmi kesmekten korkun. Hiç şüphesiz ki O, sizin üzerinize Rakîb'tir. (En ince ayrıntısına kadar her halinizi daima gözetendir.)" (4 Nisa/1)*

"Ey iman edenler! Allah'tan (emir ve nehiylerine riayetsizlikten) sakının ve doğru olan sözü söyleyin ki, Allah, yaptığınız amelleri kabul etsin ve günahlarınızı affetsin. Allah ve Resulüne itaat eden, elbette ki bütün büyük emel ve beklentilerini elde etmiştir." (33 Ahzab/71)

Bütün hitap ve kitapların başında ifade edilmesi sünnet olan "hamd ve salât" fasılasını ifa ettikten sonra...

En doğru söz Allah'ın kelamı, en müstakim yol ise Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)'in rehberlik ettiği yoldur. Yoldan saptıran en şerli şeyler, dinde sonradan çıkartılan şeylerdir. (Din adına başlı başına bir ibadet olması amacıyla) dinde sonradan çıkartılan her şey bid'attir.

Her bid'at sapkınlıktır. Hiç şüphesiz ki, her sapkınlık azaba müstahaktır.

Ey Cebrail, Mikail ve İsrafil'in rabbi! Ey yeryüzünün ve gökyüzünün yaratıcısı, görünen ve görünmeyeni bilen Allah'ım! İhtilafa düştükleri

hususlarda kullarının arasında hüküm verecek olan sensin. İhtilaf ettiğimiz hususlarda bizi hidayete ulaştır! Sen dilediğini dosdoğru olan yola iletensin.

Günümüz dünyasında Müslümanlar, tarihte benzeri görülmemiş bir gariplik içerisindedirler. Öyle ki her yerde ezilmekte, yurtlarından kovulmakta, tutsak edilmeye çalışılmakta ve kendileriyle savaşılmaktadır.

Nitekim içerisinde bulunduğumuz dönem küfrün her yönüyle Müslümanlar üzerine geldiği bir dönemdir. Kâfirlerin sataşması ve saldırıları bazen sözlü bazen de fiili olarak gerçekleşmektedir. Herkesin şahit olduğu gibi kısa bir süre önce küfür, bütün güç ve kuvveti ile "Terörizm" adı altında İslam cihadına karşı olan savaşını ilan etmiş ve var gücüyle Müslümanların üzerine çullanmaya kalkışmıştır.

Allah'a hamd olsun ki O'nun yardımı ve lütfü ile Taifetu-l Mansura[1] İslam'ı izzete kavuşturmak için küfrün hücum dalgasının önüne bir sed gibi durmuştur ve durmaya devam etmektedir. Onlar kıyamete kadar da yüce İslam davasını yeryüzünde hâkim kılmak için savaşmaya devam edeceklerdir.

Seleme b. Nüfeyl el-Kindi (Radıyallahu Anh) Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in şöyle buyurduğunu rivayet eder:

"Ümmetimden bir grup hak yolunda mücadeleye (hiç ara vermeden) devam edecektir. Allah da onlar (la mücadele sebebi) ile bazı kavimlerin kalplerini saptıracak ve bu kavimlerden (alınanlarla) onların rızkını sağlayacaktır. Bu hal kıyamet gününe, Allah'ın vaadinin gelme anına kadar devam edecektir. Kıyamete kadar atın alnında hayır vardır. Rabbim aranızda kalıcı olmayıp gidici olduğumu, ruhumu kabzedeceğini, sizin de beni, birbirinin boyunlarını vuran gruplar olarak takip edeceğinizi bildirdi. Sakın birbirinizin boynunu vurmayın! Müminlerin fitne sırasında emniyette olacakları asıl yerleri Şam'dır."[2]

Şüphesiz zafer sahibi bu guruba karşı çıkanlar, onları yardımsız bırakanlar, destekçi olmayanlar ve geri duranlar onlara asla zarar veremeyeceklerdir. Aynı şekilde mürtedler, kâfirler, batıl ehli, zındıklar ve münafıklar da bu yüce İslam erlerine asla zarar veremeyeceklerdir.

Enes (Radıyallahu Anh)'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

[1] Taifetu-l Mansura hakkında detaylı bilgi almak için Şeyh Ebu Basir et-Tartusî'nin "Taifetu-l Mansura'nın Özellikleri" isimli kitaba bakınız.
[2] Nesâi.

"Müşriklere karşı malınızla, canınızla ve dilinizle cihad edin!"[3]

Kuşkusuz günümüzde cihad, Rabbimizin rızasını elde etmek için yapılacak olan en güzel amel ve farz-ı ayn olan bir ibadettir. Ayrıca Allah (Subhanehu ve Tealâ)'nın, imandan sonra farz kıldığı en önemli amellerdendir. Allah yolunda cihad etmek, ellerinden bütün toprakları gasp edilmiş Müslümanlar üzerine belki de günümüzde farz olduğu kadar başka hiçbir dönemde farz olmamıştır.

Kâfirlerin Müslümanların beldelerini teker teker ele geçirdiği ve hükümlerini rahat bir şekilde tatbik ettikleri şu dönemde Allah yolunda cihad etmek, ümmet için tek çıkar yoldur.

Zira izzet ve şeref cihattadır. Cihadı terk etmek ise zillet ve sefihliktir. Yeryüzünde kâfirlerle müminlerin her zaman mücadele ve kavga içerisinde olması Allah (Subhanehu ve Tealâ)'nın bir sünnetidir.

Bu mücadele asla sona ermeyecektir. Zira küfrün olduğu yerde İslam, İslam'ın olduğu yerde de küfrün bulunması düşünülemez. Bu nedenle İslami olmayan bir hayat tarzının olduğu yerde imanı elde etmek ve yaşamak çok zordur. Küfür ehli ile iman ehlinin devamlı bir mücadele içerisinde olmasının sebebi de budur.

Bütün insanların sahibi, yeryüzünün ve gökyüzünün rabbi olan Mevlâ'mız şöyle buyurmuştur:

"Güçleri yeterse, dininizden döndürünceye kadar sizinle savaşa devam ederler. İçinizde dininden dönüp kâfir olarak ölen olursa, bunların işleri dünya ve ahirette boşa gitmiştir. İşte cehennemlikler onlardır ve orada temelli kalacaklardır." (2 Bakara/217)

Ey izzetli kardeşim!

Allah için söyle! Müslüman bacılarımızın namuslarının kirletildiği, Müslümanların evlerinin başlarına yıkıldığı, çocuk-yaşlı, kadın-erkek denilmeden öldürüldükleri, çocukların yetim, kadınların dul kaldığı şu günümüzde cihaddan başka çıkar yol var mıdır?

Ümmetin kurtuluşu, izzete kavuşması ve kâfirlerin boyunduruğundan kurtulması ancak, Allah yolunda cihad etmeye bağlıdır.

İbnu Abbas (Radıyallahu Anhuma)'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) Mekke'nin fethedildiği gün şöyle buyurmuştur:

---

[3] Ebu Davud, Nesâî.

"Artık bu fetihten sonra hicret yoktur. Fakat cihâd ve niyet vardır. Öyleyse cihada çağrıldığınız zaman hemen icabet edin!"[4]

Enes (Radıyallahu Anh)'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

"Öğleden evvel veya öğleden sonra (cihad için) Allah yolundaki bir yürüyüş, dünya ve içindeki her şeyden daha hayırlıdır."[5]

Yezid b. Ebu Meryem (Radıyallahu Anh) anlatıyor:

“Ben, Cuma namazına giderken Abaye b. Rafi bana yetişti ve "Müjdeler olsun sana! Senin attığın şu adımlar Allah yolundadır. Çünkü Ebu Abs’ten işittim ve o, Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in

“Herhangi bir kulun ayakları Allah yolunda toz-lanırsa, cehennem ateşi ona dokunmaz”[6] buyurduğunu söylemişti" dedi.”

Günümüzde bu denli farz olan Cihadın büyük komutanlarından Şeyh Abdullah Azzam (şehid inşaALLAH) ın bu kitabını internet ortamında paylaşıp, bizi Şeyh Abdullah Azzam ın eserlerini internet ortamında paylaşmaya teşvik eden “tak-va.com” ekibinden ALLAH subhanuhu ve teala razı olsun.

Web düzen

24.12.2012

[4] Müttefekun Aleyh.
[5] Müttefekun Aleyh.
[6] Buhari, Tirmizi.

Kitap Hakkında…

Allah (c.c) buyuruyor:

"Küçük-büyük seferberliğe katılınız. Mallarınız ve canlarınızla Allah yolunda cihad ediniz. Şayet bilirseniz bu davranış sizler için daha hayırlıdır." (Tevbe/41)

1- Afganistan'da, Filistin'de ve düşman işgaline uğrayan diğer İslâm ülkelerindeki sıcak savaş acaba farz-ı ayın mıdır, yoksa farz-ı kifâye midir?

2- Acaba bugünlerde seferberliği pratik hayatta uygulamak imkânı var mıdır?

3- Ortada tek bir kumandan olmadan cihad edebilir miyiz?

4- Savaş komutanları çeşit-çeşit düşüncede ve darmadağın iken Afganistan'da sıca.k savaşa girebilir miyiz?

5- Halkın kendi havasında miskin-miskin oturması durumunda, müslüman tek başına sıcak savaş yapabilir mi?

6- Düşmandan kat kat zayıf olmamız durumunda kâfir güçlerden yardım isteyebilir miyiz?

7- Yeterli İslâm terbiyesi almamış Müslümanlarla birlikte sıcak savaşa girebilir miyiz?

8- Acaba önce Afganistan'la mı, yoksa Filistin'le mi işe başlayalım?

Evet, şu günlerde zihinlerde dolaşan ve kafaları kurcalayan sorular bunlar... Halk, bu soruları kavramada, kişisel yorumları, sayısızca farklı görüş ileri sürmektedir.

İnşallah sen bu kitapta, bu soruların cevabını, müslüman, imam ve fakihlerce nedereyse tevatür derecesine varmış şer'î naslarla bezenmiş olarak bulacaksın.

ÖNSÖZ

Bismillâhirrahmânirrahîm (Rahman ve Rahîm olan Allah'ın adıyla)

Hamd yalnızca yüce Allah'adır. Biz hamdi O'na yaparız. Yardımı O'ndan dileriz. O'nun yarlığamasını isteriz. İç dünyalarımızı saran kötülük duygularından ve tüm toplum içindeki kötü davranışlarımızdan Allah Teâlâ'ya sığınırız.

Kimler Allah katında "Saîd" olarak yazılmışsa, o kişileri "Şaki" olarak tanıtacak hiçbir güç yoktur. Kimler de Allah katında "Şakî" olarak yazılmışsa, o kişileri de "Saîd" gösterecek hiçbir kimse yoktur.

Ben Allah'tan başka hiçbir ilâh olmadığına tanıklık ettiğim gibi, Hz. Muhammed'in de O'nun kulu ve elçisi olduğuna da şahitlik ederim.

Ey Rabbim; eğer Sen kolay olmasını dilemezsen hiçbir şey kolay olmaz. Dilediğin takdirde bütün üzüntüleri aşılacak biçimde halk edersin.

Bütün bunlardan sonra bu fetvayı ki, işte onu kaleme alıyorum; bu boyuttaki durumumdan kat kat kabarıktır. Eseri tamamladıktan sonra üstün şahsiyet ve saygıdeğer büyüğümüz **Prof. Abdulaziz bin Baz'a**

sundum, huzurunda okudum. Kitabı gayet olumlu karşılayarak: **"Eser çok hoş!"** dedi ve içeriğini uygun buldu.

Ancak onunla yayınlanmasını arzuladığımız bir önsözü yazabilmesi için eseri biraz kısaltmamızı önerdi. Bu öneri doğrultusunda, özetleme yaptım. Fakat hac döneminde sayın profesörün gündemi hayli doluydu. Eseri ikinci kez kendilerine inceletebilme fırsatını bulamadım.

Daha sonra Sayın Profesör (Allah O'nu kötülüklerden korusun ve bizi bağışlasın) Cidde İbn-i Laden Mescidi'nde ve Riyad Ulu Camii'nde nefisle yapılan cihadın, bugün farz-ı ayın olduğuna fetva verdi.

En sonunda özet eseri - son altı soru eklenmemiş biçimiyle Prof. Abdullah Ulvan, Saîd Havva, Muhammed Necib el-Mutiî, Dr. Hüseyin Hamid Hassan, nihayet Ömer Seyf gibi kıymetli âlimlere sundum. Hepsinin huzurunda ayrı ayrı okudum. Hepsi de gayet olumlu karşıladılar. Büyük çoğunluğu altına imza koyacaklarını vurguladılar. Ayrıca eseri Prof. Muhammed b. **Salih b. Useymin'in** huzurunda da okudum. O da imzasını koydu.

Nihayet aynı eserin içeriği konusunda, **Abdurrezzak el- Afifi** ve **Hasan Eyyub** gibi değerli profesörlerle **Dr. Ahmed el- Gassal** da fetvalarını verdiler.
Sonra bu fetva içeriğini, hac döneminde, Mina'da, halkı biliçlendirme merkezinde İslâm dünyasının çeşitli yörelerinden gelerek, toplanmış yüzden çok âlimin bulunduğu toplantıda tebliğ ederek sundum. Onlara şöyle söyledim:

İlk yüzyılların büyük adamları, son yılların üstün şahsiyetleri ve yüzyıllar boyunca İslâm dünyasında yetişmiş bütün hadisçilerle fıkıh âlimleri; **"Müslüman ülke topraklarının bir karışına bile saldırıda bulunduğunda, bütün müslüman erkek ve kadınlarına cihad etmek farz-ı ayın olur; hem de yiğit gençler babalarının izni olmadan, kadınlar da kocalarının iznine başvurmadan.."** diyerek, cihada katılmalarına oy birliğiyle karar vermişlerdir.
Ben gerek mücahidlerin Emiri "Sayyaf'ın önünde ve gerekse Afgan cihad hareketi içinde üç yıllık yoğrulmam esnasında hep şu gerçeği dile getirirdim:

"Afganistan'daki cihad hareketinin mücahid insana çok ihtiyacı vardır. Dolayısıyla sizlerin, ey Âlimler Topluluğu, katında herhangi bir itirazı olan varsa derhal itirazını yapsın" dedim. Karşı düşüncede olan kimse çıkmadı. Hatta **Prof. Dr. İdris** dedi ki:

"Ey kardeşim, bu durum öyle bir gerçektir ki, üzerinde hiçbir ayrılık olmamıştır." İşte bu gerçekler dolayısıyla bu fetvayı baskıya verdim. Dilerim ki Allah Teâlâ bunun sayesinde dünya ve ahirette bizi faydalandırır ve bütün müslüman toplumlara bu fetvayla feyiz verir.

Dr. Abdullah Azzam

KİTABA SUNULAN TAKRİZLER

Ömer Seyf'in Takrizi

Rahman ve Rahim olan Allah'ın Adıyla,

Hamd Allah'adır. Allah Teâlâ, Efendimiz Muhammed (s.a.v)'e Âline, Ashâb'ına ve O'nun sempatizanlarına salât ve selâm eylesin.

Sonra,

Allah yolundaki kardeşim, muhterem dostum ve muharip Dr. Abdullah Azzam, cihadın hükmü konusunda değerli bir muhtevaya sahip bu fetva kitabını ve cihadın ne zaman farz-ı ayın olacağı konusunu gözden geçirmemi istedi. Ben de tamamını okudum. Sağa-sola dönüşü olmayan ve kalbinde zerre kadar imanı olan her insanın Allah'ın Kitabı'nın, Rasûlü (s.a.v)'in sünneti ve ulemanın icma'ının oluşturduğu bu delilleri iyiden iyiye kavramasından başka çaresinin bulunmadığını aynı doğrular ve dini gerçekler olarak gördüm. Bunu söylemekle herkesin bu görevi yerine getirmesi için elinden gelen gayreti göstermesinin gerektiğini anlatmak istiyorum. Fakat bu gerçeğe ancak haklarında:

"İman etmiş olanlar, 'Keşke cihad hakkında sadece bir sure indirilmiş olsaydı!" derler. Oysa muhkem bir sure halinde cihad emredilip ve içeriğinde savaşmaktan da söz edilince kalplerinde nifak hastalığı bulunanların ölüm komasındaki kişinin bakışı gibi sana baktıklarım görürsün. Korktukları başlarına gelsin." (Muhammed/20)

Allah Teâlâ, ne güzel buyurdu! Allah şeyh Abdullah'ın bu iyi niyet ve uyarmalarının en güzel karşılığını kendisine versin ve kendi rızasına uygun davranmayı hepimize nasip etsin.

Gerçek şu ki Cihad hareketi bugün farz-ı ayın olmuştur. Hiç kimsenin kaçamak yapmaya imkânı yoktur.

Allah'a Doyamayan Ömer Seyf

Cidde, 28.12.1404

Büyük Âlimler Meclisi SAN'A-YEMEN

Saîd Havva'nın Takrizi

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla

Din kardeşimiz Şeyh Dr. Abdullah Azzam'dan gelen bu kitap taslağını aldıktan sonra onu iyi araştırılmış ve güzelce ayıklanmaya tabi tutulmuş bir fetva mecmuası olarak görüyor, o kitapta geçenleri aynen benimsiyor ve aynı ilkelere ben de çağrıda bulunduğumu ilân ediyorum.

Saîd Havva

Abdullah Nâsıh Ulvan'ın Takrizi

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla Hamd, âlemlerin Rabbi Allah'a, Salât ve Selâm ise alnı aklanmışların lideri ve Efendimiz Muhammed (s.a.v)'e, O'nun Âl-i Beytine, nihayet dünyanın her ücra köşesinde cihad bayrağını taşıyan ashabına olsun. Ayrıca Gerçek Düzen'in kurmaylarına ve Hak yoluna kıyamet gününe kadar özveriyle davette bulunanlarına olsun.

Sonra,

Kıymetli dostumuz Dr. Abdullah Azzam (Allah kendisini kötülüklerden korusun), günümüzde Afganistan'da, Filistin'de ve diğer İslâm ülkelerinde yaşanmakta olan Cihad hareketinin hükmü konusunda kaleme aldıklarını gözden geçirmemi istedi. Doğruyu bulma Allah Teâlâ'nın takdirinde olduğunu bilerek şöyle derim:

Dr. Abdullah Azzam, kişisel yorumlar biçiminde belirttiği, fetvasını verdiği ve eski-yeni önde gelen bütün âlimlerden aktardıklarının tamamı en doğru görüşleri oluşturuyorlar. Gerekçe olarak da; kâfirlerin işgali altına giren bütün İslâm ülkelerinin halkına - Fakîh âlimlerin de benimsediği gibi- yediden yetmişe savaşmayı farz-ı ayın durumuna getirdiğidir ve buna göre kadınların, kocalarının izni olmadan; gençlerin de babalarının iznine başvurmadan cihad hareketine katılmaları gerektiği gösterilir.

Aynı biçimde işgal edilen ülkenin komşularının, müslüman ülkeyi kâfirlerin çizmesi altında ezilmekten kurtarma konusunda kendi kendine yeterliliği sağlanıncaya kadar komşusunun cihad hareketine katılmalarını farz-ı ayın durumuna getirir. Eğer onların katılması da yeterli olmazsa farz-ı ayın olma hareketi onun daha yakınında ve onun daha yakınında olanlar dairesi biçiminde daha da genişler. Eğer bu bölgesel daire genişlemesi de yeterli olmaz veya o ülkeler uyuşuk uyuşuk davranırlarsa yahut umursamazlar veya ilgisiz kalırlarsa farz-ı ayın olma hareketi düşmanın baskısını sona erdirinceye ve müslüman topraklarının tamamından atıncaya kadar bütün yeryüzüne yayılır.

Şu anda ve bu yüzyılda, İslâm ülkelerinin çeşitli bölgelerindeki birçok Müslümanları uyuşuk-uyuşuk davranır, umursamaz ve tamamen ilgisiz durumda görüyoruz. Nitekim Afganistan, Filistin ve diğer müslüman ülkelerinin haklan konusunda bu denli ilgisizlik ve umursamazlık nedeniyle, İslâm topraklan üzerinde oturan her ülkenin Müslümanlarına cihad eylemi farz-ı ayın durumuna gelmiştir. Zira insan gücü ve ekonomik yapı açısından bu yeterlilik gerçekleşememiştir!..

O halde bu gerçeğe dayanarak deriz ki; bugün eli silah taşıyabilen her müslümana gerek Afganistan'daki ve gerekse dünyanın herhangi bir yerindeki diğer müslüman kardeşlerine yardımcı olmak için cihad hareketine katılmaları farz-ı ayın olmuştur. Müslümanlar kendi kendilerine yeter duruma gelinceye kadar gençlerin cihada katılmaları konusunda babalarından izin istemesine bile gerek yoktur. En iyisini Allah bilir.

Kardeşiniz

Abdullah Nâsıh Ulvan

Kral Abdüllaziz Üniversitesi/CİDDE

Muhammed Necîb el-Mutii'nin Takrizi

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla

Hamd yalnız Allah'a, salât ve selâm ise Allah'ın Rasülü'ne, Âl-i Beytine, dava arkadaşlarına ve onu sevenlere olsun.

Bu hamd ve salâttan sonra, kuşkusuz Allah yolunda, Allah Teâlâ'nın aşağıdaki fermanıyla seçip verdiği kullarına müjdelediği şehitlik makamına kavuşmak amacıyla cihad etmek, sadece bir evden başka bir eve taşınmaktır. Dar kalıplar arasındaki hoyrat anlayışından özgürlüklerin bulunduğu başka bir hayata, başkalarına yararı olmayan, üçkâğıtçı, düzenbaz ve yağmacıların kol gezdiği bir hayattan, mutluluk, güllük-gülistanlık ve hoşnutlukların bulunduğu hayata geçiş yapmaktır:

"Sizin içinizden şehitler edinmek için..."

Çok değerli, derin bir kültüre sahip, geçmişi (ve geçmişte yapılan olayları) iyi araştıran, mücahid kardeşim, Dr. Abdullah Azzam; cihada teşvik etmek ve cihad bilincini vermek amacıyla, konuyu fıkıh, hadis ve tefsirden naklettiği açık delillerle tartışmaya açarak ve bu konudaki delilleri göstererek, konuyu hak ettiği dereceye yükseltmektedir.

Bu suretle meseleyi; en tutarlı bir çözüme ulaştırmak amacıyla kaleme aldığı, kısa zamanda hazırladığı bu eser hakkında şunları rahatça söyleyebiliriz: Getirmiş olduğu, bu tartışmasız, apaçık deliller; cihaddan geri duranların gırtlaklarına tepilecek tıkaç ve ödlek münafıkların gözlerine sokulacak çomak niteliği taşıyorlar...

Bu naçiz eser hakkında şu yorumu yapabilirim: Bu eserde davetten tutun da, bu zor ve içinden çıkılmaz dönemlerde İslâm toplumunun bünyesinde oluşan parçalanmaları silip atmak ve toplumun İslâmî kimliğini korumak için düşünülemeyecek bütün çarelerin çözüm yollarını içermektedir. Tek cümleyle, az bir sürede hazırlanmış bu eser, tam anlamıyla İslâm dinamizmidir.

Dilerim bu eser, en şanlı, en yüce, en kalıcı ve en sürekli olabilmesi için Allah'ın, Rasülü'nün, Kitabı'nın ve Ümmeti'nin yolunda etkili olur.
Allah'a inanan kişi cihadını; eğer yere yıkılırsa şe-hadet parmağını kaldırarak veya işkenceye uğratılırsa normal gücünü, iradesini kullanarak; sürülürse seve seve giderek yahut hapsedilirse orada sürekli ibadet ederek, yaşarsa yönetici olarak yahut ölürse şehit olarak sürdürmek için yapar. O zaman cennetin en üst makamı Hüsnâ ve Ziyade makamını elde eder.

Selâm olsun şu sesi duyup el çırparak karşılayanlara; "Cihad için askere çağrıldığınızda derhal oraya katılınız." Allah'ın rahmet ve bereketi o kişiler üzerine olsun.

Cided, Cihad Sokağı köşesi

Muhammed Necîb el-Mutiî

Sünnete âli senedlerle hizmet eden Mühezzeb şerhi

Tekmiletü'l-Mecmû Şerhu'l-Mükezzeb yazarı

Mısır Arap Cumhuriyeti Yazarlar Birliği üyesi

MÜSLÜMANLARIN KENDİ ÜLKELERİNİ SAVUNMALARI EN ÖNEMLİ FARZ-I AYINDIR!

GİRİŞ

Hamdin tamamı Allah'ındır; yalnız O'na hamd ederiz. O'ndan yardım dileriz, O'nun yarlığamasını isteriz. İç dünyalarımızdaki kötülüklerden ve çirkin davranışlarımızdan Allah'a sığınırız.

Kimler Allah katında "Saîd" olarak yazılmışsa, o kişileri "Şaki" tanıtacak hiçbir güç olmadığı gibi, kimler de Allah katında "Şakî" olarak yazılmışsa, onları da "Saîd" tanıtacak hiçbir kimse yoktur.

Allah'tan baka hiçbir ilâh olmadığına, Hz. Muhammed (s.a.v)'in O'nun kulu ve peygamberi olduğuna tanıklık ederim. Allah Teâlâ ona, onun Âl-i Beytine ve dava arkadaşları olan bütün sahabeye salât ve selâm kılsın.

Andolsun ki Allah, kendi rahmetiyle bu dini, bütün âlemlere sevgi kaynağı olsun diye seçerken bütün peygamberlerin Efendisi (s.a.v)'i bu dinle peygamberlerin son halkasını teşkil etmesi için gönderdi. Bu dini Rasûlullah (s.a.v) açık belgelerle ve örnek insan olarak açık duruma getirdikten sonra, kılıçla ve mızrakla başarıya kavuşturdu. Nitekim Ahmed ve Taberânî'nin rivayet ettiği sahih hadiste Rasûlullah (sa.v) şöyle buyurdu:

"Kıyametin kopması saatinde tek ve ortağı olmayan Allah Teâlâ'ya kulluğu sağlayıncaya kadar kılıçla peygamber olarak gönderildim. Allah (c.c) benim rızkımı kargımın gölgesi altında takdir buyurdu. Horluğu ve halkı arasında küçük düşürülmeyi, bana karşı çıkanlara belâ olarak verdi. Her kim kendi isteğiyle başka bir kavme benzemeye çalışırsa o kişi, o kavmin bir parçasıdır." (Elbânî: Camiu's-Sagîr Sahihi, 2828)

Allah Teâlâ'nın koyduğu plân, yeryüzünün dirlik düzeninin etki-tepki yasasına göre sağlanmasını gerekli kılmıştır ve Allah Subhanehu ve Teâlâ şöyle buyurdu:

"Şayet Allah, insanların bir bölümünü etki, bir bölümünü de tepki gösterir durumda kılmasaydı yeryüzünün dirlik ve düzeni bozulurdu. Fakat Allah, bütün âlemlere üstünlük sahibidir." (Bakara/251)

Yani Allah Azze ve Celle, böyle kendi değişmez yasasını onlara uygulamak ve etki-tepki yasasını, başka bir deyimle hak batıl sürtüşmesi kanununu açık-seçik kılması suretiyle bütün insanlığı yüce otoritesi altına almıştır. Bu plân ve yasalar insanlığın dirlik ve düzenliği, gerçeklerin her zaman üstün gelmesi ve iyi değerlerinin yaygınlaşması uğrunadır. Hatta taabbûdî (determinist) anlamda dini semboller olan ibadetlerin rolü bu yasayla koruma altına alınmıştır. Zira Allah Teâlâ şöyle buyuruyor:

"Şayet Allah toplumun bir bölümünü etki, bir bölümünü de tepki gösterir kılmasaydı, kesin olarak içlerinde Allah'ın adı bol bol anılan manastırlar, kiliseler, havralar ve mescidler yıkılır giderdi. Allah kendisine yardım edenlere elbette zafer verecektir. Kuşkusuz Allah en üstün ve en güçlü otoriterdir." (Hacc/40)

Bu kanun; "etki-tepki kanunu" yahut cihad kavramı Allah Teâlâ'nın Kitabı'nın büyük bölümünü kaplamıştır. Zira gerçek düzenin kendisini koruma altına alacak bir üstün gücün bulunması zorunluluğu vardır. Nice gerçek düzenler olmuştur ki, adamlarının pejmürdeliği nedeniyle ayaklara düşmüştür. Nice batıl düzenler gelmiştir ki, uğrunda kanını seve seve akıtarak, kurban olacak büyük adamları ve sempatizanları bulunduğu için yüksek mevkilerde bulunmuştur. O halde cihad hareketi iki temel esas üzerinde yaşar: Sabır ki kalpte ve gönüllerde bulunan yiğitlikleri dışa yansıtır. Yücelik duygusu ki malı ve canı ortaya sermekten ibarettir. O halde gönül cömertliği cömertliklerin en üst katındadır. Nitekim İmam Ahmed'in rivayet ettiği sahih bir hadiste: "İman: Sabır ve geniş yürekliliktir." buyurulur.(Elbânî: Sahih Hadisler Serisi, 554)

İbni Teymiyye de Mecmuul- Fetava'da (28/157) şöyle der: İnsanoğlunun dirlik ve düzenliği, din ve dünyası açısından ancak yiğitliği ve yüce duygular taşımasıyla tamamlanabildiğine göre Allah Subhanehu açıklıyor ki, her kim kendi nefsiyle cihaddan uzak durursa, Allah Teâlâ o kişilerin yerine cihadı gerçekleştirecek kişileri getirir:

"Eğer cihad ordusuna katılmazsanız Allah sizi pek acıklı bir azapla cezalandıracak ve yerinize sizden başka bir kavim getirecek: Siz O'na hiçbir zarar veremeyeceksiniz. Çünkü Allah her şeye kadirdir." (Tevbe/39)

Bu nedenle Rasûlullah (s.a.v) karakterlerin en kötüsüne işaret etti ve cimrilik ile korkaklığın hem bireylerin düzenlerinin bozulmasına, hem de toplumların düzenlerinin alt üst olmasına neden olduklarını vurguladı. İşte bir sahih hadis-i şerifte şöyle buyrulmaktadır:

"Bir adamdaki kötülüklerin temeli doyum bilmeyen cimrilik ve utanma bilmeyen korkaklıktır." (Ebû Dâvûd ve Buhari" Tarih'te rivayet etti. Bkz. Camiu's-Sahih, 3603) (Ebû Dâvûd sahih olarak rivayet etti.)

Çok değerli geçmiş büyük insanlarımız üzerinden nice yüzyıllar geçti. Onlar bu etki-tepki yasasıyla hükmettiler ve yeryüzünün efendisi oldular. Allah Teâlâ'nın nitelediği şu insanlar gibi, bütün insanlığın üzerinde söz sahibi oldular:

"Onların içinden, sabrettikleri zaman bizim emrimizle doğru yola ileten önderler yetiştirmiştik." (Secde/24)

Nitekim Rasûlullah (s.a.v) bir sahih hadiste şöyle buyurdu:

"Bu ümmetin temeldeki dirlik ve düzenliliği sade yaşayış ve tavizsiz imanı ile olurken, sonundaki silinişi de cimriliği ve doyumsuz beklentisi yüzünden olur." İmam Ahmed, Taberânî (Evsat) ve Beyhakî rivayet ettiler. (Sahihu'l-Câmi, 3739)

Daha sonra yeni yetişen müslüman nesil geldi. Allah Teâlâ'nın bütün yasalarını askıya aldılar ve böylece Rabb'lerini unuttular. Dolayısıyle Rabb'leri de onları unutuverdi. Rabb'lerinin temel yargılarını toplumdan sildiler, Rabb'leri de onları toplumdan siliverdi:

"O (üstün şahsiyetlerin) ardından öyle bir nesil türedi ki, ne namazı tanıdılar, ne de hayvansal davranışlarını dizginlediler. İşte onlar 'Gayya' vadisini boylayacaklar." (Meryem/59)

Kötü değerler taşıyan davranışları kendilerine güzel gösterildi. Böylece kişisel kaprislerinin ardına düştüler. Bir sahih hadiste Rasûlullah şöyle buyurdu: "Kuşkusuz Allah, obur, şişman kişiyi ve laf dinlemeyen şımarığı, sokaklarda avaz avaz bağıran serseriyi, geceleyin kütük gibi derin uykuya dalıp gündüzleri maymun iştahıyla işe girişeni ve dünya denince iştahı kabaran, ahiret denilince de ölüm komasına düşeni hiç sevmez." (Sahihu'l-Câmi'us-Sagîr, 1874) İşte kaybolan farz görevlerden ve unutulan hayati değerlerden birisi de cihad görevidir ki, bu farz Müslümanların güncel yaşantısından silindi, böylece o müslümanlar sel suyuna kapılmış saman çöpü durumuna geldi. Bu gerçeği Hz. Peygamber (s.a.v) şöyle dile getiriyor:

—Bütün (İslâm) düşmanları her yönden üstünüze saldırabilir; tıpkı aç gözlü, obur insanların yemek tabağına saldırdığı gibi. Bunun üzerine sorarlar:

—Ya Rasulullah, yani o günde biz Müslümanların azınlık olması nedeniyle böyle olacak, değil mi?

—Hayır! Ne yazık ki; sizler saman yığınları gibi kalabalık olacaksınız. Fakat, sele kapılmış saman çöpleri gibi olacaksınız Vehm sizin kalplerinizde tahtını kurar. Böylece tedirginlik düşmanlarınızın kalplerinden uzaklaşmış olur. Bunun nedeni sizlerin dünyayı aşırı sevmeniz ve ölüm gerçeğini kötü görmenizden başkası değildir.

Bir rivayette de ashab şunu sorar:

—Vehm ne yüzündendir? Ya Rasulullah!

—Sizin dünyayı sevmeniz, böylece düşmanla savaşmayı kötü olarak bellemenizdir. (Sahih Hadisler Serisi, Sayı; 958) diye cevap alırlar. İmam Ahmed hadisi lsnad-ı Ceyyid ile rivayet ederken Ebû Dâvûd bir rivayetinde "ölümü kötü olarak bellemek" deyimini "sahih hadistir" biçiminde vermiştir.

KÜFÜRLE CÎHAD İKİ TÜRLÜDÜR

1- İstekte Bulunma Cihadı

Kâfirlerden kendi ülkelerinde istekte bulunmak:

Şöyle ki kâfirlerin, Müslümanlarla savaşmak amacıyla yığınak yapmadıkları hallerde uygulanır. Bu durumda onlarla savaş farz-ı kifâyedir. Farz-ı kifâyenin en az düzeyi; Allah düşmanlarına korku salmak için müslüman-ların açık noktalarını kapamaktır ve senede en az bir kere o düşmana asker göndermektir. İmam (yönetici), her yıl bir veya iki kez daru'l-harb olan ülkeye gerilla gurubu göndermeli, halk ise bu konuda imama arka çıkmalıdır. Şayet imam böyle bir girişimde bulunmazsa suç (günah) onun üzerine yıkılır.(İbni Abidin Haşiyesi, 3/238) Fakihler o ülkeyi cizye vermeye mahkûm eder. Usulcü âlimler derler ki:

"Cihad hareketi kaba kuvvetin kullanıldığı bir davettir. Dolayısıyla o ülke tamamen müslüman oluncaya ve Müslümanlarla antlaşma yapıncaya kadar gücün kullanılabildiği cihadın yaşatılması gerekir.” (Şirvâni Haşiyesi: Tuhfetu'l-Muhtac ale'l-Minhâc, 9/213)

2- Geri İtme Cihadı

Kâfirleri kendi ülkemizden geri itme cihadı: Böylesi bir cihad farz-ı ayındır. Hatta en önemli farz-ı ayın-lardandır. Şu durumlarda cihada kesin başvurulur:

a) Kâfirler Müslümanların yaşadığı ülkeye girdiğinde,

b) İki taraf bir araya gelip iki ordu karşı karşıya geldiklerinde,

c) Yönetici (imam) böyle bir askeri topluluğa katılmaları bireysel olarak veya kitle halinde zorunlu yaptığında, olanları askere çağırdığında,

d) Kâfirler müslüman bir kalabalığı esir aldığında, cihada katılmak farz olur.

Birinci Durum: Kâfirlerin Müslümanların yaşadığı bir ülkeye girmesi:

Bu durumda, eski dönem- yeni dönem bütün büyük insanlar yanında dört mezhebin bütün fakihleri, hadisçiler ve tefsircilerin tamamı İslâm tarihinin bütün dönemlerinde, kesin surette cihadın, hem

kâfirlerin sardığı ülke halkının tamamına ve hem de komşu yakın ülke halkına farz-ı ayın olduğu noktasında oybirliği yapmışlardır. Öyle ki çocuk babasından izin almadan ve kadın da kocasının iznini istemeden, borçlu alacaklısının onayını beklemeden cihad hareketine katılırlar. Şayet bu ülke halkı yeterli sayıyı bulamazsa veya kaytarır ya da tembel tembel durur yahutta ilgisiz kalırlarsa, daha yakın olana daha yakın olanlar çemberi biçimde farz-ı ayın dairesi genişletilir. Yani o ülke halkı yeterli sayıyı bulamazsa yahut kaytarırlarsa görev, onlara bitişik olanlara, sonra da onlara bitişik ülke halkına düşer. Böylece cihadın farz-ı ayın çemberi, bütün yeryüzünü kaplayacak biçimde genişler.

Şeyhu'l-İslâm İbni Teymiyye diyor ki:

"Geri itme savaşı ki, o savaş mahrem değerlere ve dine saldıranın geri püskürtülmesinin en çetinidir, üzerinde icma sağlanan zorunlu görevdir. O halde, imandan sonra dini değerleri ve dünya düzenini felce uğratan saldırgan düşmanı, geri püskürtmekten daha zorunlu bir görev olamaz. Bu kişinin (azık ve yolculuk parası gibi) şartlan öne sürmesi bile söz konusu olamaz. Aksine imkânlar ölçüsünde masrafın tamamını cebinden öder. Gerek bizim düşüncemizdeki âlimler topluluğu ve gerekse diğer âlimler bu konuda bağlayıcı hükümler koymuşlardır".

İbn-i Teymiyye, **"Cihad görevi bir ülke halkına kesin zorunluluk olarak karara bağlandığında, yüklendiğinde, zorunlu olduğu takdirde, hac yolculuğuna kıyas edilerek azık ve yol parasının ödenmesidir,"** diyen el-Kadî'ye cevabında yol parasının şart koşulamıyacağı ile ilgili görüşünün gerekçesi olarak şöyle diyor:

"Kadî'nin hac yolculuğuna kıyas edilebileceği konusunda söylediklerini başka hiç kimseden duymadım. Dolayısıyla bu görüş zayıftır. Zira cihadın zorunlu olması, düşmanın vereceği zararı kapamak içindir. Öyleyse cihada katılmak göç etmekten daha büyük zorunluluktur. Kaldı ki göç etme olayında yol parası hesaba katılmaz, O halde göç etmek cihadın bir parçasına bile denk olamaz.

Ubade b. Sam i t'in sahih hadisinde Nebi (s.a.v)'den şöyle buyurduğu rivayet edildi. "Gerek sıkıntı anında ve gerekse genişlik anında, neşeli zamanlarda ve gerekse üzüntülü zamanlarda (duydum kabul ettim) demesi ve kendini beğenmişlik yapmaması müslüman kişi üzerine farzdır."

Buna göre Hz. Peygamber (s.a.v) saygılı olmanın ana unsurunu, darlık ve genişlik anında orduya katılma biçiminde zorunlu gördü. Burada darlığa düşmüş olsa bile orduya katılmasının zorunlu olduğunun delili vardır. Hacda böyle bir zorunluluk yoktur. Bu durum,

istekte bulunma savaşında söz konusudur. Geri itme savaşına gelince ki, o savaş, saldırganın mahrem değerlere ve dini vecibelere saldırmasını önlemenin en çetin türüdür, icmâen farzdır, iman etmenin ön şartından sonra, dinî değerleri ve dünya düzenini felç eden saldırgan düşmanı eyleminden alıkoymaktan daha zorunlu bir görev, söz konusu değildir." (İbni Teymiyye: el-Fetâvâ el-Kübra eki Kitabu'1-İhtibaratü'l-İlmiyye, 4/608)

İşte şimdi de bu mesele etrafında icma eden dört fıkıh mezhebinin delillerini sunalım:

1. Hanefi Fakihleri:

İbni Abidin şöyle diyor:(İbni Abidin Haşiyesi, 3/238) (Şayet düşman, İslâm) ülkesinin herhangi bir gediğinden saldırıya geçerse cihad, farz-ı ayın olur.
Bufarz-ı ayın olma işi ona bitişik komşu olan ülke halkına geçer. Onların ardında kalan ülke halkına ise düşmandan uzaklığına göre ve eğer kendilerine ihtiyaç duyulmuyorsa farz-ı kifâyedir. Eğer düşmana yakın olan ülke halkı, düşmana karşı direnç göstermekten âciz kalmak suretiyle yahutta âciz kalmıyorlar da, ancak cihad yapacak vatandaşlar kaytarıyorlarsa veya lakaydi davranıyorlarsa ve cihada katılmıyorlarsa, bu nedenle başka müslüman ülke halkına ihtiyaç duyulursa o ülkeye en yakın ve bitişik ülke halkına, tıpkı namaz gibi, oruç gibi farz-ı ayın olarak görev düşer. Katılmamalarını hiçbir gerekçe haklı çıkaramaz. Onun ardından ve onun da ardından kademe kademe, doğusundan batısından bütün islâm ülkeleri halkına varıncaya kadar, tümüne farz-ı ayın olur.

Kâsânî Bedaiu's-Sanayi'de (7/72) , İbni Nuceym el-Bahru'r-Raig'de ve İbni Hümam Fethu'l-Kadir'de (5/191) aynı fetvaya katılmışlardır.

2. Malikîlere Göre:

Dusûkî Haşiyesi'nde şu ifade geçer: Cihad hareketi, düşmanın ani saldırısıyla belirgin hal alır. Dusûkî bu konuda diyor ki; "Geri püskürtme hareketi, düşmanın ani baskınıyla herkesin üzerine görev olarak düşer. İster kadın, ister köle ve isterse çocuk olsun hepsi harp meydanında toplanırlar. Meğer ki veli, koca ve alacaklı patron onlara karşı çıksın" (Dusûkî Haşiyesi, 2/174)

3. Şafiîlere Göre: Remlî'nin Nihâyetü'l-Muhtaç adlı eserinde şöyle geçer: "Düşman bize ait bir ülkeye girse ve bizimle onlar arasında çok kısa mesafe kalsa, o ülke halkına düşmanı geri itmek gerekli otur. Hatta cihad üzerine henüz farz olmamış fakir, çocuk,

köle, borçlu ve kadına varıncaya kadar..." (Nihayetü'l-Muhtaç, 8/58)
4. Hanbelîlere Göre:

İbni Kudâme'nin el-Muğnî'sinde şöyle geçer: "Aşağıdaki her üç durumda cihad eylemi yürürlüğe girer:

1. İki ordu bir araya gelip iki taraf birbirlerine karşı vaziyet aldıklarında,

2. Kâfirlerin, kendileriyle savaşmaları ve geri itmeleri kaçınılmaz görev olarak (İmam tarafından) halkına yüklenildiği bir İslâm ülkesinin topraklarını işgal etmesi durumunda,

3. Yönetici (İmam), zorunlu askere alınması gereken genç kesimi askere çağırdığında." (el-Muğnî, 8/345)

İbni Teymiyye der ki:

"Düşmanlar, Müslümanların ülkesine girdiğinde daha yakın olana yakın olan esasına göre, o düşmanın geri itilmesi farz olduğu şüphe götürmez bir gerçektir. Zira topyekün İslâm ülkeleri tek bir ülke hükmündedir. O ülkeyi geri almak üzere toplanacak askerlerin ne babalarından, ne de alacaklı zenginlerinden izin almadan toplanmaları farz olur. İmam Ahmed'in bu konudaki belgeleri gayet açıktır." (el-Fetâvâ el-Kübra, 4/608) Bu durum (Genel Seferberlik) olarak bilinir.

GENEL SEFERBERLİĞİN DELİLLERİ VE OLAĞAN KILAN ETKENLERİ

1. Allah Teâlâ şöyle buyuruyor:

"Gerek hafif düzeyde (çocuk yaşta), gerekse ağır düzeyde (askerlik yaşında) seferber olun; mallarınızla ve canlarınızla Allah yolunda cihada katılın. Eğer anlamını kavrıyorsanız bu davranış sizin için daha hayırlıdır." (Tevbe/41)

Nitekim bu ayetin öncesinde, asker alayını bırakıp kaçma eylemine ceza olarak düzenlenecek azap ile onun yerine başkasının

getirilmesi cezası belirtiliyor. Oysa azap, sadece farz bir görevin terk edilmesi yahut bir haramın yapılması üzerine düzenlenir:

"Eğer asker alayına katılmazsanız Allah sizi pek açıklı bir azap ile cezalandıracak ve yerinize sizden başka bir topluluk getirecek; siz böyle yapmakla O'na hiçbir zarar veremeyeceksiniz. Çünkü Allah her şey e kadirdir." (Tevbe/38)

İbn Kesir der ki: Allah Teâlâ, Rasûlullah (s.a.v) ile Tebuk Gazvesi yılında genel seferberliğe katılmayı emretti. Bu seferberlik kararı, Allah'ın düşmanları Bizanslılar ve Kitap Ehli'nden kâfirler safında yer alanlarla savaşılması için alınmıştı.

Nitekim İmam Buhârî (Asker Alayına Katılma Zorunluluğu ve Bu Amaçla Gerekli Olan Niyet ve Cihad Babı) diye bir konu başlığı koymuş ve bu âyet-i kerimeyi ana başlık olarak alıyor.

Seferberlik ilanının gerekçesi; Medine'yi ele geçirmek amacıyla Bizanslıların, Arap yarımadası sınır boylarına saldın düzenleyeceği haberlerinin müslüman halk arasında kulaktan kulağa yayılması gösteriliyor. Peki kâfirlerin bizzat müslüman ülkelere girmesine ne demeli?!. En doğru hareket asker alayları düzenlemek olmaz mı? Ebû Talha (r.a) Allah Teâlâ'nın bu ayetini (gerek hafif düzeyde ve gerekse ağır düzeyde askerlik çağındakiler ve henüz çocuk yaştakiler olarak Allah her birisinin mazeretini dinlemedi) biçiminde yorumlamıştır. (Muhtasar İbn-i Kesir, 2/44) Hasan el- Basrî Hazretleri de aynı âyeti; (yoksul ve varlıklı olarak herkes) diyerek tefsir etmiştir.

İbn Teymiyye, Mecmûu'l- Fetâvâ adlı eserinde (28/358) diyor ki:

Düşman, Müslümanların ülkesine saldırmak istediği anda müslüman olarak etkilenen ve etkilenmeyen insanların tümüne o düşmanı geri itmeleri görev olarak yüklenir. Nitekim Allah Teâlâ şöyle buyuruyor:

"Eğer onlar din konusunda sizden yardım isterlerse o Müslümanlara yardım etmek üzerinize borçtur." (Enfal/72)

Nitekim Nebi (s.a.v) Müslümanlara yardım etmelerini emretti. Adam ister savaşmakla geçinenlerden olsun isterse olmasın. Bu yardım, imkân bulunduğu ölçüde, az-çok, yaya-süvâri olması oranında, malıyla ve canıyla herkese vacip olur. Oysaki düşman kendilerini Hendek yılında hedef aldıklarında Allah Teâlâ Müslümanların hiçbirisinin yerini terketmesine izin vermemişti.

Zührî diyor ki: Saîd b. el-Müseyyeb savaş alayına katılmış ve gözlerinin birisini yitirmişti. Ona şöyle dendi:

- Sen hastasın. Cevap olarak:

- Allah, hafif (genç) ve ağır (yaşlı) ne varsa hepsinin seferber edilmesini istedi. Her ne kadar savaşmak imkânı bulamadımsa da, zira katılan kalabalığı çok fazla gördüm, savaş mühimmatını korudum. (el-Cami'li-Ahkâmi'l-Kur'ân, 8/150)

2. Allah Azze ve Celle yine şöyle buyuruyor:

"Nasıl onlar sizinle topyekün olarak savaşa kanlıyorlarsa, siz de onlarla öyle topyekün savaşınız. Bilesiniz ki Allah, takva sahipleriyle (kendi hayır-şer düzenini koruyanlardadır." (Tevbe/126)

İbnü'l- Arabî bu ayetin yorumunda diyor ki; (Topyekün olarak) yani her yönden ve her pozisyonuyla kendilerini çevreleyerek, demektir.

3. Allah Azze ve Celle:

"Yeryüzünde bozuk düzen kalmayıncaya kadar ve din tamamen Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşınız." diye buyuruyor. (Enfal/40)

İbni Abbas ve Süddî'nin (el-Kurtubî: 2/253)'de söylediği gibi, buradaki bozuk düzen; şirk demektir. Kâfirlerin saldırmaları ve ülkelerinin yönetimini ele geçirmelerinden sonra oradaki müslüman halkın dini tehdit altına girmiş ve inancı açısından çifte standart uygulaması söz konusu olmuştur. O zaman dini, canı, namusu ve malı koruma altına alabilmek amacıyla müslüman halka savaşmak farz olacaktır.

4. Rasûlullah (s.a.v) buyuruyor ki:

"Fetih sağlandıktan sonra elbette hicrete yer yoktur; fakat cihad ve niyet her zaman uygulanır. Dolayısıyla orduya çağrıldığınız anda derhal katılınız" (Buhârî)

Öyle anlaşılıyor ki, ümmet askere çağrıldığında bu davete katılmak farzdır, öyleyse kâfir güçlerin saldırması durumunda, ümmet dinini koruyabilmek için derhal orduya katılmış olacak demektir. Buradaki farz oluşun nirengi noktasını, bu hadis-i şerifin açıklamasında İbni Hacer'in de vurguladığı gibi müslümanlann zorunlu olarak başvurması veya yöneticinin (imamın) askere çağırması oluşturur.

Nitekim Kurtubî:

"Müslümanların düşmanları karşısında kendilerini savunmada yetersiz kalacağını önceden kestirip, kendisinin o müslüman saflarında yer alabileceğini ve yaralarına merhem olabileceğini anlayan herkesin

onların saflarına katılmalarının farz olacağını" söylüyor.(Fethu'l-Bari, 2/30)

5. Kuşkusuz bütün ilâhî dinler Allah katından gelir ve "Beş Ana Unsur"n (Zarurat-ı hamse) korumak amacını güder: Din, Can, Irz, Akıl ve Mal...

Bu nedenle her hangi yöntemle olursa olsun ana unsurları koruma altına almak farzdır. Bu noktadan hareketle İslâm, saldırgan gücü geri itmeyi en tabiî hak haline getirmiştir.(Camiu'l-Ahkâm, 8/150) Saldırgan güç, başkasına zor kullanarak, diktatörlükle yöneten kişilerdir. O kişiler bu baskıyla nazlum halkın canını yahut malını ve yahut ırz ve namusunu hedef alır, bu durumda;

a- Irz ve namusa saldırma konusu: Düşman, Müslümanların ırz ve namusuna saldırdığında, ölümüne neden olacağını bile bile, bütün fakihlerin oybirliğiyle o düşmanı geri itmeleri Müslümanlara farz olur. Bu nedenle fakihler, ırzının heder edilmesinin korkusunu yaşadığında kadının, öldürülmesi pahasına da olsa esir pozisyonunda teslim olamayacağını bir kanun maddesi haline getrdiler.

b- Mal veya cana saldırma konusuna gelince; saldırgan düşmanın, ulemanın cumhuruna göre geri itilmesi farz olur. Maliki ve Şafiî mezheplerinde; saldırgan kâfir gücün müslüman kişiyi öldürmesiyle sonuçlanacak olsa bile yine de geri itme savaşına girmesi tercih edilen görüş olarak üzerinde (icma edilmiştir) oybirliği sağlanmıştır.

Nitekim bir sahih hadis-i şerifte:

"Her kim malı uğrunda öldürülürse ve her kim kanım koruma uğrunda öldürülürse şehit oldukları gibi, dini uğrunda öldürülen de şehit olur. Ayrıca ırz ve namusu uğrunda öldürülürse o kişi de şehitlik mertebesini kazanır." buyrulmuştur. Bu sahih hadisi Ahmed, Ebû Dâvûd, Tirmizî ve Ne-saî rivayet ettiler. (İbni Abidin Haşiyesi, 5/383; Zeyla'î, 6/110; Mevâibu'l-Celîl, 6/326; Tûhfetü'l-Muhtac, 4/124; el-İknâ. 4/290; er-Ravzatü'l-Behiyyc, 2/371; el-Bahrü'z-Zikhar, 6/268 Ayrıca bkz. Elbânî: Tacu'l-Arûs, Sahihü'l-CamiuVSağîr, 6321)

Cassas bu hadisi verdikten sonra:

"Bir adam, haksız yere öldürmek amacıyla başka birisine kılıcını çekse, diğer Müslümanların onu öldürmesi hakkının doğacağı konusunda aykırı görüş belirten kimseyi duymadık." dedi. (Cassas: Ahkâmu'l-Kur'ân, 1/2402)

Saldırgan kişi, saldırganlık eylemi içindeyken öldürülürse, müslüman bile olsa cehennemliktir. Adaleti sağlamak isteyen kişi

öldürülürse şehit olur. Bu durum müslüman saldırganla ilgili olarak geliştirilen hükümdür.

Peki kâfirlerin; dine, ırz ve namusa, çoluk-çocuğa ve mala musallat olacak şekilde, talan etmek ve yok etmek için Müslümanların topraklarına saldırması halinde kâfir saldırganı ve onun kâfir devletini geri itme görevi bütün Müslümanlara görev olarak farz olmaz mı?!

6. Kâfirler, müslüman esirleri önlerinde kalkan olarak kullandıklarında ve müslüman ülkelerini ele geçirmek için ilerilere geçtiklerinde müslüman esirlerin de ölümüne yol açsa bile kâfirlere savaş açmak farz olur.

Nitekim İbni Teymiyye Mecmau'l- Fetâvâ (28/537) adlı eserde şöyle diyor:

Hatta kâfirler arasında halk seçkinlerinin oluşturduğu iyi kimseler bulunsa ve kâfirleri öldürmek ancak bu iyi kişileri öldürmekle gerçekleşecek olsa o iyi kişiler de gözden çıkarılır. Kuşkusuz bütün imamlar şu noktada oybirliği içindedirler: Kâfirler müslüman esirleri tutsak edinseler ve savaşmadıkları takdirde

Müslümanların zarara uğramasından korkulsa, o zaman onlara (kâfirlere esas olarak) ateş açmamız caiz olur. Şayet biz Müslümanların zarara uğramasından korkmazsak o Müslümanlara ateş açmak, âlimlerin iki görüşünden daha iyisine göre caiz olur. Fakat aynı eserin 45. sahifesinde; [Sünnet ve icma-i ümmet, müslüman saldırganın, saldırı eylemi ancak öldürülmesi suretiyle geri püskürtülebiliyorsa öldürüleceği; (gasbettiği mal isterse bir kırat karşılığı dinar kadar olsun) noktasında birleşmişlerdir. Nitekim Sahih'te **"Kim malı uğrunda öldürülürse o kişi şehittir."** İbaresi vardır.

Bunun nedeni diğer ülkelerdeki Müslümanları fitne ve şirkten korumanın; ayrıca dinlerini, ırz ve namuslarını, hatta mallarını koruma altına almanın, diğer Müslümanların sağ olmalarına rağmen, kalkan olarak kâfirlerin elinde tutsak durumunda bırakılmalarından daha iyi olmasıdır.

7. Gerilla guruplarıyla savaşmak: Allah Azze ve Celle şöyle buyuruyor:

"Şayet inanmış iki gurup (vatandaş, aynı ülkede) silahlı kavgaya girerlerse onların arasını bulunuz. Şayet bir gurup daha saldırgan durumundaysa, kendilerine Allah'ın koyduğu kanunları kabul ettirinceye kadar, o saldırgan (vatandaş) gurubuyla (devlet olarak) savaş ediniz. Eğer bu kanunlara boyun eğerse aralarını adalet ölçüleri içinde düzeltiniz, İkisine de tarafsız olarak bakınız.

Allah (vatandaş/an arasında) tarafsız davrananları sever." (Hucurat/9)

Mademki Allah Teâlâ, müslüman vatandaşların aynı rejime bağlılığını sağlamak, dolayısıyla din, ırz ve mallarını korumaya almak için müslüman gerilla gurubuyla savaşmak görevini bize yüklüyor, öyleyse gerillaca davranan kâfir devletle savaşmanın hükmü konusunda ne demeli? öyle gerillaca davranan devletle savaşmak daha uygun ve daha yakışık düşmez mi?

8. Fesat çıkarmanın cezası: Allah Teâlâ şöyle buyuruyor:

"Allah ve Rasûlü'ne savaş açanların, yeryüzünde bozgunluk yapanların cezası ancak öldürülmeleri yahut ipe çekilmeleri yahutta el ve ayaklarının çapraz olarak kesilmeleri ve yahutta yerleştikleri yerden sürülmeleri tarzındadır. Bu davranış, onların dünya hayatında rezil oluşları ve ahirette de büyük bir azaba uğrayacakları demektir." (Maide/33)

Müslümanları topyekün korku içinde bırakan ve yeryüzünde kendi düzenini kurmak için karışıklık çıkaran, böylelikle halkın mallarıyla ve ırzlarıyla âdeta dalga geçen müslüman savaşçıların durumu bu anlatılanlardır. Nitekim Rasûlullah (s.a.v), Buhârî ve Müslim'de de geçtiği biçimiyle Arenîlere karşı aynı tutumu uygulamıştır. (Bkz. Fethu'r-Rabbânî, yazarı Ahmed Abdurrahman el-Bennâ; İmam Ahmed eş-Şeybanî'nin Müsnedi düzeninde. Enes'ten gelen bir hadiste; A kel ve Arîne'den bir gurubu gözleri oyulmuş, el ve bacakları kesilmiş olarak getirdi.)

Peki, halkın üzerinde; dinleri, malları ve ırzları açısından baskı havası uygulayan kâfir devletlere ne demeli. O kâfir devletle savaşmak müslümanlar üzerine hayli hayli zorunlu bir görev olmaz mı?..

Bunlar, kâfir güçler Müslümanların topraklarına girdiklerinde genel seferberlik ilan edilmesini normalleştiren etkenler ve delillerdir.

O halde kâfir ve düşman güçleri itmek, imandan sonra en önde gelen zorunlu görevlerdendir. Ve İbni Teymiyye de;

"Dini hayatı ve dünya düzenini dejenere eden saldırgan düşmanı, imandan sonra geri itmekten daha zorunlu hiçbir iş yoktur" biçiminde aynı noktayı belirtmiştir. (el-Fetâvâ el-Kübra, 4/608)

ŞU ANDA FİLİSTİN VE AFGANİSTAN'DA SAVAŞMANIN DEĞERLENDİRİLMESİ

Daha önce geçen bilgilerle açıkça belli oldu ki, Müslümanların bir karış toprağına saldırılması durumunda cihad hareketi önce o toprak üzerinde yaşayanlara ve ona komşu ülkelerde yaşayanlara görev olarak verilir.

Fakat o ülke halkı yeterli çoğunluğu sağlayamazlar veya kaytarırlar ve yahutta uyuşuk davranırlarsa farz-ı ayın olan bu cihad hareketi; aşama aşama onları izleyen diğer müslüman ülke fertlerine doğru yaygınlaştırılır. Daha sonra bu farz-ı ayın olan yükümlülük genişleyerek, aşama aşama bütün yeryüzünün doğusundan batısına kadar tamamını kaplar.

Bu durumda kocanın hanımına, babanın genç evladına ve alacaklısının borç verdiği kişiye izin vermesi şartı aranmaz. Buna göre:

1. Bu perişanlığın vebali, herhangi bir müslüman toprağı kâfirlerin denetimi altında kaldığı sürece bütün yeryüzü Müslümanlarının üzerine yüklenir; bu vebalden yükümlü olurlar.

2. Bu işin vebali; geri itme yeteneği, olabilirliği ve gücü oranıyla doğru orantılı artarak bütün toplum için artar. Böylece önce âlimlerin, yöneticilerin ve (toplumlarında etkili ve parmak ucuyla gösterilen) propagandacıların günahı, kültürsüz ve halk kesiminde kalanlardan kat kat fazla olur.

3. Genç neslimizin, Afganistan gibi, Filistin, Filipin gibi, Keşmir, Lübnan, Çad, Eritre gibi cağımızın sıkıntılı ülkelerindeki askerî kademelere katılmakta tembellik yaparak kaçanların günahı; Müslümanların eskiden ellerinde olan toprakların kâfirlerin eline düşmesine engel olmayan ve o dönemi yaşayıp tarihe karışan genç neslin günahından kat kat fazladır. Biz hep bir ağızdan şöyle diyoruz:

"Bütün çalışmalarımızı, şu anda Afganistan ve Filistin üzerinde yoğunlaştırmalıyız. Zira bu iki merkezin meselesinin nirengi noktasını oluşturan ana meselelerdir. İşgalci düşman programını kalbinde saklar durur. Yine o bölgenin bir meselesinin çözümlenmesinde, bütün müslüman bölgelerdeki aynı tür birçok meselenin çözümü bulunmaktadır. O bölgeyi koruma ağı altına almak bütün bölgeyi korumaya almak demektir"

İŞE AFGANİSTAN'DAN BAŞLAMAK

Filistin'de cihad edecek güce sahip Arapların, cihada orada başlaması gerekir. Bu gücü kendinde bulamayanların ise Afganistan'a gitmesi gerekir. Geride kalan Müslümanlara gelince; cihad hareketlerini Afganistan'da sürdürmelerini uygun görüyorum. Biz Filistin'den önce cihad hareketinin Afganistan'ın Filistin'den daha önemli olduğu için değil, aksine Filistin İslâm'ın ilk ve ana meselesi olup İslâm âleminin kalbi durumundadır. Orası kutsal olmuş topraklardır. Fakat burada öyle sebepler vardır ki, Filistin'den önce Afganistan'dan işe başlanmasını daha ivedi duruma getiriyor. Başlıcaları:

1. Afganistan'daki çarpışma alanı sürekli kullanılmakta, hem de en şiddetli şekilde kullanılmaktadır. Afganistan'daki Hindikuş'un yalçın tepeleri, geçmiş yüzyıllar boyunca İslâm tarihinin benzerine tanıklık etmediği çarpışmalara sahne oluyor.

2. Kuşkusuz Afganistan bayrağı, **"Lâilâhe illallah Muhammedu'r-Rasûlullah"** biçiminde gayet açık ve İslâmî'dir. İdeal vardır ve gayet açıktır: (Allah'ın gücünü en yücelere çıkarmak için) Afgan Mücahidlerine ait İslâmî Birlik Anayasası II. maddesinde şöyle bağlayıcı bir hüküm koyulmuştur: **"Bu Birlik'in hedefi Afganistan'da kesinlikle bir İslâm devleti kurmak ve yaşatmaktır."** III. Maddesinde ise şu bağlayıcı hükme yer verilmiştir: **"Kuşkusuz bizim kurduğumuz bu Birlik Allah Teâlâ'nın aşağıdaki ilkesinden güç alır: 'Devlet kurmak ve yönetmek yalnız Allah'ındır.' O halde hiç tavizsiz yönetim gücü, yalnız âlemlerin Rabb'ine aittir."**

3. Nitekim İslamcılar, Afganistan'daki çarpışma alanının sevk ve idare yarışını, diğer guruplardan önde giderek kendi otoritesi altına almış durumdadır. Yani Afganistan'daki cihad hareketini yöneten kadro, İslâmî Hareket'in genç elemanları yanında âlimler ve Kur'ân-ı Kerim'i kalpleriyle yaşayanlardır. Oysaki Filistin'deki pozisyon tamamen tersinedir. Zira orada yönetici kadro olma yarışı karmakarışık insanların elindedir; bir kısmı gerçek müslümanken, bir bölümü de sözde müslümanlar gurubudur. Devletin bayrağını da laik kafalılar dalgalandırıyor.

4. Afganistan davasında otorite, halen Mücahidler cemaatinin elinde sürdürülmektedir. Kâfir ve müşrik devletlerden gelen

yardımları halen geri çevirmeyi sürdürmektedirler. Oysaki Filistin devrim hareketi tamamen Sovyet Rusya'nın güdümünde götürülüyor.

İşte Rusya, devrim hareketini üstlenenleri, en kötü şartların pençesinde boğuşurken, uluslararası komplo kuruluşlarının karşısında kendi geleceklerini kendileri boğuşarak elde etmeye çalışır durumda yüz üstü bıraktı.

Devrim davası, süper devletlerin denetiminde oyuncak durumuna düştü. Filistin topraklarını, Filistin halkını, hatta Filistin'in ırz ve namusunu kumar masasında karşılıklı koz olarak öteye beriye çekiyorlar. Dahası var; süper güçler, Filistin'in toprak, halk ve namusu üzerindeki oyunlarını Arap devletleri topraklan üstünde de aynen uygulayarak sürdürüyorlar. Ta ki Arap devletlerinin askerî güçlerini de bitirinceye kadar. Ve Arapların hem fizikî, hem de askerî varlıklarını kendi saflarına çekip duruyorlar.

5. Oysaki Afganistan sınır kapıları Mücahid Cemaatlerine kesinlikle açık durumdadır. Nitekim burada üç binden fazla, nice hudut kapıları arı kovanı gibi işlemekte, üstelik Afganistan'ın sınır boylarında hiçbir siyasî otoriteye baş eğmemiş kabilelerin stratejik alanları vardır.

İşte bu avantaj, Mücahidler Cemaati için muhafaza edilmiş bir kalkan görevini üstlenmektedir.

Gel gelelim Filistin'in konumuna; konum tamamıyla farklılık arz etmektedir. Sınır kapılan tamamen kilitlenmiştir. Vurucu güçlerin eli kolu bağlanmıştır. Bütün yetki sahibi görevlilerin sözleri; bu sınır kapılarını yarıp geçmeye çalışanların tamamını, yahudi savaş gücünün pusuda beklemekte olduğudur.

İmamı Şafiî el-Umm (4177)'de şöyle diyor:

Düşmanın durumu değişiklik arz ediyorsa; bir bölümünün konumu diğerinden daha etkisiz ve daha perişan yahut biri diğerinden daha az korkulur durumdaysa, yönetici (imam) eylemine, daha az korkulan ve daha az tehlike arz edeninden başlasın. Böyle yapmasının hiçbir sakıncası yoktur. İsterse o müslümanın yurdu daha uzakta olsun. Eğer Allah Teâlâ'nın iradesi o yöndeyse.

Hatta eylemin başlatılabilmesi için daha çok korku arz eden düşman devlet varsa daha az çekinilen diğer düşman devlet tercih edilir. Zaruret halinin dışında caiz olmayan şey; o zaruret yaşanırken caiz olması noktasından hareketle, bu eylemi başlatma durumu da yaşanan zaruret konumunda sayılır.

Nitekim Nebi (s.a.v), Haris b. Ebû Dırar'ın kendi aleyhinde bir topluluk oluşturduğu haberini aldı. Nebi (s.a.v) yakınında ondan daha yakın düşman olduğu halde daha uzakta olan o topluluğa saldırdı.

Yine Hz. Peygamber (s.a.v), Halid b. Ebû Süfyan b. Şuhh'un bir topluluk oluşturduğu haberini aldı. Yakınında düşman bulunduğu halde İbni Üneys'i göndererek uzakta olan Halid'i öldürttü.

6. Sonra Afganistan halkı, çelik gibi sertlikte ve onuruna düşkünlükte dünyada tektir. Sanki Allah Azze ve Celle Afgan dağlarını ve topraklarını cihad eylemi için hazır kılmıştır.

FARZI AYIN VE FARZ-I KİFÂYE

Farz-ı Ayın; O öyle bir farzdır ki, tıpkı namaz ve oruç gibi her müslümanın bizzat kendisinin yapması kendi üzerine farz olur.

Farzı Kifaye; Öyle farzdır ki, şayet bir kısım müslüman onu yaparsa diğerlerinden düşer. Farz-ı kifâyenin anlamı, yani onu kifâye olarak yerine getiren hiçbir kimse çıkmazsa günahı topyekün bütün Müslümanların üzerine yayılacak demektir.

Şayet yeterliliği bulunan birkaç kişi onu yerine getirirse farziyeti diğer Müslümanların üzerinden düşer. Yani başlangıcındaki hitap farz-ı ayın gibi müslümanları kaplar. Sonra da farz-ı kifâyeyi bir kısım insanların yapmasıyla düşerken farz-ı ayının başkasının yapmasıyla düşmemesi noktasında birbirinden ayrılırlar. (İbn-i Kudame: el-Muğnî, 8/345)

Bu noktadan hareketle Fahru'r-Râzî; farz-ı kifâyeyi, "bizzat yapanına bakılmaksızın meydana gelmesi amaçlanan ibadetler" diye tanımlamıştır. (Bkz. Razî: el-Mahsûl, Tahkik; Dr. Tâha Câbir; C.2, S.31)

İmam Şafiî şöyle diyor: **"Şüphe yok ki farz-ı kifâye genel olarak bütün Müslümanlardan yapılması istenen, fakat yapımı özel olarak birkaç kişi tarafından gerçekleştirilen ibadettir."** (Ebû Zehra: Usûlu'l-Fıkh)

Nitekim usulcülerin cumhuruna göre ki, İbni Hacib el-Amidî ve ibni Abde'ş-Şekûr de bunlar arasındadır, farz-ı kifâyenin bütün müslümanlara farz olup bir bölümünün yapmasıyla farziyeti düşen ibadet türüdür.

Bugün bazı kişiler, cihadın hükmü hususunda tartışıp duruyorlar. Onu farz-ı kifâye olarak niteliyorlar. O halde cihad tüm Müslümanlara farz olur. Ancak bir bölümünün yerine getirmesiyle bu farziyet düşer.

Bu kişisel görüşe göre; Afgan cihad hareketi (farz-ı kifâye olarak) bu görevi yerine getirilinceye kadar yeryüzünün bütün Müslümanlarına farzdır. Bu farzı yerine getirme eylemi, Rusya ve komünizm belâsını Afganistan'dan kovmaktan ibarettir. Düşmanın saldırısı karşısında farz olan görevi; kâfirleri Müslümanların yaşadığı topraklardan çıkarıp atmak olduğuna göre bunun ağır vebali, komünistleri ülke dışına atma eylemi tamamlanıncaya kadar bütün Müslümanların sırtına yüklenmiş olur.

Bu noktada müslüman kesimde kulaktan kulağa aktarılan bir cümle var: "Afgan cihad hareketinin insan gücünden çok para gücüne ihtiyacı vardır." Bu cümle gerçek olmaktan çok uzaklardadır. Zira Rusya'nın Afganistan'daki varlığının üzerinden altı yıl geçmesine rağmen, ayrıca beş milyon müslümanın dış göçe, yedi milyonun da iç göçe; dağlarda ve ağaç kovuklarının oluşturduğu mağaralarda dağınık halde yaşayarak kalmaları bu cümleye cevap olarak yetecektir. Öte yandan Seyyaf da konuyu şöyle dile getiriyor:

"Önderliğini Sovyetler Birliği'nin yaptığı on dört devlet, Varşova paktı üyeleri ve uluslararası komünizm örgütü, topyekün olarak bizi aynı oktan vuruyor. Oysaki İslâm dünyasını oluşturan müslümanlar hâlâ durmadan **"acaba Afgan cihad hareketi farz-ı ayın mıdır yoksa farz-ı kifâye midir?"**

Konusunu tartışıyorlar. Oysaki müslümanlar Afganistan'daki son adam da şehadet şerbetini içinceye kadar konuyu iyice düşünsünler. Afganistan'daki kişiler, şu ana kadar Afgan toprakları üzerinde bir-bir buçuk milyon Afganlı şehide mal olduğunun bilincinde olarak cihad hareketinin farz-ı ayın olduğunu onaylıyorlar.

Afganlılar şöyle diyor: **"Aramızda tek bir Arabın varlığı bizim için bir milyon Amerikan dolarından daha sevimlidir."** Nitekim Prof. Seyyafın âlim ve davetçilere yönelttiği çağrısını "Cihad" dergisi (Sayı: 9)'da yayımladı. İşte onun belgesi şöyledir:

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla Allah'ın selâmı, rahmeti ve bereketi üzerinize olsun.

Hamd Allah'ındır salât ve selâm Allah'ın Rasûlüne, ayrıca onun Âl-i Beytine ve sahabelerinin üzerine olsun. Onun görüntülediği hayatı kendine rehber edinen yolun en doğrusunu bulmuş olur.

Bütün bunlardan sonra;

Sizler gayet iyi biliyorsunuz ki Afganistan cihad hareketi Allah Teâlâ'nın gücünü yeryüzünde yücelerde tutmak için ve Kur'ân devletini kurmak için sürdürülmektedir. İşte bu idealin gerçekleştirilmesi amacıyla İslâmî gerçek yapısı dâhilinde iyice bilen

ve İslâmî cihad anlayışının köklü karakteri üzerinde kararlı gidebilen Mücahid kardeşlere ihtiyaç vardır. Bu nedenle sürekli ve kararlı olarak bilinçlendirme ve yönlendirme görevini canla üstlenen ulema ve davetçiler gerekmektedir.

Nitekim iyi bilinmelidir ki birçok Afgan uleması ve ruh eğitimi veren kardeşler cihad alanlarında şahadet şerbetini içmiştir. Şimdi de bizim Mücahid kardeşlerin okullarında, çadırlarında, askeri kışlalarında ve cephelerinde ders vermeyi, bilinçlendirmeyi, nihayet yönlendirmeyi üstlenecek dava adamlarına şiddetle ihtiyaç vardır. Böylece ancak Allah Teâlâ önceden marşları söylenmiş idealleri gerçekleştirme imkânını bize verir. Şunu da ısrarla belirtelim ki, bizlerin ulema ve davetçilere olan ihtiyacımız, diğer dallarda uzman ve deneyimli elemanlara ihtiyacımızdan kat kat fazladır.

Allah Teâlâ sizleri ve bizi İslâm'ın ve Müslümanların hizmetinde başarılara ulaştırsın.

Kardeşiniz

Abdu Rabbi'r- Rasûl; Seyyaf Paktia- Caccî- (3. Şevval. 1405)

İZİN ALMA HAKKINDA

Ebeveynlerden, Eşlerden ve Alacaklılardan İzin İstemek Meselesi

İzin istemenin hükmü düşmanın pozisyonuna bağlıdır:

1. Şayet düşman kendi ülkesi içindeyse ve dağlara, geçitlere v.s. yığınaklar yapılmamışsa, bu düzlemde Müslümanların ülkesi üzerinde herhangi bir etkisi gözlenmiyorsa, düşman hattı da yeterli sayıda askerle doldurulmuşsa, o zaman cihad hareketi farz-ı kifâye olur ve izin almak gerekir. Zira anne-baba ve kocaya saygı farz-ı ayındır, cihad ise farz-ı kifâyedir. Farz-ı ayın, farz-ı kifâyeden önce gelir.

2. Şayet düşman askerleri; müslüman askerlerinin bulunduğu geçit noktalarına saldırırsa yahut İslâm beldesine girerse, o zaman bu durum, daha önce belirttiğimiz gibi, cihad hareketini o ülke halkına ve çevre ülkelerdekilere farz-ı ayın durumuna getirir. Bu durumda izin isteme zorunluluğu kalkar, artık kimsenin hiç kimseye izin vermesi söz konusu olamaz. Hatta genç ana-babasının izni olmaksızın, kadın kocasının iznine başvurmaksızın, borcunu veremeyen kişi alacaklısının iznini istemeksizin orduya katılır.

Anne-babadan ve kocadan izin isteme durumu; düşmanı, müslüman ülkenin topraklarından çıkarıncaya kadar yahut düşmanı çıkarmak için yeterli sayıda cemaatleşme gerçekleşinceye kadar, isterse bütün müslümanlar o toprak üzerinde toplansınlar izin isteme yasağının düşme hali süreklilik arz eder.

Cihad hareketi farz-ı ayın olarak, yine farz-ı ayın durumundaki babaya saygıdan önce gelir. Zira cihad hareketi, dinin koruma altına alınmasını sağlarken anne babaya saygı nefsin korunması kapsamına girer. Cihada gelince; (anne-babaların derin üzüntülerinin kaynağı ve perişan düşmelerinin yegâne faktörü olsa da); cihad hareketi dinin muhafazası olduğu için, nefsin muhafazası olan ebeveyne saygıdan önce gelir. Şu gerekçeyle ki, bizzat cihadın kendisi mücahidlerin nefsanî duygularının telef olması demektir; şayet dini koruma altına alma uğrunda şahadet şerbetini içerse. Dini koruma altına almak kesin hükümle sabit olurken, anne-babanın nefsânî duygularının telef olması zannîdir. Kesin hükümle sabit olan şey, zannîden önce gelir.

Farz-ı Ayın ve Farz-ı Kifayenin Örnekle Anlatımı

Deniz kenarındaki bir topluluğu düşünelim; dinlenip eğleniyorlar. Onların içinden bir gurup iyi yüzme biliyor. Bir de ne görsünler! İleride bir genç boğulmak üzere!!. "Kurtarın beni!"diye feryad ediyor. Yüzücülerin hiçbirisi ona yardıma gitme cesareti gösteremiyor. Bir yüzücü dalgıçlık yaparak o genci kurtarmak için denize açılmak istiyor, fakat babası o genci kurtarmasına şiddetle karşı çıkıyor. Şimdi hangi yüzyılın fukahası böyle bir babaya saygının farz olduğunu ve o genç yavrunun orada boğulmasına göz yumabileceğim söyleyebilir?

İşte bugünkü Afganistan'ın acıklı dramı! O kurtaracak bir yardımcı arıyor. Gencecik fidan durumundaki evladı boğazlanıyor, ırz ve namusuna dokunuluyor ve telef ediliyor, küçücük bebekler, yavrular süngüleniyor. Kötürüm kalmış insanların kol ve bacakları öteye-beriye saçılıyor. Gerçekten samimi bazı yiğit gençlerin gidip, onları kurtarmak ve onlara el uzatmak için bağırları yanıyor. Bu durumda onlara karşı protesto sesleri yükseliyor; "Sizler babalarınızın izni olmadan nasıl gidebilirsiniz?!" Şeklindeki malayani sözlerle...

Oysa boğulmak üzere çırpınan genç çocuğu kurtarmak, orada onu gören ve yüzme bilen herkese farz olur. Şayet hiç kimse onu kurtarmanın zorunlu oluş hitabına uymazsa hitap orada bulunanların tamamına yönelmiş olur. Bir tanesi kurtarma girişiminde bulunursa ağır vebal diğerlerinden düşer, şayet hiç kimse kalkışmazsa, o vebal yüzücülerin tamamını bağımlı kılar.

Harekete geçmeden önce ebeveynin izni söz konusu değildir. Şayet babası, çocuğunun boğulmakta olan insanı kurtarmasını engellerse böyle bir babaya saygı göstermek söz konusu olamaz. Çünkü farz-ı kifâyenin hitabı ilk önce farz-ı ayın gibidir. Ancak sonuçta ayrılık gösterirler. Şayet farz-ı kifâyeyi bir kısmı yerine getirirse suç diğerlerinden de düşer. Eğer hiç kimse o görevi üstlenmezse oradaki toplumun tamamı suçlu duruma düşer.

İbn-i Teymiyye diyor ki:

"İmdi düşman saldırıya geçmişse hiçbir tartışmaya yer kalmaz; dine, cana ve ırza dokunmanın zararını geri itmek icma olarak farz olur." (el-Fetâvâ el-Kübra, 4/607)

Farz-ı kifâye durumunda kendilerinden izin istenip, farz-ı ayın durumunda izin isteme şartının kalkmasının delili aşağıdaki iki hadisin arasını birleştirmekle sağlanır:

Birinci hadis: Buharî'nin Abdullah b. Amr b. el-As (r.a)'dan rivayet ettiği hadistir:

"Bir sahabe Hz. Peygamber (s.a.v)'e gelerek cihada katılabilme konusunda izin istedi. Hz. Peygamber (s.a.v):

- Annen-baban hayatta mı? Sahabe:

- Evet. Hz. Peygamber (s.a.v):

- Git onlardan izin al ve cihada katıl."

İkinci Hadis: İbni Hıbban (r.a)'ın Abdullah b. Amr (na)'dan rivayet ettiği hadistir: (Bkz. Fethu'l-Bari, 6/105)

"Bir sahabe, Rasûlullah (s.a.v)'e gelerek, en değerli amelin hangisi olduğunu sordu: Hz. Peygamber (s.a.v):

-Namazdır.

-Sonra hangisidir?

-Cihaddır.

-Fakat benim anne-babam var!

- Yalnız ben sana anne-babandan daha hayırlısını emrediyorum.

-Seni hak yol üzerinde gönderene andolsun ki elbette ben cihad hareketine katılacağım ve anne-babamı, bu uğurda göz kırpmadan terkedeceğim. -Sen en güzelini biliyorsun". (Fethu-I-Barî, 6/106 Hadisi, İbni Hıbban rivayet edip sahih olduğunu söylerken, el-Feth'de Hafız, çekimser davranarak sahih veya hasen olabilir demiştir.) Hafız bu hadisler üzerinde şu yorumu yapıyor:

"Bu hadisle iki hadisin arası uzlaştırılarak cihadın farz-ı ayın olduğu hükmüne varılmıştır." (Fethu'l-Barî, 6/106)

Şeyh'ten ve Mürebbî'den İzin İstenmesi

Ne selef olarak, ne de daha sonraki yetişenler olarak hiçbir fakîh ister farz-ı ayın olsun, isterse farz-ı kifâye olsun ibadetler konusunda öğrencinin izin alma (zorunluluğu) yükümlülüğü bulunduğunu madde olarak yasaya koymadı. Aksini ileri sürenler, bize şer'î bir yasa maddesi veya açık bir yetki belgesi getirsinler. O halde her müslüman insan için şeyhinden yahut öğretmeninden izin istemeden cihada katılma hakkı vardır. Zira âlemlerin Rabbi'nin verdiği iznin önüne geçecek hiçbir ferman olamaz. Bu konuda Allah Teâlâ iznini vermiş ve cihadı farz-ı ayın kılmıştır.

İbni Hübeyra diyor ki:

Şeytanın hilelerinden birisi de kişinin manevi dünyada ve Allah Teâlâ'yi hiç hesaba katmadan gerçek düzen açıklanmışcasına tapındığı putları gündemde tutarak, kendi iç dünyasında büyüttüğü ve onun söylediklerine gerçek düzenden öncelik tanıdığı putun tasmasını taktığı için şöyle demesidir:
"Bu bizim hayat görüşümüz değildir." (el-Ikdu'l-Yâkûtiyye, S.104)

Şayet bu öğrenci, mühendislik yahut doktorluk veya tarih öğrenimini; karanlık gecelerin üçte ikisinden sonra türlü rezaletlerin işlendiği, ayrıca içkili dansın verdiği coşturuculuktan dolayı insanı hayali bulutlar üzerinde uçuran, topluluğun naralar attığı, şehevî duyguların alev alev tutuşup, zıplamaların gürül gürül seller oluşturarak denizlere dönüştürdüğü gecelerin yaşandığı batılı ülkelerle Amerika'da görmek isteseydi, üstüne basa basa söylüyorum: Şayet bu öğrenci aile reisinin izni olmadan oraya gitseydi ne aile reisi, ne de

başka bir yetkilisi o denli feryat etmeyecekti. Fakat aynı genç öğrenci, sınır boylamında koruma görevini üstlenmesi ve cihad hareketine katılmasından dolayı ona, şu tip laflar üreterek karşı çıktıklarını görürsün:

"Vay canına! İzin alma gereğini görmeden nasıl cihada çıkabilir?!

Oysa o genci yetiştiren hocasının her fırsatta seruettiği şu hadisi ve benzerlerini gözönüne almamamızın mümkün olmadığını anlamanız gerekir:

"Allah yolunda bir gece savunma görevi yapmak (nöbet tutmak) geceyi sabaha kadar kıyamla, gündüzü akşama kadar oruçla geçirilen bin geceden daha hayırlıdır." (Ravisi İbn Mâce, Tabarânî ve Beyhakî'dir. Hâkim sahih olduğunu söyledi. Zehebi de ona katıldı. Ayrıca Hafız isnadının hasen olduğunu belimi. Bkz. Fethu'r-Rabbânî, 1/95)
Sahih-i Müslim'de de şu hadis yer almaktadır:

"Bir gün bir gece koruma görevini yerine getirmek, bir ay oruç tutup gecelerini de kıyamda geçirmekten daha hayırlıdır, ölse bile yaptığı bu güzel davranışın sevabı ona hiç kesilmeden, devamlı olarak yazılır, rızkı onu besler ve kabrin fitnelerinden kendisini korur." (Muhtasar Müslim, 1075)

"Allah yolunda sabahlamak veya akşamlamak dünyadan ve ondaki güzelliklerden daha hayırlıdır." (Hadis üzerinde ittifak sağlanmıştır.)

Kurs yöneticisi hoca ve öğrencilerine düşen görev, dinen güzel davranışlara gönülden inanarak, onları devam ettirmeleri, hayır işlerine öncülük etme yarışına girmeleri ve Rasûlullah (s.a.v)'m şu öğüdünü akıllarından çıkarmamalarıdır:

"Beş şeyden önce, beş şeyi ganimet bil! İhtiyarlığından önce gençliğinin, hastalığından önce sağlığının, fakirliğinden önce zenginliğinin, meşguliyetinden önce boş vaktinin, ölümünden önce hayatının." (Hâkim ve Beyhakî rivayet ettiler. Hadis sahihtir. Bkz. Sahîhu'l-Camiu's-Sağîr, Yazan: Elbânî: 1088)

O ilgililer şu sahih hadisi de iyice dinlemelidirler:

"Savaş düzenindeki bir birliğe bir saat kadar Allah yolunda katılmak altmış senenin gecelerini ibadetle geçirmekten daha hayırlıdır." Hadisi Ahmed, Hakim ve Dârimî rivayet etmişlerdir. (Elbânî: Sahihu'l-Camiu's-Sağîr, 4305)

İmam Şafiî diyor ki:

"Rasûlullah (sa.v)'ın bir sünnetinin gerçek anlamı bir kişinin belleğinde yer etmemişse, herhangi bir âlimin şahsî yorumu dolayısıyla kişinin o davranışı bırakmasının helâl olmadığı noktasında müslüman âlimler icma etmişlerdir."

MAL İLE CİHAD

Canını ortaya koyarak cihad etmenin mal ile cihad etmekten daha hayırlı olduğunda hiç kuşku yoktur. Bu nedenle Rasûlullah (s.a.v) döneminde Hz. Osman (r.a), Abdurrahman b. Avf (r.a) gibi zenginler, savaşa bizzat bedenleriyle canlarını ortaya koyarak katılmalarından muaf tutulmamışlardır. Zira nefislerin cilâlanması ve ruhların terbiyesi ancak savaş alanının o hareketli ateşi içinde tamamlanır. Dolayısıyla Peygamberimiz (s.a.v) bir sahabesine şöyle buyurmuştur:

"Sen kesinlikle cihad eylemine katılmalısın, İslâmiyet'in ruhbanlığı, işte budur!" (Elbânî: Sahihu'l-Camiu's-Sağîr. 4305)

Yine bu durum dolayısıyla, Rasûlullah (s.a.v)'e kişinin kabirde çok ince hesaba çekilip çekilmeyeceği konusu sorulunca şu cevabı buyurdu:

"Başının ucunda kılıçların şakırdaması çok ince bir şekilde hesaba çekilme olarak kişiye yeter!" Bu sahih hadisi Neseî rivayet etti.

Bu nedenle Peygamberimiz (s.a.v) dünya işlerinin, kendisini cihad eylemine katılmaktan kişiyi alıkoymasının sakıncasına dikkat çekerek, bir defasında saban demirini göstermiş ve: **“Bu âlet bir yöre halkının evine girmez ki o yöreye Allah Teâlâ horlanma hastalığını sokmasın"** şeklinde buyurmuştur.(Elbânî: Silsiletü'l-Ahâdise's-Sahiha, Sayı: 10) (Hadisi Buhârî Sahih'inde rivayet etti.)

Yine aynı Sahih'te:

"Veresiye olarak alış-veriş yaptığınızda, öküz sırtından kazanmaya ve tarım işine bayağı gönül kaptırdığınızda ve de bunlar yüzünden cihad eylemini yüzüstü bıraktığınızda Allah Teâlâ sizlere öyle aşağılık hastalıkları tebelleş ederki yeniden o güzel dinî yaşantıya dönmenize kadar o belâyı sizin üzerinizden kaldırmaz." (Elbânî: Silsiletü'l-Ahâdise's Sahiha, Sayı: 11) (Ebû Dâvûd rivayet etmiştir.)

Yine aynı Sahih adlı kitapta:

"Kendinize ille de sürekli bir gelir kaynağı veya meslek edinmek peşine düşmeyiniz, bu yüzden dünyanın sevgisine kapılır gidersiniz." (Elbânî: a.g.e No: 12) (Timizî rivayet etmiştir.)

İşte bütün bu hadis-i şeriflerde Rasülullah (sa.v) dünyaya bağlayıcı unsurlar ve insanın din düşmanına karşı savaşmasına mani olarak şunları saymıştır:

a) Tarımla aşırı uğraşmak,

b) Taksitle ve (veresiye kurnazlığına) kapılarak alışveriş yapmak,

c) Davar sürülerinin, sanayi mallarının ve sürekli gelir getiren kaynakların üretim yollarını araştırmak.

İslâmî değer yargılarının topluma mâl edilmesi veya koparıp atılma mücadelesinin yapıldığı bir zamanda bu gibi önemsiz şeylerle uğraşma dini açıdan çok büyük günah işlemeye ve harama denk tutuluyor.

Mal ile cihada gelince; mücahidlerin maddi finansmana ihtiyacı varsa elbette farzdır. Ayrıca kadınlara da farzdır. Hatta bir dereceye kadar küçük çocukların mallarına bile farz olur. Şayet yapılan cihad farz-ı kifâye de olsa İbni Teymiyye'ye göre hüküm değişmez. (el-Fetâvâ el-Kübra, 4/607)
Bu gerekçeyle insanların, cihad hareketi başlayıp maddi finansmana gerek duyduklarında, o malı stok etmeleri yasaklanır. Hatta İbni Teymiyye'ye bu konuda şöyle bir soru sorulur: **"Şayet maddi finansman açları doyurmaya yetersiz kalır da açık verirse, o malın bu amaçla kullanılmasıyla cihad hareketi zarar görecekse ne yapmak gerekir?"**

İbni Teymiyye şu cevabı verir: **"Açlar ölse bile cihad hareketini ön plana alırız."**

Tıpkı kâfirlerin Müslümanları kalkan olarak kullanma durumunda olduğu gibi, hatta ondan daha da önemlidir. Kâfirlerin siper edinmesi durumunda o müslümanlar kendi irademizle

öldürüyorduk, bu konumda da Allah Teâlâ'nın iradesiyle onlar ölüyorlar." (el-Kurtubî, 2/242)

Kurtubî diyor ki:

"Zekâtlarını tam ödemelerinden sonra, müslümanlar üzerine bir bela iliştiğinde, ellerindeki finansman kaynağını o ihtiyaç için kullanmaya mecbur olduğu konusunda âlimler icma etmişlerdir." (el-Kurtubî, 2/242)

Nitekim imam Malik:

"Bütün matı varlıklarına el konulmuş bile olsa, halkın, esirlerinin fidyeleri karşılığı olarak ellerindekinin tamamını verme mecburiyetindedirler. Bu konuda da âlimler arasında icma-i ümmet kararı vardır" diyor.(el-Fetâvâ el-Kübra, 4/608)

Dini değerler üzerinde kararlılık göstermek, canlar üzerindekinden daha önce gelir. Aynı biçimde canlar konusunda titizlik göstermek, mala karşı duyarlı olmaktan önce gelir. Elbette şu bir gerçektir ki; zenginlerin maddî varlıkları, Mücahidlerin kanlarından daha pahalı ve değerli değildir. Zenginler zümresi, maddî kaynaklan konusunda Allah Teâlâ'nın verdiği yargı hükümlerine çok kulak versinler, şöyle ki cihad çok önem kazandığı bir dönemde, ayrıca müslümanlann dini değerleri ve vatan toprakları yok olmaya mahkûm edilmişken, zenginler zümresinin de hayvansal zevkler içine dalıp gittikleri dönemlerinde, bu zenginler oruç tutarak tek bir gün boyunca hayvansal zevklerinden geri dursalardı bütün güçlerini, maddî varlıklarıyla birlikte çarçur edegeldikleri tuzaklardan daha çok insanî değerler kazanma alanında harcasalardı, daha doğrusu o maddî varlıklarım, Afgan mücahidlerinin hizmetine transfer etselerdi... Evet o mücahidler soğuktan dolayı ölümle pençeleşiyorlar, kar ve buz nedeniyle ayakları doğranıyor, ne bir günlük yiyeceklerini, ne de kuru erzaklarını bulamıyorlar ki, onunla bedenlerini teskin etsinler ve damarlarına kan temin etme imkânı bulsunlar.

Evet... İşte ben şöyle haykırıyorum: Bu zengin kesim bir günlük cep harçlığını Afgan mücahidlerine harcasaydı, onların verdiği bu maddî değerler, Allah'ın izniyle, cihad konusunda zafere doğru giden hızda çok büyük olumlu değişiklik meydana getirirdi.

Nitekim büyük âlimler ve başlarında muhterem Şeyh Abdullaziz b. Bazz, zekâtın tamamını Afgan mücahidlerine ödemenin Allah'a yakınlaşmayı sağlayan, en büyük ecir ve sadakaları en değerli yola harcama vesilelerinden olduğuna fetva vermişlerdir.

ÖZET

1. Nokta: Bedenle cihada katılmak her müslümana kendi topraklarında farz-ı ayındır.

2. Nokta: Cihad konusunda hiç kimsenin hiçbir otoriteden izin istemesi söz konusu değildir. Dolayısıyla Anne-babaların çocuklarına izin vermeme hakları yoktur.

3. Nokta: Maddî varlıkla cihada katılmak da farz-ı ayındır. Cihad anında müslüman halk, maddî varlıklara ihtiyaç duyduğu sürece para biriktirmek ve malı stok yapmak yasaktır.

4. Nokta: Şu iyice bilinmelidir ki, cihada katılmaktan çekinmek; tıpkı namaz ve orucu terk etmek gibidir. Hatta şimdiki cihada katılmaktan geri durmanın vebali diğer zamanlardakinden daha da ağırdır.

İbn Rüşd'den nakledildiğine göre:

"Cihad yapma hususunda icma sağlanması kesinlik kazandığı durumunda, cihad içinde yer almak, bana göre hac farizasını yerine getirmek için hacca gitmekten daha önemlidir."

BÜYÜK VE ÖNEMLİ SORULAR

ACABA ŞU FETVAYI BUGÜN UYGULAYABİLİR MİYİZ?

Bütün bu anlatılanlardan sonra birisi şöyle soruyor:

- Çok iyi anladık ki bedenle cihada katılmak bu günlerde farz-ı ayındır ve cihad hareketi namaz ve oruç gibi farzdır. Hatta kişinin bizzat bedeniyle cihada katılması nafile namaz ve nafile oruçtan önce gelmektedir. Nitekim İbni Teymiyye şöyle diyor:

"İman ettikten sonra, dini değerleri ve dünya sistemlerini sabote eden saldırgan düşmanı geri itmeden önemli hiçbir görev yoktur." (el-Fetâvâ el-Kübra, 4/208)

Cihad hareketi sürdürüldüğü sene içinde namaz geri bırakılabilir ve iki namaz vakti birleştirilebilir. Veya zekâtlar sınırlandırılabilir ve yahut namazın yapısı değişikliğe uğratılabilir. İşte Buhârî ve Müslim'de şu hadis vardır:

"Nasıl ki onlar bizim ikindi namazını geciktirmemize neden oldularsa, Allah da onların evlerini ve kabirlerini ateşle doldursun."

Mücahid kişi Ramazan orucunu bozabilir. Nitekim Müslim, Rasûlullah (sa.v)'in Mekke'yi fethetmeye giderken, yollar üzerinde kaldığı sürece orucunu bozduğunu rivayet etmiştir ve şöyle buyurmuştur:

"İyi biliniz ki sizler düşmanınız uğrunda sabahlara kadar tetikte bekliyorsunuz. Demek ki orucunuzu bozmak sizin için daha yararlı ve etkili görülüyor; öyleyse orucunuzu bozabilirsiniz."

Bize öyle geliyor ki kesinlik kazandığında (farz-ı ayın olduğunda) cihad görevini yerine getirirken hiç kimseden izin istenmez. Bu cümleden olarak ne babadan, ne ders hocasından ve ne de köle sahibinden sabah namazını gün ağarmadan önce yerine getirmek için izin istemesi gerekmez.

Nasıl ki böyle bir izin söz konusu değilse, cihad farizasını yerine getirirken de hiç kimsenin iznine başvurulmaz. Oğluyla aynı odadayken baba yatağında uyuyorsa ve babası böyle derin uykusundayken oğul babasından sabah namazını kılmak istemiş olsa, acaba hangi insan farz namazını kılma hususunda çocuğun babısından izin istemeye mecbur olduğunu söyleyebilir? Uyuyanları rahatsız etmesin diye ve kendi paşa gönlünde yatan herhangi bir nedenle bir babanın, namaz kılmaktan oğlunu alıkoyduğunu varsayalım, uyuyanlar zaten namaz kılmıyorlar diyelim yahut babanın namaz kılmanın karşısında olduğunu düşünelim acaba bu oğul bu babaya saygı gösterecek mi? Cevap gün gibi açıktır: "Saygı sadece yasal konulardadır". Bu hadis üzerinde Buhârî ve Müslim ittifak etmişlerdir. (Sahihu'l-Cami, No: 2323) (Bkz. Elbânî: Sahihu'l-Camiu's-Sagîr, Sayı: 3967)

"Yaratanın emirlerine aykırı düşüyorsa yaratılmışa saygı gösterme söz konusu değildir."

Bu sahih hadisi Ahmed ve Hakîm rivayet etmişlerdir. Ayrıca bir hadis-i şerifte; "Allah'ın emirlerine karşı gelen kişiye saygı gösterilemez." buyurulmuştur.(a.g.e:7397) Bu sahih hadisi Ahmed rivayet etmiştir.

İşte cihadı terketmek de Allah Teâlâ'nın emrine karşı gelmektir ve yaradanın emrine karşı gelinerek, göz göre göre imal edilmiş putların emirlerine saygı söz konusu değildir.

İZİN İSTEME KONUSU

İzin isteme konusu: Bu konuyu biraz daha genişçe incelemek için Allah Teâlâ'nın nasip buyuracağı başarıya güvenerek deriz ki, kesinlikle bilinmelidir: Sahabe (Rıdvanullahi aleyhim) savaş sancağının er meydanında ellere alınmasından ve ümmetin savaş alayını oluşturmasından sonra Rasûlullah (s.a.v)'den izin istemeyi, söz konusu etmiyorlardı. Rasûlullah (s.a.v)'den izin istemeyi, sadece savaş kararı alma müşaveresinden sonra yahut gazveye katılacak sahâbîlerin isim listeleri hazırlanırken söz konusu ederlerdi. Nitekim Ahmed ve Neseî'nin Muaviye b. Canime es- Sülemî'den rivayet ettiği sahih hadiste: Cahime Nebi (as)'a gelerek şöyle dedi "- Ya Rasûlullah! Gazveye katılmayı arzuluyorum.

Fikrinizi almak için sizlerin huzuruna geldim.

- Anneniz hayatta mı?

- Evet!

- Onun hizmetine kendini adamaksın. Zira cennet onun iki ayağı altındadır." (Neyle'l-Evtar, 8/37)

Başka bir rivayette; "Ben gazveye katılabilmek için adımı yazdırayım diye çok çalıştım." yani cihad hareketi farz-ı kifâye konumundayken bile ben adımı listeye yazdırmak için çok uğraştım denmiştir.

Fakat, cihad hareketi ordu savaşa gitmek üzere hazırlandığından farz-ı ayın konumunda olmuşsa Nebi (sa.v)'den izin isteme eğilimi göstermek, münafıklık alâmeti sayılırdı. Nitekim her konusu gayet açıkça belirtilerek Kur'ân-ı Kerîm'de şöyle buyurulur:

"Allah'a ve âhiret gününe gönülden inanan kişiler bedenen ve mal varlıklarıyla cihada katılmak için senden izin istemesin. Allah (kendi hayır-şer düzenini koruyan) müttakileri ancak böyle bilir. Senden sadece Allah'a ve âhiret gününe tam inanamamış ve kalplerini şüphe hastalığı kaplamış kişiler izin ister. Onlar bu şüphelerin içinde bocalayıp dururlar." (Tevbe/44–45)

Raşid Halifelerin; Hz. Ebû Bekir, Hz. Ömer, Hz. Osman ve Hz. Ali (Radıyallahu anhum) dönemlerine gelince hiçbir Sahabe ve Tabiîn'in kendilerinden izin istemeye geldiklerini duymadık. Savaşa, yani cihad hareketine katılmak isteyen hiçbir kimse izin istemek amacıyla Hz. Ebû Bekir (na)'in yanına gelmiyordu.

Önemli olan mesele, sancağın dalgalandığı ordunun hazırlanması ve seriyyeye katılacakların savaş düzeni oluşturması olayıdır.

Bu Raşid halifeler döneminden Emiru'l-Mü'minînlerin dönemine gelindiğinde, sınır boylarını korumakta olan askerlerden yahut cihada katılması gereken hiçbir kimsenin Emiru'l-Mü'minîn'e dilekçe göndererek izin isteğinde bulunduğu haberine de rastlamadık.

Ayrıca bütün İslâm tarihi boyunca hiçbir müslümanın cihada veya gazveye izinsiz olarak katıldıktan gerekçesiyle Emiru'l-Mü'minîn tarafından soruşturmaya tâbi tutulduklarını hiçbir kitapta görmedik. Sadece savaş düzeninde veya saldın anında, savaş Emiri veya muharebe kumandanından (hile yapmak veya ordunun gücünü artırmak için) kıtalan organize etme ve düzene koyma açısından izin istendiğini duyuyoruz. Böylece saldırıya geçen düşman birlikleri Müslümanların stratejisini sabote edememiş olsun.

Evzâî gibi bir kısım fıkıhçılar, maaşlarını Ordu Divan'ından alan askerler hakkında bu konuda yönetici imamdan özel izin istenmesini öngörmüşlerdir. Nitekim er-Remlî Nihayetu'l-Muhtac adlı eserde (8/60): "Devlet başkanı veya vekilinin kararı olmadan savaş kararı alma geleneklere aykırı düşer" diye yazmıştır. Ancak aşağıdaki durumlarda bu sakıncanın kalkacağın şöyle vurgulamış:

1. Şayet izin isteme, amaçlanan politikayı sabote edecekse,

2. Yahut devlet başkanı, muhakkak gerekli olan bu savaş kararını veto edecekse,

3. Yahutta el- Balkînî'nin tespit ettiğine göre genel kanaat izin çıkmama noktasında toplanıyorsa. Tekrar geriye dönüp şöyle diyoruz:

Bütün bunlar, cihad hareketinin farz-ı kifâye olarak benimsenmesinde söz konusudur. Fakat cihad hareketi (farz-ı ayın) olarak karar altına alınmışsa izne ve izin için başvurmaya gerek yoktur, lbni Rüşd şöyle diyor:

"Devlet başkanının kararlarına saygı göstermek bağlıyıa bir hükümdür. Bu kararlar Allah (cc)'ın emirlerinin çiğnenmesini emretmediği müddetçe, adaletli bir karar olmasa da saygı duyulması şarttır. Cihada karşı olma kararının alınması Allah (cc)'ın emirlerinin ihlal edilmesi demektir." (Bkz. Şeyh Alîş: Fethu'1-Aliyye'l-Malik, 1/390)

Konuyu biraz daha açıklamak gerekirse şunu diyebiliriz: İzin ve izin isteme, farz-ı kifâye durumunda söz konusudur. Böylece bir cihad düşmana karşı yeterli sayıda askerin sağlanmasından sonra, yani mücahidlerin sayısı farz görevi yerine getirmeye yetecek düzeyde olmasından sonra söz konusudur.

Fakat ihtiyaca yetecek kadar asker sağlanamamışsa cihad çağrısı bütün halka Müslümanlara yönetilmiş demektir. Yükümlülük bütün toplumu ilgilendirir. Bir kısmının yeterli sayıyı sağlamasıyla bu yükümlülük düşer. Yeterli sayı tam olarak sağlanmamışsa farz-ı kifâye ile farz-ı ayın arasında hiçbir fark kalmaz.

Altını çizerek söylüyorum: Düşman karşısında yeterli sayı sağlanmadan ne izin, ne de izin isteme söz konusu değildir. İzin ve izin isteme durumu, ancak cihad görevini yerine getirmek için, çarpışma alanına dahil olan topraklarda, müslüman güçlerin yeterli sayıya ulaştığının kesin bilinmesinden sonra söz konusu edilebilir.

Bütün bu verilen bilgilerden sonra bir kardeşimizin şu sorusuyla karşılıyoruz:

Şimdi, bugün cihad hareketinin farz-ı ayın konumunda olduğuna ve cihada çıkmak için hiçbir kimse veya makamdan izin almanın gerekmediğine ve izin istemenin söz konusu olmadığına kesin inandık. Fakat şu önemli sorular yine askıda kalmaktadır:

ÖNEMLİ SORULAR

Birinci Soru: Cihad Alayı Düzenlemenin Pratik Uygulanabilirliği Var mı?

Birinci soruyu ele alalım: Cihad ordusu düzenleme konusu bugünkü ortamda pratik olarak gündeme getirebilir mi? Bir kısım yetkili kişiler İslâm'ın istediği standartta ve kadının kocasından, genç yavruların babalarından izin istemeden orduya katılacak biçimde hazırlanmasının aşağıdaki nedenlerle çok zor bir iş olduğu görüşünde birleşiyorlar:

a) Bilinmelidir ki, hiçbir İslâm bölgesi müslüman nüfusun yüzde birini dahi bir araya getirecek güçte değildir.

b) Bu durum, Allah Azze ve Celle'in izniyle ülke halkının kurtarılmasındaki en yüce ideal (mefkure) sayılan İslâmî eğitimin güncelliğinin sabote edilmesine yol açar.

c) İyi bilinmelidir ki bu durum, İslâm bölgelerinde başıboşluk ve idealsizlik hastalığının gündeme gelmesine neden olur. Zira Filistin ve Afganistan'da cihad etmek amacıyla gelen herkes, muhakkak komünistler için, kafatasçılar için, ırkçılar için ve laik kafalılar için ülkelerinde girebilecekleri bir kapıyı açık bırakıyorlar.

Cevap olarak diyoruz ki:

Şayet müslümanlar tek haftalığına Rabb'lerinin emirlerini uygulayıp Filistin için cihad alayı oluşturma konusunda şeriatın

hükmünü yerine getirselerdi, Filistin nihai olarak yahudilerden temizlenecekti. Afganistan için de aynı şeyler söylenebilir.

Şayet müslümanlar güçlü cihad ordusu oluşturabilseydi durum kısa zamanda sonuçlanırdı. O takdirde davetçilerin yerleri boş kalmaz, kadınların boşanma davası açmasıyla ailelerin hayatı alt üst olmazdı. Fakat biz her defasında (midelerine indirsinler diye) kâfirlerin çizmeleri altında paçavraya çevirdikleri kıtalararası İslâm bölgelerinden beklentilere kapılıyoruz ve ümitle ilerilere bakıyoruz. Sonra da tantanalı ve kıvrak konuşmalarla, iniltinin ifadesi gözyaşlarıyla, sıcak sıcak ve sık sık adımlarla çabuk yürüyormuş gibi gözükmekte; nihayet çok çok ahlar ve vahlar eylemekle riyakârlık yapıyoruz.

Kuşkusuz bizler İslâm düşünce yapısını öyle yapılandırıyoruz ki, hep ulusal platformda İslâm anlayışını ön plana alıyoruz. Böylece bakış açılarımızla, Seikos-Beco andlaşmasının bizim için çizdiği yahut John Antuans'ın planladığı, İngiliz veya Fransız planlarının coğrafyasından öteye geçemiyoruz.

Bilinmelidir ki Ürdün'ün Suriye sınırında bulunan Remsa şehrinin genci, Remsa'dan on kilometre kadar uzakta olan Suriye'nin Driğa kentindeki gençle bağlantı kurabilmesindeki daha çok ta -600 km den daha uzaklarda olan- Ürdün'ün Akabe kentinin çocuğuyla hemşehrilik duygularını güçlendiriyor ve aynı İslâmî düşünce anlayışının bağlarını pekiştiriyorlar. Oysa Suriye'nin Driğa kentiyle Ürdün'ün Akabe kentinin iki genci, aynı duygularla ibadet hayatı yaşayan iki müslüman gencidirler. Hatta Driğa'lı genç Ürdün'ün Akabe kentinin gencinden daha dindar ve İslâm'a daha eğilimlidir.

İkinci Soru: Lidersiz Cihad Edilebilir mi?

Başımızda tek bir lider bulunmazken nasıl bir cihad hareketi geliştiririz?

Evet başımızda tek lider; imam (devlet başkam) olmadığı halde elbette cihad hareketini başlatabiliriz. Hem de hiçbir otoriter âlim Müslümanların tek bir lider ve rehber üzerinde birlik sağlayamadıklarında cihadın farziyetinin ortadan kalkacağını söylememiştir. Hatta biz Müslümanları gerek haçlı seferlerinde ve gerekse Tatar akınlarında, liderlerinin değişik değişik olmasına rağmen ve her ülkede bir veya birkaç emir bulunurken; işte Halep yöresinde birçok Emir bulunurken yine de savaşabildiklerini görüyoruz. Hatta o Emir'lerin bir bölümü kardeş Emir'ler karşısında haçlıların yardımına koşuyorlardı. Nitekim bu durum, Mısır'daki

başka bir Emir'e (Dırıgam'a) karşı haçlıların yardımını isteyen Emir Şaver tarafından meydana getirilmiştir.

Hiçbir âlim dememiştir ki bu durum ve bu acıklı dram Müslümanların topraklarını savunmaları için yapılacak cihadın farz oluş sebebini kaldırır. Hatta bu durum onların bu görevlerinin önemini kat kat arttırır. Aynı olay, şairin de değindiği gibi bütün çıplaklığıyla Endülüs'te yaşanmıştır:

Halkı böldüler öyle aşırı tutkunlara; her yörenin Vardır hem de minberi her Emir'el Mü'minîn'in

Başka bir şair de şöyle diyor:

Beni küstüren şeylerdendir.

Endülüs topraklarında Güvenilmiş, kucaklanmış lakaplar, orada.

Lakaplar parsellenmiş konusu dışında

Kedi fiyaka için eder taklit aslanvari saldırmayı.

Yine hiçbir bilgin, böyle durumlarda cihadın söz konusu edilemeyeceğini asla söylemedi. Aksine seçkin âlimler, Endülüs bölgesinde cihadın ön saflarında yerlerini almışlardır.

Mûte gününde olduğu gibi, bazan çarpışma alanı, elinde Devlet Başkanından alınmış velayet (temsil yetkisi) bulunan yasal kumandanın yokluğunu yaşayabilir. Nitekim o durumda, Mûte'de, Halid b. Velid ileri atıldı, sancağa sarıldı. Böylece onun sayesinde Allah Teâlâ Müslümanların ordusunu yenilgiden kurtardı. Rasülullah (s.a.v) onun bu tutumunu benimsedi ve davranışını takdirle karşıladı.

İslâm ümmetinin başında İmam yahut Emîr'ül-Mü'minîn bazen bulunmayabilir. Ümmetin başında onun olmayışı, Müslümanların düşmanlarıyla savaşa girerek topraklarını savunmasının ve muhafazasının farziyetini ve Müslümanların üzerindeki bu yükümlülüklerini ortadan kaldırmaz. Böyle bir eylemi gerçekleştirmek için bir halife seçilmesi yahut bir imamın gelmesi beklenemez. Çünkü bir halife yahut imamın başa gelmesi kültürel faaliyetleri artırmakla veya düşünülen bu kişiye ileri derecede eğitim vermekle temin edilemeyebilir.

Fakat bir halife yahut imamın gelmesinin en sağlam yolu cihaddır.

Mücahidler kendi aralarından birisini Cihad Emiri olarak seçerler; yönetim işlerini yeniden düzenler, darmadağınık yönlerini toparlar ve güçlülerin değil, güçsüzlerin yanında yerlerini alırlar. Sahih bir hadiste Ukbe b. Âmir'den nakledilerek şöyle dediği rivayet

edilmiştir: Rasûlullah beni bir seriyyeye emir olarak göndermişti. Bunun üzerine ben bir adamı kılıçla silahlandırmıştım. Devamla diyor ki: Adam geri dönünce:

— Rasûlullah (s.a.v) 'in bize ayıpladığı şeylerin aynısını göremedim. Rasûlullah (s.a.v):

— (Topluluk olarak) aciz mi kaldınız. Oysa ben o silâhlı adamı sizin Emiriniz olarak göndermiştim. O kişi; beni temsil etme yetkisini kullanabilecek birisini oradaki makama atayabilmeniz konusunda kendisine verdiğim size başkanlık etme yetkisini kullanamadı. (Ebû Davûd ve Ahmed. Hakim sahih olduğunu söyledi. Zehebî de o görüşü benimsedi. Bkz. el-Fethu'r-Rabbânî; 14/43.)

Demek ki Rasûlullah (s.a.v) onları, kendi mübarek eliyle sancak vererek teşvik etti. Peki aslında Emir olmayıp tepeden inme kendini Emir ilan eden kişiyi değiştirme konusuna ne demeli?.. Buradan kesin anlaşılıyor ki Harp Emiri olarak bir kişiye Emirlik yetkisi verilmesine fazlaca gerek vardır.
İbni Kudâme el- Muğni adlı kitapta (3/253); "Söz sahibi îmamın (yöneticinin) başta olmaması cihad hareketini engelleyemez. Zira cihadın sağlayacağı toplumsal çıkar, hareketin geciktirilmesiyle elden çıkmış olur" biçiminde yorum getirmiştir.

Yine "Fethu'l-Aliyye'l-Malik" adlı kitapta(1/385); "Halkın kendi aralarında bir Emir seçmesi halinde ona saygılı olmaları gerekir" denmekte ve şöyle belgelendirmektedir:

"Şeyh Meyyâre naklettiğine göre: Herhangi bir zamanda bir Emir boşluğu doğarsa ve halk kendi kişisel görüşlerini belirterek oylamalarıyla zamanlarının seçkin bir kişinin Emir olması konusunda icmâ ederlerse ve o kişi toplumunun hayat şartlarını geliştirir, güçlülere karşı zayıflar yanında yer alır, bütün güç ve çabasını bu uğurda kullanırsa, gerçek sağduyulu olmanın gereği şu davranış olur: Ona karşı ayaklanmak hiç doğru davranış olamaz. O şahsın karşısında yer alan kişi, İslâm'ın dayandığı bir büyük desteğin gücünü parçalamak istiyor ve o güzel cemâati dağıtmayı planlıyor demektir. Sahih-i Müslim'deki bir hadiste:

"Aklınızda yer etsin birçok ard düşünceliler ve ortaklığı bozanlar kesinlikle olacaktır; cemaat halinde, birlik ve beraberlik olan bu ümmetin gücünü dağıtmayı planlayan bu kişileri her kim olursa olsunlar göz kırpmadan öldürünüz," buyurulmakta. Yine bir hadis-i şerifte;

"Sizlerin gücü tek vücud bir cemaat halindeyken aranızda diktatör tek adam türeyip bu tek vücud cemaatınızı parçalamak isterse onu derhal öldürünüz." şeklinde belirtilmektedir.

Üçüncü Soru: Afganistan'da Cihadın Yapılabilirliği...

Halka liderlik yapanlar ayrı düşüncede ve ayrı kamplarda yer alırken Afganistan'da savaşmamız doğru olur mu? Halkın liderleri ayrı ayrı düşünce ve kamplarda olmasına rağmen Afganistan'da savaşmak yine de zorunlu olur. Zira verilen savaş, din duygusuna hıncı bulunanlar tarafından, kendilerine karşı yapılan saldırıları müslümanların cevapsız bırakmama savaşıdır.

Dolayısıyla dinsiz kâfirlere karşı müslüman cemaatların yanında yer alarak savaşmayı engelleyecek hiçbir faktör yoktur.

İsterse her dar görüşlü cemaatin lideri, sadece kendi dar cemaatinin Savaş Emiri olarak nitelendirilsin.

Dördüncü Soru: Hiç Kimse Olmasa Da Bir Müslümanın Tek Başına Cihad Etmesi Mümkün mü?

Halkı ilgisiz otururken bir insan tek başına cihad edebilir mi?

Evet bal gibi savaş eder; Allah Teâlâ Nebisi'ne (s.a.v) şöyle sesleniyor: "Sen sadece tek başına Allah yolunda savaş ver. Sen kendinden sorumlusun. Böylece (tek başına savaş vererek) diğer müslümanlan bilemiş, zira Allah küfredenlerin gücünü böyle kırabilir. Allah en güçlü ve cezası en çetin olandır." (Nisa/84)

Görüldüğü gibi âyet-i kerime Rasûlullah (s.a.v)'e farz olan iki görevi hatırlatıyor:(Zira her emir farz ibadet demektir):

1. Tek başına da olsa savaş vermek,

2. Mü'minlerin hamaset duygularını coşturmak. Rabb'ül izzet Hazretleri, savaşmanın gerekçesini kâfirlerin güç kullanmasına engel olmak biçiminde yorumluyor. Zira kâfirler bizim varlığımızdan ancak savaşçı olmamızla korkar: "Yeryüzünde bozuk fikir kalmayıncaya ve dini değerlerin tamamı yalnız Allah'ın oluncaya kadar savaşınız."

Yani savaşma hırsını geri bırakmakla bozuk fikir olan şirk egemen olur ve küfür değerleri zafer bulur. Nitekim Sahabe (Rıdvanüllahi aleyhim) âyeti, aynı dış görünüşüne göre anladı. Buna göre Ebû İshak diyor ki: Berr b. Âzib (r.a)'e şöyle sordum: - Kişi, mürşiklere tek başına karşı koyuyor. Acaba o kişi kendisini tehlikeye mi atmış oluyor?

- Hayır! Zira Allah Teâlâ Rasûlünü (s.a.v) elçi olarak gönderdi ve şöyle buyurdu: "Allah yolunda tek başına savaş. Zira sen sadece kendinden sorumlusun." Elbette bu durum, sadece harcama konusunda

söz konusudur. (Anlamı şudur: Âyet-i kerîmede "Allah yolunda harcamada bulununuz. Kendinizi kendi elinizle tehlikeye almayınız." âyetine işaret ediyor. Yani harcamayı bırakmak tehlikenin kendisidir.)(el-Fethu'r- Rabbânî, 8/14)

Hadisi Ahmed rivayet etti ve Hâkim sahih olduğunu belirtti, Zehebî de aynı görüşü benimsedi. İbnü'l- Arabî, Ahkâmü'l-Kur'ân'da 2/954 şöyle diyor: "Müslüman devletlerin bölgesinde düşmanın üstünlük sağlaması veya düşmanın bizzat evin ortasına kadar sokulması halinde cihad karan üst düzey yetkililerce, alındığı zaman halkın hazırladığı orduya topyekün katılmanın farz olduğu bir durum meydana gelir. O zaman topyekün halka cihad hareketine katılmak ve savaşmak farz olur. Kaytarmak isteyenler asi sayılırlar?'

Düşman, Müslümanların devletinin bağrına kadar sokulacak biçimde üstünlük sağladığı yahut müslümanlardan esirler alarak önemli stratejik yerleri işgal ettiği için seferberlik ilân edilir. Yediden yetmişe, eli silâh tutan herkese, atlısına ve yayasına, kölesine ve efendisine cihada katılmak farz olur. Babası olan babasından izin almadan ve babası olmayan zaten kendisi Allah'ın dini değerleri egemen oluncaya ve toplumun namusu koruma altına alınıncaya, hatta evin hareminin ırzı korununcaya kadar, böylece düşman bozguna uğratılıp esirler kurtarılıncaya kadar topyekün savaşa katılmak farz olur. Bu konuda hiçbir ayrılık söz konusu değildir.

Halkın büyük çoğunluğu ilgisiz ilgisiz oturursa, fertler tek başlarına ne yapabilirler?

Kardeşim tek bir esiri kurtarmayı hedef seçer, yalnız onu kurtarır; fidyesini öder. Eğer gücü yeterse bedeniyle savaşa girer, gücü yoksa bir mücahid gaziyi donatır.

Dahası var; tek başına savaşa katılmak Allah Teâlâ'nın hoşnutluğuna neden olur ve O'nun hoşuna gider. Nitekim Ahmed ve Ebû Davud'un rivayet ettikleri hasen hadiste Rasûlullah (s.a.v) şöyle buyuruyor:

"Allah yolunda savaşa giren, oysa ki arkadaşları bozguna uğradığı için başına nelerin geleceğini iyi bilen ve kanını akıtıncaya kadar geri dönüp savaşan adam, Allah Teâlâ'nın hoşnutluğunu kazanır ve Allah Azze ve Celle meleklerine şöyle buyurun; - Bakınız şu kuluma!; yanımda bulunan ödülleri özleyerek, yanımdaki cehennemden korkarak geri döndü ve kanı akıtılıncaya kadar vuruştu."

Beşinci Soru: Cihad İçin Yetersiz Olunca Kâfirlerden Yardım Alabilir miyiz?

Yeterli seviyede İslâmî eğitim almamış kişilerle birlikte savaşa katılmamız uygun olur mu?

Bu soru halkın bir kesimi tarafından yöneltiliyor. Onların bir kesimi çok samimi Müslümanlardır ve Afgan gibi bir kavimle birlikte nasıl savaşırız? Zira onlar arasında iyisi de var, yalancısı da! Aralarında sigara ve nisvar (bir çeşit duman) içenleri de var.

Hatta bazen bir kısmı bu maddeler için silahını bile satıyor. Onlarla aynı safta nasıl savaşırız? Afganlılar Hanefî mezhebine aşın bağlı insanlar olmalarına rağmen bir bölümü tılsım ve muska takar. Şer'î yargıyı belirtmeden şunu sorayım: - Bu gibi geleneksel davranışları yaşamayan bir müslüman ülke halkını, yeryüzünde bana gösterebilir misiniz? Bütün alışkanlık ve gelenekler vardır diye kâfirleri Müslümanların ellerindeki topraklarda yaşaması için bırakabilir miyiz?

Cevabımız: Savaşmak gerekir. Zira savaş vermek, iki zararın daha büyüğünü bertaraf etme ilkesi üzerine kurulmuştur. Bu konuya ilişkin Adlî Hükümler Mecellesinde fikhî temel ilkeler vardır:

Madde 26: Umumî (genel zararı) gidermek için hususî zarara katlanılır.

Madde 27: Daha ağır zarar, daha hafif zarar ile giderilir.

Madde 28: İki kötülük yuvası çeliştiğinde daha hafifini işleyerek, daha çok zararlı olanından korunmak gerekir.

Madde 29: İki şerrin daha az rizikolusu seçilir.

İki şerrin daha az rizikolusunu tercih etmek zorunluluğu vardır. Hangisi daha rizikolu acaba? Birisi Rusların Afganistana yerleşip orasını bir kâfir idari sisteme çevirmesi Böylece orada hem Kur'ân ahkâmının, hem de İslâm anlayışının yasaklanmasını seyretmek mi? Yoksa içlerinde günah işleme ve küçük hatalar bulunan toplulukla beraber cihada katılmak mı?

İbni Teymiyye Mecmûu'l-Fetâvâ adlı kitabında (28/560) şöyle diyor: "Bu nedenle Ehl-î Sünnet ve'l-Cemaat'ın temel ilkelerinden birisi, Müslümanların iyi-kötü bütünüyle birlikte savaşa girmesidir. Zira Allah Teâlâ bu dine dizboyu kötülük içine batan adamla ve İslâm'dan hiç nasip almamış bir kavimle destek verdirir. Nitekim Nebi (s.a.v) durumla ilgili böyle haber veriyor.

Zira savaş ancak içkici ve zinacı devlet reisleriyle yahut bol bol kötülük işleyen eğlence düşkünü askerle müttefik güç oluşturmakla gerçekleşiyorsa iki alternatifin birini seçmek zorunluluğu vardır Ya onlarla birlikte savaşmayı bırakmak; o zaman bundan dolayı dini

değerler ve dünya hayatı açısından daha büyük zararları verecek olan başkalarının istilasına katlanmak gerekir. Yahutta çapkın ve zinacı bir Emir beraberliğinde savaşa girmek ki, bu yolla daha taşkın iki kötünün birini gidermek, İslâm'ın ibadet değerlerinin büyük çoğunluğunu yaşatmak, isterse tamamını yaşatma imkânı olmasın, gerçeği elde edilir.

İşte bu durum, bu biçimiyle ve bütün benzerleriyle birlikte farz olur. Hatta Raşid Halifeler'le birlikte kazanılan birçok savaş, ancak bu yöntem kullanılarak gerçekleştirilmiştir Nitekim Nebi (s.a.v)'den gelen belgeye göre: 'Atların alınlarında kıyamet gününe kadar verimlilik bağlanmıştır: Ecir ve ganimet.' buyrulmuştur."

O halde onlar müslüman olarak bulundukları sürece onlarla aynı safta savaşmak farzdır. Afganistan'da dalgalanan bayrak İslâmî'dir, ilan edilen ideal ve hedef, yeryüzünde Allah'ın dini değerlerini yaşatmaktır.

Başlangıçta varlığını sürdüren kötülük yuvalarına rağmen, durum nihaî olarak bozguna gitmeden, nihayet Corc Habbaş'lar, Nafiy Havatime'ler, Baba Gabbûşî'ler vb. gelmeden önce Filistin'deki müslümanlar hep beraber savaşsalardı Filistin elbette kaybedilmeyecekti.

Fakat Afgan Savaş Emirlerine gelince; hepsi oruçlu, hepsi namazında, dinin gerektirdiği ibadetleri yerine getiren ve İslâm'ın hakim olması için çarpışan kişilerdir. Savaş, kâfirlere, kitap ehline yahut ateist, dinsiz düşmanlara karşı olduktan sonra, ne kadar fâsıkhk ve fâcirlikleri olursa olsun müslüman oldukları sürece, müslümanların herhangi bir müslüman cemaatle aynı safta çarpışmaları farz olur.

Şevkânî Neyle'l-Evtar'da (8/44); "Kâfirlere karşı fasık kişilerden yardım istemek icma-i ümmetle caiz olur." demektedir.

Altıncı Soru: Eğitimsiz Müslümanların Safında Cihad İlân Edilebilir mi?

Zaaf içinde olduğumuz zaman müşriklerden yardım isteyebilir miyiz?

Bir kısım insanlar Afgan cihadında Amerika'dan ve batılı ülkelerden yardım istemeyi uygun görüyor. Ayrıca Filistin'de yahudilere karşı Rusya'dan yardım istenmesine olumlu bakıyorlar. Bu tür yardım istemeler fukahanın icmasıyla (oybirliğiyle) haram sayılmıştır. Ayrıca cihadı nihaî olarak hedefinden saptırmak olarak değerlendirilmiştir. Fakat bu meselede birbirleriyle çelişen hadisler vardır. İşte böyle yardım istemeyi yasaklayan hadisler:

1. Sahih-i Müslim'deki bir hadiste Peygamberimiz (s.a.v) Bedir günü müşriklere şöyle seslendi:- Hemen geri dönmelisiniz. Zira ben asla müşriklerin yardımına başvurmayacağım." (Neyle'l- Evtar, 7/128)

2. Başka bir hadis-i Şerifte; "Ben müşriklere karşı savaşırken yine onlardan yardım istemem." Buyurmuştur.(Hadisi Ahmed ve Taberânî rivayet etti. Haysemî de Mecmau'z-Zevlid adlı kitapla; Ahmed ve Taberânî'nın rivayet zincirindeki ravilerinin güvenilir olduğunu belinü. Bu konuda Safvan b. Omeyye'nin kâfir olduğu halde Hz. Peygamberimizin (s.a.v) safında savaştığı sahih hadisi vardır.)

Nevevî, Tehzîbu'l- Esma ve'l- Lügat adlı eserde (Sayı: 263); "Safvan b. Ümeyye Huneyn gününde, kâfir olarak Nebi (s.a.v) safında savaşırken şehit düştü. Nitekim Peygamber (s.a.v) Huneyn gününde Safvan b. Ümeyye'nin zırhını ödünç almıştı. Hz. Peygamber (s.a.v) onun hakkında (çıplaktır ve hakkım ödemiştir)" ifadesini kullanmıştır. (Bu sahih hadisi Hakim rivayet etmiştir. Bkz. Sahihu'l-Cami, No: 3862) Siyer otoritelerine göre Kuzman'ın Rasülullah (sa.v) safında Uhud günü savaşta yer aldığı, müşriklerin sancağını taşıyan üç kişiyi öldürdüğü ve Hz. Peygamber (s.a.v)'in Kuzman hakkında: "Allah bu dini facir bir adamla kalkındırır." yorumunu yaptığı kesin belgelerle ispatlanmıştır.

Rivayetler arasında bu çelişirliğe dayanarak fakihler bu hadislerin arasını uzlaştırmak konusunda ayrılığa düştüler. Bunlardan bir uzlaştırıcı görüş şöyledir: Müşriklerden yardım istemek yasaklanmıştı, sonra ruhsat verildi. Hafız, Telhis'te bu görüşü benimsemediğini söylerken, İmam Şafiî'nin fetvasının da bu yönde olduğunu vurgular. (Neyle'l-Evtâr, 8/44)

Öte yandan dört fakih, kâfirlerden yardım istenebileceği konusunda aşağıdaki şartlarla ittifak etmişler:

1. İslâm'ın hükmünün her zaman aktif olmasıdır. Yani müslümanlar kendilerinden yardım istedikleri ve kendileriyle savaştıkları müşriklerin toplamından güçlü olmalıdır. Şöyle ki bütün müşrikler topyekün savaşa girseler, yine de müslümanlar onlara üstünlük sağlar.

2. Kâfirlerin Müslümanlara her zaman iyi duygular beslemesi, hainlik yapmalarından her zaman güven içinde olunmasıdır. Nitekim bu davranışları karşılıklı ilişkileri sırasında iyice gözlenir.

3. Müslümanların her zaman kâfire yahut kendilerinden yardım aldıkları kâfirlere ihtiyaçları olmasıdır.

a) Hanefîler'in Görüşü: Muhammed b. Hasan diyor ki: "Müşrik bir halka karşı savaşırken, müşrik diğer bir halktan Müslümanların

yardım istemesinde hiç sakınca yoktur. Elbette İslâm'ın yönetim esasları üstün durumda olduğu zaman." (Kitabu's-Siyer Şerhi, Fıkra, 251)

Cassas ise; "Bizim tarafımızdaki fakihler: Onlar ne zaman aktif duruma geçerlerse, yine de İslâm'ın yönetim esasları aktif duruma geçtiğinden yola çıkılarak Müslümanların başka müşriklerle savaşırken müşriklerden yardım almalarında sakınca olmadığı görüşündedirler." demektedir. (Cassas: Ahkamu'l-Kur'ân)

b) Malikîler'in Görüşü: İbnu'l- Kasım diyor ki: "Kendileriyle savaşırken yine onlardan yardım alınmasını uygun bulmuyorum. Ancak o kâfir gücün mizacı uygun yahut hizmeti sever durumda olursa o zaman bir sakınca görmem." (el-Müdevvene, 2/40)

İmam Malik şöyle diyor: "Müşriklere karşı müşriklerden yardım istenmesini ancak hizmetkâr durumda olurlarsa uygun görürüm." (Kurtubi 8/100)

c) Şafiîler'in Görüşü: Er-Remlî şöyle diyor: "İmam (yönetici) veya vekili, harb durumunda olsalar bile kâfirlerden yardım alma yetkisi vardır. Ancak bizim hakkımızda iyi düşünceler beslemelerinin bilinmesi gerekir. Ayrıca yardımlarını alabilmek için, hizmet veya savaş yönünden sayımız az olduğundan o yardıma ihtiyacımız bulunması şarttır." (Nihayetu'l-Muhtac. 8/58 ve Tekmiletu'l-Mecmû'. 19/28)

d) Hanbeliler'in Görüşü: İbni Kudâme der ki: "Ahmed b. Hanbel'den gelen rivayetlerde kâfirden yardım alınabileceğine dair cevaza rastlanmaz. Ancak ganimetten pay alamayacaklarını savunan cumhurun görüşünün aksine; devlet başkanının safında savaştığı taktirde kâfirin de ganimetlerden pay almasının gerektiğine dair tmam-ı Ahmed'den rivayet gelmiştir." (el-Muğnî, 8/414)

Birçok yazarlar barış içinde yaşanabileceğini yazdıklarında ve nasslarıyla tarihî gelişmelerini bilmeden Tevbe süresindeki şu kılıç âyeti gelinceye kadar Kur'ân-ı Kerîm'deki cihadla ilgili âyetlerin aşamalı gelişmelerini iyi bilmek gerekir.

"Nasıl onlar sizinle topyekün (bütün guruplarıyla) savaşa giriyorlarsa, siz de müşriklerle topyekün (cemaatler üstü anlayışla) savaşınız. Bilesiniz ki Allah müttakilerle (Allah'ın hayır-şer düzenini koruyanlarla) beraberdir." (Tevbe/36)

"Her bulduğunuz yerde müşrikleri öldürünüz Onları yakalayıp ablukaya alınız. Her gözetleme kulesinden gözetleyiniz." (Tevbe/5)

Nitekim İbni Kayyum, Za'dü'l- Meâd'da cihad hareketinin Mekke-i Mükerreme döneminde yasak sayıldığını, sonra hicret esnasında yapılmasına emir verildiğini ve nihayet topyekün müşriklerle yapılması emrinin geldiğini beyan etmiştir.

İbn Abidin bu konuda şöyle diyor: Bilinmeli ki savaşma emri periyodik bir sıralamaya göre indi. Nitekim Rasûlullah (s.a.v) ilk önce tebliğ etmek ve çekimser kalmakla emrolunmuştu. Bu hususta Allah Teâlâ;

"Soner emrolunanı açıkça şöyle ve müşriklerin davranışlarından çekimser kal." buyuruyor.(Hicr/94) (İbni Abidin Haşiyesi, 3/239)

Sonra en güzel olan yollarla mücadeleyi emrediyor:

"Rabb'inin yoluna bilgelikle ve güzele götüren öğütle onları davet et ve çağına en uygun olan metodla onlarla mücadele ver." (Nahl/125) Daha sonra Müslümanlara savaş yapma izni verildi: **"Kendileriyle savaşılanlara, zulme uğratılmaları nedeniyle izin verildi. Zira Allah onları zafere erdirme kudretine sahiptir."** (Hacc/39)

Daha sonra kendilerine savaş açarlarsa savaş yapmakla emredildiler: **"Eğer size savaş açarlarsa onları öldürünüz. Küfredenlerin cezası işte böyledir," Daha sonra haram aylar çıkma şartıyla savaşmalarına emir verildi: "Haram aylar çıktığında müşrikleri bulduğunuz yerde hemen Öldürünüz."** (Tevbe/5)

Sonra koşulsuz olarak savaşmakla emrolundular: "**Sizlerle savaşanlarla Allah yolunda savaşınız. Sakın aşın gitmeyin. Zira Allah aşırı gidenleri sevmez".** (Bakara/190)

Bu nedenle ayetlerin nazil olduğu kronolojik sıralamayı bilmek gerekir. Davetin ilkelerini koruma altına alacak bir kimlik ve otorite yetkisi olmadığından ilk önce ve davetin ilk aşamalarında siyasal anlamda pazarlık görüşmeleri yapmak caiz olmaz. Ancak siyasî görüşmelerdeki ilk aşamalarda tslâmî davete geçildiğinde katı kurallar yumuşatılır, birbirine karıştırılır ve o ilkelerin kavramları halkın anlayacağı şekilde biçimlendirilir. O ilkelere bir dayanılacak üs yapılmaz. Davet, siyasî oyuncakların ve uluslararası tuzakların sapık tutumları içinde kaynar gider.

Bu fetret dönemini şu sûre-i celîlde çok güzel canlandırılır: "**De ki; ey kâfirler! Ben sizin taptıklarınıza tapmıyorum. Sizler de benim tıptığıma tapmıyorsunuz."** Bu fetret dönemindeki müslümanın konumunu şöyle canlandırılıyor: **De ki Ortaklarınızı çağırın. Sonra bana tuzak kurun ve bana göz açtırmayın.**

Kuşkusuz benim liderim bu Kilab'ı aşama aşama gönderen Allah'tır. O Allah, bütün büyük adamların liderliğini üzerine alır." (A'raf/195–196)

Baskı altında tutulmuşluğa karşı görkemli ve iriyan, gürbüz yapılı bir kimlik kazanıncaya, eli kolu bağlı olarak tutup götürülmeye karşı sabırlı olma noktasında ruhların pasını silinceye kadar bu ilkeleri açıktan söylemek ve davetçilerin kırık boyunlarını yükseltmek gerekir. İşte Rasûlullah (s.a.v)'in açık tutumu ve Mekke-i Mükerreme'de beraberindeki sahabesi böyleydi. Ancak İslâm devleti kurulduktan sonra Nebi (a.s)'ın antlaşmalar düzenlemesine hiçbir engel kalmamıştı.

KÂFİRLERLE SÖZLEŞME DÜZENLEMENİN ŞARTLARI

Fukaha, kâfirlerle barış içinde yaşama sözleşmesinin yapılabilmesi konusunda ayrılık göstermişlerdir.

Onların bir bölümü, Hudeybiye'de yapılan barış antlaşmasına dayanarak yapılabileceği görüşünü savunurken, bir bölümü de müslümanlar çok- büyük sıkıntı içinde bulundukları zamanlarda böyle antlaşmaların yapılabileceği görüşünü savunmaktadır. Diğer bir bölümü de böyle bir barış antlaşmasının hiçbir durumda yapılamayacağını ileri sürer ve Kılıç Âyeti'nin kâfirlerle yapılacak bütün antlaşmaları yürürlükten kaldırmış olduğunu savunurlar.

Fakat biz diyoruz ki: Eğer böyle bir sözleşme Müslümanların toplumsal çıkarını gözettiği takdirde kâfirlerle sözleşme yapmaları normal sayılır. Ancak bu antlaşma, antlaşma ilkelerini geçersiz kılan yahut ilkeleri bozan bir şartı içermemesi gerekir. Bunlar arasında:

1. Antlaşma metni, müslüman ülke topraklarından bir karışının kâfirlere ait olduğunu tanıyan veya bu kararı benimseyen şartı içeremez. (Nihayetü'l-Muhtac, 8/58) Çünkü İslâm ülkesinin toprakları hiç kimseye ait değildir. O halde onlar üzerinde hiç kimsenin pazarlık yapması söz konusu olamaz. Böyle bir şart bütün yeryüzü Allah Teâlâ'nın sonra da İslâm'ın olduğu gerekçesiyle sözleşmeyi geçersiz kılar.

Öyleyse hiç kimse, başkasının mülkü üzerinde kullanma yetkisi bulunduğunu söyleyemez. Mülkünde olmayan bir toprağı insanoğlunun başkasına satma yetkisi de olamaz. Bu nedenle Ruslar'a yönelik olarak Afganistan topraklarının son karışından çekilmedikçe ne onlarla ne de Filistin'deki yahudilerle pazarlık söz konusu edilemez.

2. Cihada karar verildiğinde barış girişimi geçersiz olur. Nitekim düşman, Müslümanların topraklarına girdiğinde yahut bu topraklarda hakkı olduğunu ileri sürdüğünde durum aynıdır. İşte

"Fethü'l- Aliyye'l-Malik" adlı kitapta (1/289); barış girişiminde bulunmak ve cihad babında- miyar üzerinde (birim ölçüde) antlaşma yapma konusunda, belgesi aşağıda olan haber geçmektedir: "Halife hıristiyanlarla barış girişimini onayladı. Oysa Müslümanların gözleri cihaddan başkasını görmüyordu, öyleyse halifenin yaptığı antlaşma bozulmuştur ve bu davranışı da reddedilmiştir." Bir pozisyonda cihad hareketi belirlendiği zaman artık o konuda barış girişimi söz konusu olmaz. Tıpkı düşmanın Müslümanlardan daha güçlü olduğundan barışı söz konusu etmediği gibi. Cihadın kaçınılmaz olduğu kesinlik kazanması durumunda nakledilenlerin tamamı barış girişimine engel oluşturur. Çünkü barış girişimi kendisiyle kurtarma amaçlanan cihad demek olan farz-ı geçersiz sayılmasını peşi sıra götürür.

Kadı İbni Rüşd de cihadın, karara bağlandığında farz olan hac görevine gitmekten daha güçlü olduğu konusunda oybirliği bulunduğunu nakleder. Çünkü cihad karara bağlandığında derhal uygulamaya alınır. Hac hakkında ise; ömür boyu yapılabileceği söylenir. Adı geçen barış girişiminin bozulması gerekir. Zira şeriat gereği o tür girişimler paravan edilmemiş sayılır ve böylece barışın geçerliliğinin, şeriatın temel ilkelerini araştırıp uygulayan hiçbir otorite nezdinde bağlayıcılığı kalmaz. Barış demek, karar altına alınan cihadın safdışı bırakılmasının antlaşma ile gündeme girmesidir. Oysa cihadı safdışına alma kararının bağlayıcılığı asla söz konusu edilemez. Dolayısıyla söz konusu edilmeyen antlaşma maddesinin hiçbir bağlayıcılığı olamaz.

3. Allah Teâlâ'nın şeriatının esaslarını askıya almayı yahut Allah Teâlâ'nın sembolleşmiş ibadet değerlerini rafa kaldırmayı içeren her antlaşma şartı kesinlikle geçersizdir, öyleyse Ruslar başka devletin içişlerine müdahale edemez. Çünkü böyle bir girişim, cihadı ve hedefini kökünden söküp atmak anlamındadır.

4. Barış antlaşması bünyesinde Müslümanların küçük düşürülmesini hedefleyen yahut hissettiren bir şartı içeremez. Nitekim bir hadis-i şerifte Zührî'den naklen şöyle diyor:(İ'lâü's-Sünen, 8/12) Halk üzerinde dayanılmaz sıkıntılar artınca Rasûlullah (s.a.v) Uyeyne b. Hısn b. Hanîfe bin Berr'e ve Haris b. Ebi Avf el-Müzenî'ye -Bu ikisi Gatafan kabilesi lideridirler- elçiler gönderdi. Elçiler bu ikiliden ve beraberlerindekilerin Hz. Peygamber ve asha bından ayrılıp eski dinlerine dönmeleri şartını benimseyerek Medine ürünlerinin üçte birini de o iki lidere verdiler. Elçilerle iki lider arasında bu anlamda barış antlaşması düzenlendi. Fakat antlaşmayı imzalamak ve tanımak gerçekleşmedi. Bunun üzerine Hz. Peygamber (s.a.v) Sa'd bin Muaz ve Sa'd b. Ubade'ye elçi gönderdi. Bu ikisiyle istişare yaptı. (Ravî hadisi uzun ve ayrıntılı olarak devam ettiriyor)

özet olarak geçelim. Bu toplantıda: Arapların sizinle aynı oktan ok atacaklarına ilişkin antlaşmayı hatırlıyoruz; acaba bizim onlara, Medine ürünlerinin bir dilimini bile ödememizi olumlu karşılar mısınız? (Devamla) Yâ Rasûlallah, eğer siz başka bir alternatif geliştirirseniz biz derhal ona uyarız. Fakat onlara biz tek bir hurmayı bile ödemeyiz, ancak biz kâfir bir toplum idik, Allah Teâlâ bizi İslâm'la onurlandırdı. Nebi (s.a.v) onların bu konuşmalarından dolayı çok sevindi. (Hadis, Kavi ve Mürseldir.)

Nitekim Medine'nin yerlisi bu müslümanlar (Ensar), bu antlaşma bünyesinde kendilerini küçük düşürücü dil kullanıldığını sezinlediler. Bu nedenler bu hadisin diğer varyantlarında: "Biz sizlere ancak kılıçlarımızı veririz" ifadesi vardır.

5. Barış antlaşması, İslâm'ın esaslarına aykırı bir şartı taşıyamaz. Örnek olarak:

A) Müşriklerin Haremeyn topraklarında kendilerine bir üs edinmeyi istemeleri: Zira bir hadis-i şerifte; **"Yahudi ve hıristiyanları Arap Yarımadası'ndan uzak tutunuz."** Buyrulmuştur. (Müslim) (el-Fethu'r-Rabbânî, 14/120)

B) Müslüman kadının yeniden kâfirlerin yanına geri gönderilmesi. Bir âyet-i kerîmede; **"Şayet onların mümin kadınlar olduklarını objektif olarak bilirseniz, o kadınları tekrar kâfirlerin yanına geri göndermeyiniz. Zira o kadınların tekrar onlara varmaları helâl olmadığı gibi, o müşrik erkeklerin de o kadınlara artık tekrar varmaları helâl olmaz."** (el-Mümtehine Suresi, 10) buyrulmaktadır.

Fakat müslüman erkeğin tekrar kâfir kadına geri dönmesini fakihler farklı yorumlamışlardır. Bir bölümü öylesi erkeğin tekrar dönüşünü Hudeybiye Antlaşmasının maddelerine kıyas ederek normal karşılamışlardır. Fakat diğer fakihler bu şartın normal görülmemesini benimsemişlerdir. Hudeybiye Antlaşması şartına gelince o yalnız özel olarak Rasûlullah (s.a.v) için geçerlidir. Zira o Allah Teâlâ'nın kendilerine bir çıkış kapısı bulacağına kesin inanıyordu. Bu görüş en çok benimsenen görüştür. Nitekim Berrâ b. Âzib'den naklen şöyle dedi: Rasûlullah (s.a.v) Hudeybiye gününde müşriklerle üç nokta üzerinde anlaştı:

a. Nebi (s.a.v) yanından müşriklere gelen kişiler tekrar geri verilmeyecekler.

b. Müşriklerin yanından bizim tarafa geçenler yeniden onlara geri verilecekler. Nebi (s.a.v) şöyle buyurdu: **"Bizim yanımızdan müşriklerin yanına geçenleri Allah uzaklaştırmıştır."** Hadis

üzerinde Buhârî ve Müslim'in ittifakı vardır. Müslim'de şu farklı ifade vardır: **"Kim onlardan ayrılırsa Allah o kişiye kesinlikle bir açık nokta ve çıkış yolu verecektir."** (Kurtubî. 8/39)

6. Aynı zamanda barış antlaşması, müslüman ülkelerinde kâfirlerin dini sembollerini açıkça göstermesini de içeremez. Meselâ; onların kiliseler, havralar yapabilmesine izin vermek yahut Müslümanların arasına karışıklık sokan ve inançlarını bozmaya çalışan, özellikle Arap Yarımadası'na misyonerler gönderilmesi gibi maddeler içeremez. Buna göre Filistin'deki bütün siyasî çözümler ve görüşmeler hem usul bakımından, hem de temelden geçersizdir. Bu görüşmelere bazı sakıncaları normalleştirme veya yeniden gözden geçirme maddeleri eklenemez. Afganistan'a gelince; bu durum aşağıdaki şartlarla kabul edilebilir:

1. Ruslar'ın müslüman topraklarından tamamen çekilmesi,

2. Onların geri çekilmelerinden sonra Afganistan'da bir İslâm Devleti kurulması, ancak krallığın yeniden geri getirilmesi gibi veya Afgan toplumunun inanç yapısını sabote etmeyi amaçlayan birtakım kültürel şartları antlaşmaya doldurmak gibi, ön şartlar koyarak gelecek devlet yönetim sisteminde müdahaleler de bulunmaması,

3. Bu çekilmenin, herhangi bir ön şart ve sınırlandırma getirmeden yapılması,

4. Ruslar'ın, Mücahidler'in varlığını tanımaları ve onlardan güvenlik antlaşması istemeleridir. Nitekim: **"Eğer onlar barışa yanaşırlarsa, sen de barışa yanaş ve Allah'a güven."** buyrulmaktadır. (Enfal/61)

Süddî ve İbni Zeyd, âyetin; "Eğer seni barışa çağırırlarsa, onlara olumlu cevap ver" anlamında olduğunu söylediler. (Şirvâni Haşiyesi ve İbni Kasım: Tuhfetu'l-Muhtac, 6/306)

İbn Hacer el-Heysemî de; "Geçersiz bir şart, gerçek esaslara göre hazırlanan antlaşmayı da geçersiz yapar. Şöyle ki; o antlaşma esirlerimizin dağılmasını önlemeyi yahut gözlerinden kaçan müslüman esirleri geri vermeyi yahut Hicaz bölgelerinde yerleşmeyi yahutta onlardan bize gelenleri tekrar onlara göndermemizi şart koşarak antlaşma sağlıklı esaslara göre hazırlanır." (Kurtubî: 8/39)

5. Ruslar'ın, barış istemelerinde samimi oldukları ve tuzak hazırlamadıkları konusunda Mücahidler'i gönülden inandırmaları: Bu nedenle bir İslâm Devleti'nin kurulmasından ibaret cihad hareketinin hedefini, batılı ülkeler böyle bir devleti istemiyor ve direniş gösteriyor diye ilan etmeyerek barışçı bir çözüm isteyenler veya uzlaşmacı çözümleri arayanlar, evet bu kimseler cihad hareketinin hedefini

kavrayamayanlardır. Hatta kafalarında net İslâmî bir kavrayış bulunmayanlardır. Yine o kişiler, lider olmaları şöyle dursun, cihad ordusunda nefer bile olmalarını caiz görmezler. Çünkü Allah Azze ve Celle şöyle buyuruyor:

"Eğer Allah seni onlardan bir gurubun yanına döndürür de çıkmak için senden izin isterlerse de ki: 'Benimle beraber asla çıkmayacaksınız ve düşmana karşı benimle beraber asla savaşmayacaksınız!' " (Tevbe/83)

Kurtubî diyor ki (8/218): Bu durum, savaşlarda devletin düzenini bozmuş kişilerle birlikte olunamayacağını belgeliyor. Fukahanın büyük bölümü cihad kitabında; orduda ne devlet düzenini bozmuş kişilerle, ne iş yapanları köstekleyenlerle, ne bozguncu haber yayanlarla, ne ortalığı karıştıranlarla ve ne de sabotaj düzenleyenlerle işbirliği yapılamayacağını bu âyetle kanun haline getirmişlerdir.

Ey Allah'ım! Afganistan'da, Filistin'de, Filipin'de, Lübnan'da ve her yerde savaş veren Mücahidler'i zafere ulaştır. İslâm'ın sancağını dalgalandır. Kur'ân Devleti'ni devlet yap ve Sen'in yolunda şehid olarak canımızı al.

Sen'in Rabb'ligini; onurluların liderini aklın kavrayabileceği bütün şeylerden tesbih ederim. Selâm Peygamber'e! Hamd bütün âlemlerin Rabbi olan Allah'adır. Allah Teâlâ, Nebimiz Muhammed'e, onun Âl-i Beytine, sohbet arkadaşlarına, Tabiîlere ve onların izinden özveriyle kıyamet gününe kadar gidenlere rahmetini esirgemesin.

SON SÖZ

Son olarak şöyle diyoruz:

Cihad davasının önemi, nasslarının çokluğu ve belgesel tanıklarının bolluğuyla değil, bu değer sadece gönül meselesidir. Yani eğer Allah Teâlâ nurunu o gönüllere akıtırsa o gönüller gerçek düzeni görür ve bu düzen konusunda aydınlık bilgi sahibi olur. Şayet kalpler karanlık görürse, onun görmeye uygun ortamı hazır değil demektir:

"Gerçek şu ki bu gören gözler değil, ancak sinelerin derinliğindeki gönüller kör olurlar." (Hacc/46)

Sinelerdeki bu gönüllerin yansıtıcısı durumundaki maddî gözler, yine gönüllerdeki kalp gözlerine yöneliktir, İşte Rabbânî gücü yansıtan sembolik işaretler; takvanın, saygılı olmanın ve ibadet konusunda çok hevesle çalışkan olmanın sonucunda görüntüye yansır:

"Muhakkak size Rabb'inizden (hakkı bâtıldan ayırt etmek için apaçık) deliller geldi. Kim (hakkı) görür (ona iman ederse) kendi nefsi içindir: Kim de (hakkı) görmez (bâtıl yolu tercih ederse) (vebali) yine kendi nefsi aleyhinedir. Ben sizin üzerinizde bir bekçi değilim. (Ancak tebliğ yapmakla görevliyim.)" (En'âm/104)

Demek oluyor ki bu kalp gözü gönüllerdeki marifet ve algılama gücüdür ki Alalh Teâlâ, Kitabı ve dini konusunda, kalbindeki kalp gözünün aydınlandığı oranında o gücü kuluna nasip eyler. (Bu kalpgözü gönül topraklarında ot gibi biter.) O bitki sayesinde kul gerçek düzenle sahte düzen ve doğruyla yanlış arasını ayırt eder. Nitekim Allah Teâlâ;

"İşte bu konuda sezgi gücü bulunanlar için ilâhî mesajlar vardır" buyurur. (Hicr/75)

Mücahid şöyle der: Tirmizî Sünen'inde Ebû Saîd el-Hudrî'den Nebî (s.a.v)'in şöyle buyurduğunu nakletti:

"Mü'minin sezgi gücünden sakınınız zira mü'min, ancak Allah Azze ve Celle'nin nuruyla bakar." Buyurdu. Sonradan Hz. Peygamber (s.a.v); **"Kuşkusuz bu konuda sezgi gücü bulunanlar için ilâhî mesajlar vardır."** âyetini okudu. (Hicr/75)

Dünya süslerini yeğleyen bütün ilim adamları ve o dünyayı elde etmeye hevesi olanlar, fetva ve kişisel yargılarda, verdikleri haberde ve bağımlı kıldıkları hususlarda hep bu gerçek düzen dışı bilgilerle Allah'a (c.c) iftira ederler. Zira Rab (Sübhanehu ve Teâlâ)'nın ilâhî hükümleri, çoğu kez insanların amaçladığı duyguların, öze'likle komuta mevkiinde olanların kararlarının karşıtı olarak yansır.

O halde kişisel kaprislerinden ayrılamayanlar, kendi amaçladıkları duyguları, ancak hak bilgiye aykırı olarak ve çoğu kez hakkın tepki göstermesi şeklinde sonuç verir. Dolayısıyla makam ve mevki aşığı ilim adamıyla devlet kademelerinde yer alanlar, kendi kişisel kaprislerinden kopamazlar. Bu vardığı peşin yargılar o kişilerde, ancak o yargının tam karşıtında yer alan islâhî doğru bilgiyi reddetmesi sonucunda oluşur, özellikle de kafasında bir kuşku belirirse yine şüphe ve kişisel kaprisler uyum sağlar, ön yargısı alevlenir, öylece sağduyuyu bilinç altına iter, hakkı görüntüleyen kamerasının lambasını söndürür.

Şayet hakkı görüntüleyen aydınlık kararlarında hiçbir gizlilik ve kuşkuyla karşılanmaya yer bırakmayacağı biçimde açık olsaydı karşı olmasına rağmen yine onu ön plana alacaktı ve şöyle diyecekti:

"Hakka dönmek suretiyle benim de bir çıkış kapım var!"

"Nihayet onların ardında öyle bir nesil türedi ki bunlar namazı bıraktılar ve önyargılarına uydular." (Meryem/59)

"Onların ardından da şu değersiz dünya malını rüşvet olarak kazanıp nasılsa orada da yargılanacağız" diyerek ilâhî Kitab'ın varisi olan bir toplum türedi. Onlara buna benzer bir kara para daha gelse onu da mideye indirirler. Peki, o Kitab'ta, gerçek dışı hiçbir şeyi Allah'a yakıştırmayacaklarına ilişkin söz kendilerinden alınmamış mıydı? Ve Kitab'taki bilgilerin dersini almamışlar mıydı? Fakat âhiret yurdu takva sahibi olanlar için en idealdir. Hâlâ anlamıyor musunuz?" (A'raf/169)

Ön yargının kurbanı olmak kalp gözünü kör eder. Böylece kişi sünnet-bid'at arasını ayırt edemez yahut kalp gözünü ters çevirir ve böylece bid'ati sünnet, sünneti de bid'at olarak görür. Dünyayı ön planda tutan reislik makamlarından ve ön yargı taşıyanlara saygı duyan âlimlerin handikabı budur. (el-Fevaid, 113–114)

İşte bu ayetler onlar hakkındadır: **"Bizim kendilerine ilâhî simgelerimizi verdiğimiz ve fakat onlardan sıyrılıp çıkan, o yüzden adım adım şeytanı izleyen ve böylece azgınlar gurubunda yer alan kimsenin belgeselini dinle, dikseydik onu bu ilâhî simgeler aracılığıyla katımıza yükseltirdik fakat o, aşağılık dünyaya saplandı ve önyargılarının ardına düştü Onun anlatımı köpeğin anlatımıdır, üzerine varsan da dilini sarkıtıp solur, kendi hâline bıraksanna yine sarkıtıp solur."** (A'raf/175–176)

Dolayısıyla yalnız nassları ortaya çıkarmak yetmez, gerçek doğru'yu görebilmesi için kesinlikle kalp gözü açık olması zorunludur.

Kalbin dünyaya karşı sevgisi ve köpek gibi yaltaklanması ne kadar artarsa, kişiyi taşıyan nefsin günahları ne kadar çoğalırsa, uyku küpü o kişinin üzerine kapaklanır. Zira her günah kalbin üzerinde siyah nokta oluşturur. İlâhî ışığın bu kalbe girmesini engelleyen simsiyah kılıf oluşuncaya kadar bu siyah noktalar artar da artar...

Kalp bu biçimiyle siyaha büründüğü zaman, eşyanın siluetleri olduğu gibi gerçek biçimiyle göze görülemez olur.

Gerçekler gizlenmiş olur ve gerçek biçimi dışa yansıyamaz. Böylece kalp tersine döner; hakkı batıl ve batılı hak gibi görür.

Bu nedenle gerçek Kur'ân Düzeni topluma yansıyıncaya kadar takvayı kalkan yapmak gerekmektedir. O zaman kalp durulanır ve eşya o kalbin aynası üzerinden açık ve net olarak gözükür:

"Ey iman edenler, eğer Allah'ın takvası üzere yaşarsanız, sizlere gerçek Kur'ân Düzeni'ni verir; küçük günahlardan muaf

tutar ve sizleri yarlığar. Zira Allah en büyük ve karşılıksız yardım sahibidir." (Enfal/29)

Dolayısıyla takva sahipleri zor işle karşılaştıklarında ve içinden çıkamadıkları sıkıntıları olduğunda şöyle derlerdi: "Aşılmazlara geçit açanlara sorunuz; onlar insanların Allah'a en yakın olanlarıdırlar."

Kendisinden sonra kimlere soracaklarını Ahmed b. Hanbel'e sordular. Dedi ki: "Ebû Bekir el-Varrak'a sorunuz onun katında -zannettiği gibi- sade yaşama duygusu vardır. Cezalandırma işini başaracağını umarım."

Buhârî ve Müslim'de şu merfû hadis bulunmaktadır: **"Sizden önceki devirlerde gelip geçen toplumlarda düşünceyi okuyan, sezgi gücü üstün insanlar vardır. Şayet benim ümmetimde böyle bir kişi varsa, o da Ömer b. Hattab'tır."** Bunun nedeni Hz. Ömer'in aşın doğruluğu ve samimi olmasıdır.

Nitekim Müslim, Sahih'inde Âişe (r.a)'dan naklen şöyle dedi: "Rasûlullah (s.a.v) gecenin bir bölümünde kalktığında namaz öncesi şöyle giriş yaparlardı: **Ey Allah'ım, ey Cebrail ve Mikâil'in Rabbi, gökleri ve yeryüzünün, yani gayp ve şehadet âleminin kat kat yaratıcısı! Kulların arasında, ayrı ayrı düşündükleri konularda kesin hükmü Sen verirsin. O halde üzerinde ayrı ayrı yorumlar yapılan Hakk'a izninle bizi götür. Zira dilediklerini Sırat-ı Müstakim'e Sen iletirsin."**

Sonuç olarak biz de şu âyet-i kerîmeyi dua olarak okuruz: **"Rabb'imiz! Bizimle toplumumuz arasını Gerçek Düzen'e göre aç. Zira Sen yolları açanların en hayırlısısın."**

Bunun yanında Müslim'in Sahih'inde yayınladığı gibi Rasûlullah (sa.v)'in yapmış olduğu etkisi görülmüş duayı serdediyoruz: "Ey Allah'ım! İnsanların ayrı ayrı düşündüğü Gerçek Düzen'e bizleri izninle götür. Kuşkusuz Sen, Sırat-ı Müstakim'e dilediklerini hidayet edersin. Rabb'imiz! Bizleri ve iman yarışında bizleri çok gerilerde bırakmış kardeşlerimizi yarlığa. Kalplerimizde iman eden kardeşlerimize karşı kin ve nefret duygusu bırakma. Ey Rabb'imiz Sen Rauf ve Rahim'sin,

Allah'ım! Saîd kişiler arasında beni dirilt. Şehid olarak canımı al ve beni Mustafa (s.a.v)'in zümresinde dirilmeyi nasip eyle. Ey Allah'ım! Seni tesbih ve tenzih ederim. Sen'in hamdinle Sen'den başka hiçbir tanrı olmadığına tanıklık ederim. Sen'in yarlığamanı diler ve Sen'in katına dönmek isterim."

YUGOSLAVYA

Terörist Eylemler

Bugünlerde Yugoslavya Müslümanları, Yugoslavya'daki İslâmî oluşumların varlığım yok etmeyi hedef olarak seçen, çirkin terörist eylemlere maruz bırakılıyor. Yugoslavya Müslümanlarının sayılan, 21.000.000'a ulaşan toplam nüfusa karşılık 5.000.000 civarında bir sayıyı bulduğu bilinmektedir.

Yugoslav Müslümanı üçüncü sınıf vatandaş durumundadır. Müslüman kendi kariyerine uygun düşen görevi alamaz. Zira atamada en önde gelen kriter komünist üyesi olmaktır. Yani oradaki müslüman geçim ve inançlarında tam bir savaş vermektedir.

Komünist parti yetkilileri her Yugoslav vatandaşın herhangi ilkeyi benimsemekte veya dilediği dine girmekte tam özgürlüğe sahip olduğu beyanatını veriyor. Fakat kanunun bu maddesi Müslümanlara uygulanmıyor. Bütün Yugoslavlar, herhangi bir dini seçebilir, yalnız İslâm dini dışında olması gerekir. İslâmî kitapları telif etmek veya basmak çok sakıncalı bir iştir. İslâmî öğretimi evin içinde vermek kanunun acımasızca kovuşturmasına uğrayan ağır bir suçtur. Bu nedenle Kora Cide Mescid İmamı Muharrem Hasan Bey 5 yıl hüküm giydi. Kominist partisi Yugoslavya Müslümanlarını Yugoslav vatandaşı olarak görmüyor. Onlara herhangi bir yolla kendilerinden kurtulmanın gerektiği, sömürgeci yabancılar gözüyle bakıyor.

Fakat onlar bunu yapsalardı bugün Balkan Yarımadası, beş yüzyıl süren işgalden sonra müslüman devlet olurdu. Yugoslav atalarını İslâmlaştırmak için çaba harcamadıkları, Türkler'in eleştirildikleri yanlışlıklar arasında olmasıyla birlikte, o Türkler'in Doğu Avrupa devletlerini ve Slav milliyetçiliğini uzun süre işgal altında tutmalarının ücretini bu Yugoslav Müslümanlar'ın ödemeleri gerekir. Zira Türkler bunu yapsalardı bugünkü Balkan Yarımadası, beş yüzyıl süren işgallerinden sonra müslüman bir devlet olacaktı. Türkler'in, Yugoslavya'nın batı ve kuzeyinden çekilip Yugoslavlar'ın gazino, moda evleri, lüks oteller, genelevler, kumarhaneler açmalarına engel olamadıkları bu bölgeleri Macar ve Avusturya'nın işgal etmesinden sonra anca anlayabildikleri, müslümanlann güzel sosyal ilişkilerini Yugoslavlar çok iyi biliyorlar. Daha doğrusu Türkler'in o yörede egemen oldukları yüzyıllar boyunca bilemedikleri bu davayı Yugoslavlar şimdi çok iyi anladılar. Durumu ne olursa olsun bir Alman karşılığında yüz Yugoslav kadın ve çocuğu öldürdükleri zamanda Almanlar'ın reva gördüğü bu işlemi Türkler, Yugoslavlar'a göstermemişti. Bütün bunlara rağmen Alman dilini Yugoslav

okullarında mecburî ders olarak okuduklarını, Alman Mercedes otomobillerinin komünist parti üyelerinin gözdesi olduğunu, bütün turistik Adriyatik kıyısındaki çıplaklar kampı sayılan plajlara varıncaya kadar Alman olan herkese ardına kadar açıldığını görüyoruz.

Hatta Türkler, eski büyüklerine sert bir tutum izleseler bile bu durum, Türkler'in yüzyıllar önce yaptıklarına karşılık bugünkü Müslümanların hesaba çekilmesi normal karşılanamaz.

Ezeli Saldırganlık

Komünistlerin Müslümanlara olan saldırganca tutumu ezeli bir düşmanlık duygusundan geldiğini ve Yugoslav komünist partisinin Yugoslavya'daki Müslümanları topyekün yok etme niyetini taşıdığını, özellikle Müslümanları savunan hiç kimseyi bulamadıklarını görüyoruz.

Yugoslavlar'ın, sadece Arap ülkelerinin karşılıksız yardımlarının kendileri için günbegün artmakta olduğunu seyrettiklerini görüyoruz. Aksine arap turistler ayırım yapmadan Arap ülkelerinden Yugoslavya'ya ve oradaki turistik tesislere gurup gurup gelmektedirler. Sadece muhafazakâr oldukları için geliyorlar. Yoksa Yugoslavya ile Arap ülkeleri arasında hiçbir diplomatik ilişki bulunmamaktadır. Bu nedenle Yugoslavya, daha fazla turist akınını ülkesine sağlamak için plajlardaki çıplak, mayolu kadın fotoğraflarını bastırıp dağıtmaktadır. Ayrıca Yugoslavya'nın siyasî propagandasını yapan kitapçıkları da çıkarmaktadır.

Komünist parti, ne bir hıristiyanı -zira Vatikan hükümeti müdahale edecek- ne de bir yahudiyi -çünkü yahudi lobileri ve dünya basınınca girişimlerde bulunulacak- yakalayamıyor ve tutuklayamadığı görülüyor, öte yandan hiçbir Avrupalı turiste de hatalı ve suçlu bile olsa yine de dil uzatamıyor. Nitekim bir İngiliz için tutuklama olayı olmuştu. İngiliz vatandaş bir trafik kazasında bir Yugoslav'ı öldürmüştü. Mahkeme İngiliz'e 14 sene hüküm vermişti. Sonra Krallık girişimde bulundu, derhal İngiliz vatandaşını cezevinden çıkardığı gibi o İngiliz elini kolunu sallayarak ve üstün insan olarak ülkesine döndü.

Komünistler kaybolan itibarlarını ve hınçlarını çıkarmak için ancak cezaevleri içinde gurup gurup Müslümanları süngüden geçiriyorlar. Öyle bir cezaevi ki yüzlerce metre yerin derinliklerinde bulunuyor ve genel olarak o cezaevlerinin derinliklerinden sadece acele etmeyip yavaş yavaş süregelen ahû vahlar üste çıkabiliyor. Nitekim komünist partisi Müslümanları, sürekli olarak her türlü sosyal değerlerinden yoksunlaştınlmış bir İslâm anlayışına zorluyor, işte

namaz! Onu herhangi bir öğrenci veya işçi topluluğu arasında cemaatleşerek kılmak yasak sayılıyor.

Öğrenciler ve askere alınmış müslümanlar domuz etini muhakkak yemek zorundadırlar. Çünkü başka türlü yemek hazırlamak ayrıcalık ve ekstra sayılır. Böyle bir sofra hazırlanmasına, hele de müslümanlar için kesinlikle müsamaha gösterilmez. Ancak Müslümanların dışında kalanlar böyle bir hakka kavuşabilir.

Komünist parti üyeleri, okullardaki müslüman öğrencilere karşı terörist sindirme eylemlerini durmadan yoğunlaştırıyor. İşte müslüman öğrenciyi küçük düşüren, müslümanlıkla ve özellikle sınıftaki diğer arkadaşları arasında müslüman öğrenciyle alay eden öğretmen! İşte özellikle müslüman öğrenciye hiçbir tanrının söz konusu olmadığını, hayatın ve dirilişin tamamen maddî olduğunu, din faktörünün milletler için bir afyon olduğunu, Arapların gerilemelerinin yegâne etkeninin İslâm olduğunu, çölde evinin haremlik bölümünün ortasında ve petrol kuyularında vahşileştiklerini sık sık vurgulayan öğretmen! Böyle öğretmenler, düzen tarafından ödüllendirilmeye, bir üst maaş ve makama yükseltilmeye hak kazanırlar.

Aynı biçimde orduda; müslümanları küçük düşürmeye kasıtlı olarak kalkışan, büyük ölçüde domuz eti yedirebilen, namazını, hatta su kullanmasını engelleme taktikleri geliştiren sorumlular mı! Evet böylesine seçkin (!) sorumlular, apoletler takmaya lâyık ve üst komutanlarına daha da yaklaştınlmaya tercihli adaylar arasındadırlar.

Müsadereler (Zorla Alınan Gelirler)

Komünist parti, astronomik gelirler getiren, Gazi Harûf Bey'in, Ali Paşa'nın ve Ferhad Paşa'nın müslüman okullara ve bu okullardaki öğretmen ve öğrencilere yapılacak harcamaları karşılamak amacıyla yaptıkları ve bir tanesi dışında diğer tamamının kilitlendiği İslâmî vakıf mallarına el koyma görevini üstlendi. Nitekim bu vakıf eserlerden astronomik gelir getirmeleri, trilyonluk zenginliklere sahip kılmaları açısından öyle korkunç rakamlar elde edilmiş ki, güvenlik örgütlerinin el koyup gelirini yağmaladıkları ve adına Vakıflar Bankası dedikleri özel bir banka açılacak düzeye gelinmiştir.

Oysa Gazi Haruf Bey, Vasiyetnamesinde, bu vakıf eserlerin gelirlerinin adt geçen okullarda Kur'ân-ı Kerîm ve Arapça dili okutulmak şartıyla bu okullara harcanacağını tescil etmiştir. Aynı komünist parti, herhangi bir katolik veya protestan kilisesinin vakıf gelirlerine el koyma cesaretini kendinde bulamamıştır. Zira onları savunan bir güç her zaman bulunmuştur.

Komünist parti üyeleri arapça dilini iyi bilerek mezun olan müslüman ve İslâm dinine sıkı sıkıya bağlı öğrencileri adım adım izliyor. Onlara başka alanlarda; tercümanlık gibi, uluslararası ilişkiler gibi alanlarda, hem de müslümanlar arasındaki İslâmî çalışmalara katılmasını önlemek ve müslüman cemaatler arasına karışmamasını sağlamak amacıyla yüksek maaşlar vererek görevlendiriyor. Parti üyeleri böylece diğer Müslümanların imreneceği örnek bir insan olması için, aşamalı olarak İslâmî değerlerden uzaklaşmalarını bir plan dâhilinde yürütüyor. Bütün çoraplar ama bütünü, bu gibi yüksek maaşlı görevlere gelmeyi kabul etmeyenlerin başına örülüyor; onlar devlet haini olarak sayılacak, devletine sevgi bağı olmayan ve devletiyle işbirliği yapmayan, devletin yönetim sistemini değiştirmek amacıyla örgüt kuran kişi olarak damgalanacaktır. Artık bu suçlamalardan birisiyle fişlenmesi, kişinin ölüme gönderilmesine yetmektedir.

Aynı komünist parti, Meşîhat-ı İslâmiyye Makamının çıkardığı "Haftalık İslâmî Baas Gazetesi"nin, evet haftalık olarak yayınlanan bu gazetenin İslâmiyeti yeniden yayma politikası izlediği gerekçesiyle kapatılmasına karar vermiştir.

Komünist parti herhangi bir müslünanın İslâmî ilişkilerinde kullandığı sözcükleri tek tek tespit ediyor ve bu sözcüklarin bahanesiyle parti yetkilileri dilediği kişileri partinin temel ilkelerine göre kıskaca alıyor. Nitekim Beğon kentindeki müslüman kalabalığın huzurunda düzenlenen dini törende konuşma yaparak: "Ey Müslüman Kardeşler!" dediği için çok değerli Şeyh Hüseyin Coza süngüden geçirilme cezasına çarptırıldı; hemen yaka-paça edilerek, mescidden alınarak, cezaevinin infaz yerine getirildi, güvenlik yetkilileri kullanılan bu hitap biçiminin, ancak ve ancak orada siyasî bir oluşumu ve parti kuruluşu örgütlenmesi mealinde kullanılabilebileceği düşüncesini benimsedi.

Kuşkusuz komünist partinin en çok sızlanma duyduğu konu, müslüman gençliği partiye kanalize etme açısından, kutuplaşma çalışmalarında çok hızlı başarısızlığa uğramasıdır. Hatta bu amaçla harcadığı yoğun çabalara rağmen bu gençleri lslâmî inancından caydırma konusunda çok başarısız kalmasıdır. Bu amaçla okullarda dinsizlik ve komünistlik konulan işleniyor, öğrenci birlikleri -bu kuruluşlar komünist ülkelerde siyasi ağırlığı bulunan örgütlerdir-izcilik kampları, çıplak dansöz gibi, çıplaklarla ve içki âlemleriyle karışık yapılan ve öğrenci etkinlikleri adı altında kız-erkek karmaları arasında ortak guruplaşmalar sağlanması için haftalarca süren toplu geziler düzenlerler.

Devlet, gençliği kendi potasında tam eritebilmek amacıyla oturulacak evler, öğrenim izinleri ve malî yardımlar sağlar. Spor kulüpleri ve benzer kuruluşlar gurup halinde çıplaklaşmayı ve ahlâkî çözülmeyi sağlamak için bütün güçlerini seferber eder. Devlet bütün bunları tam bir cömertlik duygusu içinde yapar. O kadar ki, Yugoslavya'nın dış borçları 19 milyar dolara ulaşmış durumdadır.

Bütün bu yoğun çalışmalar müslüman gençliği kendi kamplarına çekememiştir. Kırk yıldır varlığını sürdüren komünist egemenlikten sonra müslüman gençliği, devlet yönetimi ve parti terörizmi yıllarını kendisine ayırdığını görüyoruz. Bu yolda gençliğin yüzlercesi düşüyor, fakaz kızıl terörizme çoğunluğu karşı çıkıyor. Ferde yönelik bu milliyetçi kimlik, bütün komünist ülkelerde, müslüman aileler dışında tamamen yok olmuştur. Bu müslüman aileler her yerdeki komünist partileri kara kara düşündürüyor.

Komünist parti, birbirinden kopmuş ve parçalanmış bir toplum yönetimini kolayca başarması için, devletin bütün etnik guruplarına ait aile bağlarını kökünden silip süpürebildi. Ancak müslüman aile reisleri bu tür komplolara karşı direnmesini bildi. Müslüman aileler sımsıkı kaynaşıp kenetlenmesini ve aile bağlarını sağlam tutmalarını öyle koruyabildiler ki, müslümanlar komünist partinin uğraşacağı baş belası olmuş, uğraşa uğraşa, Müslümanlara karşı komplo düzenlemelerinde çeşitli teknikler geliştirmişler. Bütün desise, komplo, hile ve oyun araçları başarısız kalınca parti yöneticileri kızgınlıklarından sirke küpüne döndüler.

Binlerce müslüman ceza evlerinde, gençlik ve âlimler buhar kazanlarında süngüden geçirilmeye ve yakılmaya başlandı. Tıpkı geçmişteki büyük dedeleri genç delikanlı İsmet Müfetic ve çok değerli âlim ismet Yuvoslatevic'i katlettikleri gibi, bugünkü gençleri toplu idamla yok etmeye azmettiler. Nitekim Doğu Bosna'nın Foça kentindeki Ulu Carrü'de 12.000'den daha çok müslümanı toplu katliama tabi tutmuşlardı. Yine Drina nehri üzerindeki Korajida köprüsünde 6.000'den çok müslümanı topluca boğazlarken, tuzla ve kenar mahallelerinde üç binden çok, ayrıca tekrar altı binden fazla müslümanı topluca yok ederlerken bütün amaç başlarına belâ olarak gördükleri müslüman azınlığı topyekün imha etmekti.

Nitekim aynı zihniyetin uzantısı olarak, komünist mahkemelerinde, 12.000 Arnavut müslüman âlimin darağacına çekilmesi ve binlerce Bosna Âlimi'nin de, Âlim Kasım Dobrava (RH) olduğu halde cezaevlerine gönderilmesi gerçekleştirildi. Aynı mahkemelerde birçok kez, devletin manevî şahsiyetine karşı aleyhte propaganda yapmak ve yıkıcı dış güçlerle ilişki kurmak suçlamasıyla

133. maddenin (a) ve (b) fıkralarına göre duruşmalar yeniden başlatıldı.

Bu haber günlük gazetelerin işlenen cinayetler bölümünün sütunlarında, ev soyma ve otomobil çalma girişiminde bulunan Sırplı hırsızların haberinin kenarında yayınlandı. Aynı gazeteler günlük olarak, bu Müslümanların en ağır cezalara çarptırılması gerektiği ve böylece diğer müslümanlara gözdağı verilmesi kışkırtmalarını hiç aralıksız verip, en ağır ceza 15 yıl tutuklamadan ibaret iken bir Yugoslav müslüman verdiği bilgide kendilerine yöneltilecek suçlamanın, Bosna Cumhuriyetin'deki devlet yönetim sistemini İslâm Cumhuriyeti olarak değiştirme girişiminde bulundukları ve böylece Avrupa'da ilk İslâm Cumhuriyeti'ni gerçekleştirecekleri biçiminde yapıldığını dile getirdi.

Bu tür tutuklamalar, ilk defa yapılan tutuklamadan sonra belirli aralıklarla, yüzlerce kişiye varacak sayılarda sürüp gitti ve belki de bu sayı şu anda yüz binlere ulaştı. Nitekim komünist terör hareketi, Yugoslav Müslümanları da aşarak terör eylemlerini, Yugoslavya'da okumak için gurup halinde gelen arap öğrencilere de sıçrattı. Şu ana kadar yirmi kadar arap öğrenciyi elleri arkalarından bağlı olarak gözaltına aldı ve tutukladı. Bunların sorgulamaları, çeşitli sorgulama işkenceleri uygulanarak yapıldı. Böylece uygulamalarla İslâm'ın inanç ve değerlerine sımsıkı bağlı yabancı öğrencileri terörle sindirmek, ayrıca Yugoslav Müslümanlar görüp örnek almasın ve bu yolda moral güçleri yükselmesin diye bu yabancı öğrencileri camilere girip çıkmaktan yıldırmayı amaçlıyorlardı. Öte yandan yabancı öğrencileri o okullarda okumaktan mahrum edecekleri, onları da cezaevlerinde çürütecekleri, onları barındıran aile ve çoluk-çocuklan darmadağın edecekleri, hatta ülkelerine tekrar dönüş vizesi vermeyecekleri tehdidinde bulunuyorlardı.

Gizli Dinleme Ve Sorgulama

Yugoslav komünist partisi üyelerinin en çok ağırlarına giden şeylerden birisi; Müslümanların herhangi bir konuda başta gitmeleridir. Hele de köyde veya şehirde mahalle halkının çoğunluğunu oluşturmuşlarsa, bu durum onları çileden çıkarır. Bu nedenle komünist parti, müslüman olmayan kalabalık halk kitlelerini, mahalle çoğunluğu temin edememeleri için Müslümanların çoğunlukta olduğu şehirlere göç etmeye özendirecek önlemleri alıyorlar. Yine komünist parti, şehrin ilk nüfus yoğunluğuna denk, daha görkemli mahalleler yapma görevini üstleniyor, öte yandan o şehire yeni bir şehir adı veriyorlar ve müslüman ağırlıklı şehirlerde

oturmalarını özendirmek için şehrin yönetim, yetki ve sorumluluğunu müslüman olmayan halka veriyorlar.

Bu durumlar, Yugoslavya'da müslüman halkın ağır bastığı bütün şehirlerde, özellikle Sarayova'da ve adı Saray Bosna olan şehirde, ayrıca Üsküp kenti ile Priştina kentinde meydana geldi. Hatta Bosna'daki tek İslâmî Okul'u Millî İstihbarat Merkezine çevirdi. Zira oradaki sivil güvenlik muhbirlerinin sayısı öğrencilerden daha çoktu ve Haber Alma Teşkilatı üyelerinin ne öğretmeninden, ne de okul müdüründen izin almaya gerek duymadan sınıflara girme hakkı bulunuyordu. Yeterki onun yardımıyla suçlama evrakı bağdaşsın ve hakkında ayrıntılı bilgi sağlansın, böylece İslâmı kavramasında çok yetenekli ve ileride Islâmî değerlere sımsıkı sarılan bir müslüman olabilecek kapasitede gördükleri herhangi bir öğrenciyi kıskıvrak yakalayıp, yargılayabilmek için her sınıfa gizli dinleme aygıtı yerleştiriliyordu. O komünist parti üyelerinden istihbarat elemanlarının herhangi bir öğrenciyi günde birkaç kez sorgulama yetkisi bulunuyordu ve bu sorgulama sonuçlarına hiç kimsenin itiraz etme hakkı yoktu.

Böylece komünistlik, mevcud devlet yönetim sistemini değiştirmek için kendine ortam hazırlıyordu. Bu hazırlık, burjuvazi kapitalist bir kesimin devlet yönetimini kurmak içindi. Oysa ki Yugoslavya, günlük gazeteler mi ararsın? Günde iki kez çıkarılan gazeteler mi ararsın? Rezalet seks dergileri mi ararsın? Günlük yayınlanan katolik kilisesi dergileri mi ararsın? Yugoslavya hepsiyle dolup taşıyordu. Komünist parti, bütün bu dergi ve gazetelerin yayınlanmasında hiçbir sakınca görmüyordu. Aynı parti ancak tehlike üzerine tehlikeyi, Müslümanların yayınladığı bir gazetede, hem de haftada bir kere yayınladıkları gazetede görüyorlardı.

Komünist parti hacca gitmek isteyen herkese çok çetin ve ağır sınırlandırmalar getiriyor; şöyle ki hacca gitmek isteyen herkesten geri dönüşünü ve müslüman ülkelerinde kalmamasını güvenceye almak için sigorta parası olarak büyük bir miktar altın alıyordu. Bu amaçla müslüman çalışıyor ve hayatı boyunca ve ölümünden önce bu toplam tutan bir köşeye koyabilmek için alın terleri döküyordu ki, "ah!" bir kere hacca gitmeyi başarabilsin. Fakat şimdi komünist partisi yıl be yıl başka başka sınırlandırmalar getirme girişiminde bulunuyor. Hatta toplam beş milyona ulaşan Yugoslav Müslümanların arasında hacıların sayısı bin kişiye bile ulaşamaz.

Terör Açısından Ruslar'a Taş Çıkartması

Kesinlikle bilinmelidir ki Yugoslavya'nın Müslümanlara karşı yürüttüğü terör eylemleri açısından başarısını 20.000.000'dan daha

çok müslümanı toplu kıyımdan geçiren Rusya sağlayamadı. Ne gariptir ki, Yugoslavya, Avrupa denilen bölgede, kendisinden özgürlükçü ve çağdaş diye söz ettiren bir dünyanın yanı başında olduğu halde, olanca terörü, olanca hunharlığı ve olanca müslüman avını sürdürebiliyor.

Tüyleri ürperip harekete geçen veya Avrupa devletlerinden yahut Arap ya da İslâm devletlerinden herhangi birisinde uyuşuk davranması nedeniyle bu olayları kınayan hiçbir Allah'ın kulu çıkmıyor.

Hatta ne yazık ki bu devletlere, uzaklarda ve bölgedeki Müslümanların tarihiyle çok hoş bir bağlantısı bulunan bir mescidle ilgilendiği izlenimini veriyor. Müslüman gençlerin Ramazanda iftar yemeği yemeleri için, ayrıca teravihler, teheccüdler kılmaları ve sabah namazına kadar Kur'ân-ı Kerim okumalarla geçirmeleri için mescidi itikâf edenlerle doldurup taşırmaları için ve nihayet müslüman gençliğin bu eski tarihi mescid etrafında İslâmî kıyafetlere bürünüp cemaatleşmeleri için onarma ve yenileme görevini üstlenir. Parti mekanizmasındaki kışkırtmaların hiçbirisine aldırmazlar. Böylece mescid müslüman gençliğin sembolü durumuna gelir.

Bundan ötürü parti kızar. Sorumlular sağduyularını yitirirler. Sonuçta mescidin kapatılmasına, Müslümanların oraya girmelerinin yasaklanmasına ve bu etkinlikleri düzenleyen o gençlerin tutuklanmasına ilişkin, parti yetkilileri, müslüman gençliği kendi örgütsel etkinliklerine çekme ve yahut İslâmî değerlerden uzaklaştırarak imanlarını zayıflatma tekniklerim araştırmayı arttırırlar. Bu çalışmalarında da başarısız kalırlar. Zira mescidlerde namazını kılan gençler ileri yaşlarda olanlara oranla çok daha fazladır. Allah nurunu tamamlar; kâfirler çatlasa da patlasa da.

Müslümanlar Neden Göze Batıyor?

Komünist partiyi çileden çıkartan ve uykularını kaçıran şey; Müslümanların diğerlerinden çok farklı biçimde sivrilmeleridir. Komünist partinin tuzaklarına, tertemiz ve toplumsal çözülmeden ayrıca diğer etnik gurupların büyük çoğunluğunun içinde boğulduğu ahlâkî çöküşten uzak kalarak, kendilerini teslim etmemeleridir. Hatta bu ahlâkî çöküşe kendini kaptıranlar, şarapsız yaşayamayacak duruma gelmişler ve tamamen alkolik olmuşlar. Zinasız yaşayamaz olmuşlar, öyle ki, onlar arasında cinsel hastalıkların oranı ileri derecede artmıştır.

öte yandan aynı komünist partisi, günlerin ilerlemesiyle birlikte, devlet yönetiminde sürekli kalabilmek ve bütün etnik gurup farklılıklarını ortadan kaldırabilmek için yoğun çaba harcamaktadır. Bu konuda başarı da sağlamıştır. Ancak kahraman müslüman

çavuşlar, bu düşünceye boyun eğmemişlerdir. Onlar, yeryüzünde komünist parti karşısında gösteriler yaparak karşı çıkabilen tek topluluktur. Her defasında büyük bir müslüman mangası daracağına götürülmektedir. Nitekim dört müslüman genç daracağına çekilmiş ve birçoğu da işkencelere dayanamayarak ölmüşlerdir.

Suçlamalar

Yugoslavya gazeteleri, bu yılın Nisan ayı başlarında, Müslümanlarla ilgili suçlamaları yayınlamaya ve bir kısım kültürlü, entel müslümanı kınamaya başlamıştır. 13.4.1983 tarihinde Politika Gazetesi bir kısım İslâmî unsurlara karşı, açıktan açığa suçlamalar yayınladı. Oysa onlar 949 yılında ve bundan sonraki bazı tarihlerde tutuklanma cezası verilen kişilerdir. Nitekim onlar 5-15 yıl arasında değişen tutukluluk dönemini tamamladıktan sonra cezaevinden çıkmışlardı. Bunların başında:

1. Ali İzzet Bey,

2. Ömer Behmen,

3. Salih Behmen,

4. İsmet Kasım,

5. Reşid Berfuda, isimleri gelmektedir. Önderleri aşağıda bulunan gençleri de onlara ilâve ettiler.

1. Derviş Goravija,

2. Mustafa Sipahic,

3. Hasan Jovuntus,

Ayrıca iki de kadını tutukladılar:

1. Halime

2. Jola Bejagocic,

Yugoslavya Haber Ajansı (TANJUK) bu kişilerin devlet aleyhinde örgütler oluşturdukları haberini yayınladı.

Öte yandan komünizm terör operasyonları, Yugoslavya'yı ziyaret amacıyla gelen turistleri de kapsıyordu. Onların da büyük bir bölümü inceden inceye araştırıldı ve yargılanmak üzere mahkemeye çıkarıldılar. Yugoslavya'nın dilediği takdirde, herhangi bir turistin üzerine ansızın saldırıp öldürülmesinde göz kırpmayacaklarını biliyoruz. Bir yıl öncesinde bir Suriyeli öğrenci hakkında işlem yapılmasını istedi. Suriye turistik pasaportunu geri çekti. Gizli Haber Alma Teşkilatı elemanları hakkında işlemler yapılmasına koyuldu.

Suçlamaları reddedince, serseri kurşun ensesine yapıştırıldı ve genç orada şehadet şerbetini içti.

Yugoslav Müslümanlarının Seslenişi

Hiç kuşkunuz olmasın ki bizler, Arap devletlerini ve müslüman ülkeleri; ellerinde hiçbir güç ve mecal kalmayan Müslümanlara karşı işlenen bu toplu kıyımları durdurma girişiminde bulunmaya çağırıyoruz. O müslümanlar kırk yıldan beri komünistlerin tam bir denetimi altındadırlar. Acaba Yugoslavya'daki her tavuğun kaç yumurta yumurtlayacağını bile iyi bilen ve polis görevi yapan bir komünist devletinin yönetim sistemini değiştirme girişiminde bulunmak kimin aklından geçebilir?
Bizler bütün Arap ülkelerini; binlerce aileyi darmadağın duruma gelmekten alıkoymak, binlerce ev kadınını dul, nihayet çocukları yetim olarak bırakmaktan kurtarmak için girişimde bulunmaya çağırıyoruz.

Yine biz bütün Müslümanların bu acıklı olayları İnsan Hakları Komitesi'ne, Uluslararası Af örgütü'ne ve Uluslararası Adalet Divanı'na iletmeleri için çaba harcamalarını istiyoruz.

Kuşkusuz topyekün dünya ülkeleri, tek bir yahudi-yi bile İsrail'e göç etmekten alıkoyanlara en büyük protestoyu dahi yapmaktan geri kalmadılar. Fakat Yugoslavya'daki binlerce müslüman topluca katliama kurban giderken, tüyleri ürperip harekete geçen bir fert çıkmadı. Başka dille, Müslümanların değerli kanlarının dünya ülkelerinin gözünde hiçbir değeri bulunmadığının anlaşıldığını söylememizde sakınca yok.

Biz bütün dünya Müslümanlarının, cezaevlerinde ve Yugoslavya komünistlerinin zindanlarındaki kardeşlerini savunmaları için olağanüstü bir çaba harcamalarını diliyoruz.

Yine biz bütün Müslümanlardan, bu mübarek ayda, müslüman olmalarından başka hiçbir suçu bulunmayan, bu bir avuç müslümanın başarısı ve zaferi için dualar ederek, Allah Teâlâ'ya yalvarmalarını istiyoruz.

Sesleniş

Bizler, Mısır gibi, Irak ve Kuveyt gibi, nihayet Libya gibi Yugoslavya ile sıkı-fıkı ilişkisi bulunan Arap ülkelerinin, Yugoslav Müslümanlarına sağduyu ile bakılması girişiminde bulunmalarını istiyoruz.

Bizler Rabıta el-Âlemi'1-İslâmî Kuruluşu'nu, İslâm Ülkeleri Konferans Örgütü'nü, Dünya İslâm Gençliği Komitesi'ni ve İslam Ülkeleri Dışişleri Bakanları Konfederasyonu'nu işbirliğine

çağırıyoruz. Daha doğrusu bizler Suudi Arabistan Krallığı'nı ve Yugoslavya ile ekonomik bağlantısı bulunan diğer Arap ülkelerini bu acı olaylarda girişimde bulunmaya davet ediyoruz.

Yine bizler, Rabıta el-Âlemi'1-İslâmî olarak, İslâm Konferansı Örgütü vd. olarak Uluslararası İslâm Örgütlerini, Yugoslav Müslümanlarının davasını uluslararası heyetlere iletmelerini ve bütün dünyaya yaymalarını, Yugoslavya'nın köşe kapmaca oynamasından vazgeçmediği sürece Olimpiyat Oyunları'nın 1984 yılında Sarayova kentinde yapılmamasını istemeye çağırıyoruz.

Nihayet bizler, gerek Arap devletlerini ve gerekse İslâm'ın Sesi Radyosu'nu hem Yugoslavya ve hem de komünist ülkelerindeki bütün İslâmî azınlıkların dilleriyle yayın yapacak özel program düzenlemelerini diliyoruz. Daha açık bir dille biz, bütün Müslümanları, yüzlerce Yugoslav müslüman aile için maddî destek sağlamaya davet ediyoruz.

"Onlar, Müslümanlardan sadece Azız ve Hamîd olan Allah'a inanmalarını yadırgıyorlar."

"Biz yalnız Allah için varız ve yalnız O'na döneriz."

BULGARİSTAN

Bulgaristan'da Türk asıllı olan Müslümanların, evet yanlış duymadınız bir milyonu aşan bu müslüman azınlığın İslâmî kimliğini yok etmek amacıyla kendilerine dayanılmaz baskı yapılmasının, komünist devlet yönetimi başlayalı beri çok açık ve net bir biçimde arttığını dünya biliyor. Hem öyle bir boyuta vardı ki, geçen şu birkaç zaman esnasında aldırma deyip geçilmesine diller varmıyor. Bizlere bu raporu, ülke içinde yaşamını sürdüren müslüman kardeşler verdi:

Nitekim kanlı çarpışmalar daha yeni başladı; başlar başlamaz Bulgaristan'da Bulgarlar'ın Türk asıllı müslümanlar üzerine yüklenmeleri sırasında, yüzlercesi kanlar içinde yerlere serildi. Zira bu azınlığın İslâmî kimlikleri, namlu ve terör gücüyle yok edilmeye zorlandı.

Bulgar Hükümeti bu çalışmalarını Müslüman Türklerin kesinlikle bulgarca ad taşımalarını sağlamak için başlattı, öyle olmazsa Bulgar toplumunun birlik ve beraberliği İslâmî bir renge boyanır korkusunu taşıyordu. Bu çirkin amacın uygulanması uğrunda ve Bulgar güvenlik güçleri aracılığıyla (200) müslüman katledildi. Türkiye- Bulgaristan diplomasi trafiği çok yoğun biçimde çalıştı. Fakat bu çalışmalar, oradaki Müslümanların içinde kıvrandıkları hususlara merhem olmadı. Bu amaçla Cumhurbaşkanı Kenan Evren, Teodor Jivkov'a bir mesaj gönderdi. O mesajda Evren, Jivkov'u Türk soydaşı Bulgarlar'ın temel yetki-sorumluluk ve özgürlüklerini güvence altına almaya çağırdı. Ayrıca Kenan Evren, Bulgar Hükümeti'nin isimleri değiştirme konusunu, öte yandan Türk okullarını kapatma kararını ve Bulgaristan'da Müslüman Türkler'in çoğunlukta yaşadığı bütün illerde Türk Dili'nin kullanılmasının yasaklamasını yeniden gözden geçirmeye ve iyi değerlendirmeye davet etti.

Bunun üzerine Jivkov iki ülke arasındaki diyalogun genel esprisi içinde konunun araştırılacağını vaat eden bir cevabî mesaj gönderebildi. Nihayet 21 Ocak tarihinde iktidar partisi (Anavatan Partisi)'nden Pertev Bakoğlu, ana muhalefet (Halk Partisi) genel sekreteri, (Milliyetçi Demokrasi Partisi)'nin genel sekreterinden oluşan üç Türk Parlamenteri ve parti yetkilisi harekete geçerek bu üç parti adına, İstanbul'da yayınlanan günlük Türkiye Gazetesi'ne ortak deklarasyon verdiler. Bu deklarasyonda, Türk Milleti'nin kararlı olarak Bulgaristan'daki Müslüman Türkler'in yaşadığı insanlık dışı olayları endişe ile izlediklerini bildirerek, çok dikkatli davranılmasını istediler.

Sınır Kapılarının Kapatılması

Bulgar güvenlik güçleri ertesi gün radyodan, Türkiye'de yayınlanan gazetelerin aleyhte kışkırtıcı propagandayla Bulgaristan'a saldırıda bulundukları açıklamasını yaptılar. Aynı anda Türk turistlere yönelik olarak derhal sınır kapılarını kapatma kararı aldılar. Çünkü çok iyi biliyorlardı ki, şayet sınır kapılanın kapatsalardı Orta Doğu bölgesine yaptıkları ticaret büyük zarar görecekti. Aynı zamanda Bulgar hükümeti bu girişimleriyle, Bulgar Müslümanlarının İslâm âlemiyle Türkiye üzerinden sağladıkları tek bağlantı yollarının engellenmesinin başarılı olduğunu ve böylece Bulgaristan dışındaki Müslümanların duygularını alevlendiren bilgilerin kendilerine sızdırılmasının önleneceğini umuyorlardı.

Gerçekte ise acıklı durum, ancak Bulgaristan'dan Türkiye'ye kanun dışı yollarla sığınan ve göç edenlerin sayısının son günlerde birkaç kat artmasından sonra gözler önüne sergilenebildi.

Amaç dinlerinin, isimlerinin ve kimliklerinin kaba güçle değiştirilmesinden kaçışları biçimindeydi. Nitekim Bulgar güvenlik güçleri, bu acıklı olayları araştırma girişiminde bulunan üç Türk gazetecisini sınır dışı ediyorlardı.

Geçen yılın sonunda- bütün Müslümanların pasaportlarındaki ve nüfus cüzdanlarındaki isimlerinin zorla değiştirilmesini planlayan beş aşamalı planın parçası olarak, hükümet, bu çalışmaların bütün illerde başarıyla sonuçlandığını duyurdu. İşte o andan itibaren hükümet, kırsal kesimlerde ve bizzat Dobruca'nın güneyindeki Harkur ve Momogulfrad bölgesinde programlarını uygulamaya hız veriyordu.

Fakat müslüman vatandaşlar zorla (Bulgarlaştırılma) girişimine karşı çıkıyor ve direnişe geçiyorlardı. Şöyle ki müslümanlar, Ahmed olan isminin Petro olması ve böylece kendi uygarlık ve kültürlerinin silinmesi, ayrıca isimlerinin hızla değiştirilmesinin gerçekleşmesi için, (gönülden inanarak) Bulgarca evrakların altını imzalamalarına karşı koyuyorlardı.

Akla Gelmeyecek Baskıların Uygulanması

Halkın çok yönlü sıkıştırılması, çeşitli uygulama biçimleriyle tamamlandı. Şöyle ki, halkın büyük çoğunluğu bu komedyaya katılmaya karşı çıktıkları anda çadırlardan ibaret cezaevlerine konuldu. Aynı zamanda askerî güçler, büyük sayıda askeri ve polisi, evrakı imzalamaya karşı çıkan bölgelere kaydırdı.

Nitekim Türkiye'deki Muhacirlerin bir lideri Hilâl Üçüncüoğlu, Kırcaali yakınlarındaki Acurdayr köyünde iki ay içinde (80) müslümanın katledildiğini söylüyor ve buna benzer aynı acıklı olayın birçok müslüman köylerinde yaşandığını da sözlerine ekliyor, öte yandan Bulgar halkla ilişkiler bürosundan bir uzmanın; Bulgaristan'dan kaçıp Türkiye'ye sığınan Rahîm Mûminat, 1984 yılı Ekim ayında Simolin ili Belediye Başkanı sayın Kâmil'den ismini değiştirme isteğinde bulunduğunu, Kâmil'in bu isteğe uymadığını, fakat ertesi sabah Levri Marka bir otomobilin, şehirin ortasında, üzerinden silindir gibi geçmesi sonucu kazaya kurban gittiğini söylüyor.

Aynı ilde, Bulgar Pomak kabilesi Müslümanlarından dördünün isimlerinin zorla değiştirilmesi ve dini değerlere bağlılıklarını açıktan göstermelerinin yasaklanması sonunda intihar ettikleri görüldü.

Mescid Ve Kabirlerin Yerle Bir Edilmesi

Bu yılın başlarında, Simolin kentinde, on tane mescidin dinamitlenerek havaya uçurulma işi gerçekleştirildi. Buna hükümetin oteller ve otobüs terminali yapmak istemesi gerekçe gösterildi.

Müslüman halkın isim ve sayısını; onlara kendi İslâmî isimlerini zor kullanarak bıraktırıp, Slav isimlerini kabul ettirerek; Bulgar kimliği vermekle sınırlamak mümkün değildir. Nitekim Arap harfleri veya cümleleri taşıyan bütün mezar taşlarını söküp atarak, müslüman mezarlarının yerle bir edilmesi tamamlandı.

Bulgaristan'daki Müslümanların Tarihi

Bilinmektedir ki Bulgaristan'da yaşayan Müslüman Türklerin buradaki tarihi çok uzun geçmişe dayanmaktadır. Hatta Bulgarların bizzat kendileri bile Türk dilinde "karışıp kaynaşmış" demektir. Bulgar Müslümanlarının yaptıkları istatistikî araştırmalara göre; Bulgar nüfusunun %25'ini oluşturan, ayrıca sayıları sekiz milyona ulaşan Kaçar Müslümanlarına eklemek suretiyle Bulgaristan'daki Müslümanların büyük bölümünün Türk kökenli olduğu anlaşılmaktadır. (Resmi hiçbir istatistikî bilgi bulunmamaktadır.)

Nitekim Balkan Yarımadasına İslâmiyet, Sultan I. Murad döneminde, Osmanlı Devleti yardımıyla girmiştir. Şöyle ki; Drina şehrinin işgal edilmesi ve fethedilmesi 1269 yılında gerçekleştirildi. Daha sonraki otuz yıl içinde Bulgaristan'ın tamamı, müslüman otoritenin eline geçti. Binlerce müslüman, bu bölgeye yerleşmek için Anadolu yöresinden akın etti. Yerli nüfusun büyük çoğunluğu da Müslümanlığı din olarak benimsedi.

Osmanlı egemenliği 1877 yılına kadar sürdü. Türk-Rus savaşı sona erip, 1878 yılı Temmuz ayının 13'ünde Berlin Antlaşması yapıldığında, bu antlaşmaya göre Bulgaristan'a kendi devletini kurma izni verilmiş oldu.

Ondan sonraki yedi yıl içinde, Doğu Türk Rumeli Bölgesinin Bulgaristan'a birleştirilmesi tamamlandı. 1913 yılında, Balkan savaşı sonunda Bulgaristan, Trakya ve Rado şehirleri dışında kalan dokuz Türk şehrini de topraklarına ekledi.

Ayrıca 1940 yılında da Bulgaristan, Dobruka'nın güneyinde kalan bölgeyi Romanya'dan alarak yönetimine ekledi.

Bu bölgede de çok sayıda müslüman yaşıyordu. Berlin Antlaşması'nın bu bölgede yaşayan Türk azınlığın varlığını resmen tanımasını ve kendi haklarının kendilerine verilmesini emretmesine rağmen; bir milyondan fazla Türk nüfusun bölgeden atılması ve Bulgarlar'ın oradaki Müslümanlara karşı uyguladıkları toplu kıyımlarda 350.000'den fazla insanın öldürülmesi gerçekleşmesi oldu. Maalesef Anadolu'ya sığınanlar, savaş sonrası kendi topraklarına dönemediler ve o zamanki Osmanlı İmparatorluğu'nun çeşitli bölgelerine yayıldılar.

Bulgar Hükümeti aşamalı olarak Müslümanların bütün topraklarına el koydu. Hatta hayvanlarına bile. Şöyle ki; Bulgaristan'ın % 70 ekilebilir toprağı müslüman çiftçilerinin tapusundaydı. Bu tarım topraklarını ıslah etmek bahanesiyle yöneticilerin el koyup, Bulgarlar'ın tapusuna geçirmeleriyle denge değiştirilmiş oldu. Böylece 1944 yılında, Bulgaristan'da yaşayan % 80'den fazla müslüman aile, köy ve kentte oturan küçük çiftçi durumuna geldiler.

Bunca acımasız baskılar sonucunda sanayi veya ticaret kesiminde çalışanlara oranla % 1'den daha çok sayıyı elde edemediler. Fakat bazı müslüman Türklerin karşı karşıya bulunduğu ekonomik baskılar 9 Eylül 1944 yılındaki komünist devrim hareketinden sonra tamamen örgütlü ve yaygın bir hal aldı. Zira Bulgaristan'ın demir perde ülkeleri kapsamına alınmasıyla, Müslümanların bütün hayat alanlarında; ekonomide, dini yaşantıda, eğitim ve öğretimdeki aşırı baskılar dayanılmaz duruma geldi.

Bulgaristan, komünist ülkeler arasında, Arnavutluğu saymazsak, en çok baskı uygulayan ve vatandaşına en katı davranan ülke olarak nitelendiriliyordu.

1944 yılı öncesi dönemde müslüman kesim, kendi içinde kapalı, muhafazakâr bir toplum durumundaydı. Diğer Bulgar vatandaşlarla ilişkisi, çeşitli bölgelere, köy ve kentlere dağılmalarına rağmen yine de en alt düzeyde idi. O kadar ki onlar eğitim-öğretim kurumlarını ve ibadet kurumlarını, hatta kendilerine özgü spor kulüplerine varıncaya kadar tamamını koruyorlardı.

Fakat yeni komünist rejim, bu kapalı müslüman toplumların hayat gerçeklerini değiştirmek için kaba kuvvet kullandı. 1949-1955 yılları arasında bütün topraklarda otoriteyi tam olarak sağladı. Bu kaba kuvvet uygulaması, varlığını diğer toplumlardan daha çok müslüman nüfus üzerinde gösterdi. Zira onlar, zaten küçük çiftçi pozisyonundalardı. Bu nedenle müslüman nüfusun büyük çoğunluğu, toprağını ve işini bırakarak, hükümet kooperatiflerindeki ayağa düşmüş görevlerle çöp toplamaya ve koyun çobanlığı yapmaya zorlandı.

Tehcir Uygulaması (Zorla Göç Ettirme Çabaları)

Müslümanların sindirilip eritilmesi, kendilerini bir yerden başka bir yere taşınmaya zorlamak suretiyle ülkedeki nüfus bileşkesinin matematik hesaplanması yolundan yürüyerek gerçekleşiyordu. Nitekim 1948 Temmuz'unda elli müslüman Levrî'nin, kuvvet kullanılarak Rodop kentinden Dobruca bölgesine taşınması tamamlandı. Aynı olay 1949 Ekim ayında Mestanli'den Kozo Kafak ve Dıra Deer bölgelerinden araçlara doldurulmuş müslüman ailelerden

28 Levrinin taşınması gerçekleştirildi. Daha sonra da 1950 Eylülünde, müslüman ailelerden 63 Levri araçlara doldurularak kuzey bölgelere gönderildiler.

Bu nakil işi, kalkınma ve ilerleme projeleri adı altında yapılıyordu, öte yandan genç erkekleri ailelerinden, çevrelerinden ayırıp Bulgar ailelerin arasına dağıtma işi başladı. Bu gençler Rodop ve Deliorman bölgelerinden alnıyor ki, en büyük müslüman aileleri oralarda yaşıyordu. Sofya, Burgaz ve Dimitre Fakrad kentlerine gönderiliyorlardı. Zira o yörelerde hiçbir müslüman yaşamıyordu. Bu güne kadar birçok aileler kendi yavrularının nerede olduklarını halen öğrenememişlerdir.

Komünist işgalden önce belirtilen ve müslüman çocuklarının eğitim ve öğretimine yönelik vaadler ışığında, evet bu vaadler ışığında 37 Eylül 1944 tarihinde Bulgaristan'daki Müslümanların sözcülerine ait kongre toplandı ve iki yüz delege kongrede hazır bulundu. Bu kongre, islâmi eğitim-öğretime yönelik isteklerini, bir müzekkire halinde Bulgar hükümetine sundu. Başbakan ve komünist parti Başkanı Georgi Dimitrov tarafından bu müzekkire 19 Şubat 1946 tarihli konuşmasında cevaplandırıldı. O cevabında şöyle diyordu:

Biz kesin bir şekilde belirtmeliyiz ki Slav etnik gurubu, Bulgar yönetimini elinde bulundurmalıdır. Yine burada üzerine basa basa söylüyoruz ki, Bulgar toprakları yalnız Bulgar halkının eline geçecektir. Aynı zamanda biz, Osmanlı İmparatorluğu 'nun Bulgar toprakları üzerinde bıraktığı bütün eserleri ortadan kaldırmalıyız.

Nitekim Nazilerin programıyla işe başladı. Zira Bulgar Milli Kongresi, Başbakan'ın konuşmasından birkaç ay sonra Bulgar eğitim-öğretim yasasını karara bağladı. Bu kanun yardımıyla bütün müslüman ve Türk Okullarının tek otoritede birleşmesi tamamlandı. Bu sayede, bütün okullar, sahip olduğu arazisiyle, eğitim-öğretim araç ve gereçleriyle hükümetin malı oldu ve 1947 yılında da Türk diliyle öğretimin yasaklanması gerçek oldu.

Cahillik Ve Ümmiliğin Yaygın Hal Alması Atılan bu adımdan sonra, Müslüman Türkler arasındaki ümmilik oranı büyük boyutlara ulaştı.

İşte en yeni Bulgar istatistiklerine göre yahudiler arasındaki okumuş insan oranı % 71, Tatarlar arasında % 27, Ermeniler arasında % 59, Kakarlar arasında % 40'dır. Türkler arasında Voli olurken, taşınmak zorunda bırakılan müslümanlar yahut Fecerlerde % 8, Pomak Müslümanlarında % 6 civarındadır.

Komünist Bulgarlar yönetimi ele geçirmeden önce bütün Bulgar kentlerinde birçok cami vardı. Fakat onlar kimliğini ve Müslüman Türk Hakları'nı aynen koruma girişiminde bulunan tek cemiyetlerinin; "Turan Cemiyeti" nin çalışmalarını yasakladılar.

Nitekim hükümet, İslâmî geleneklere göre evlenme törenlerini de suç saydığı gibi, İslâm geleneklerine göre sünnet törenlerini de yasaklar kapsamına aldı. Aynı hükümet erkeklere zorunlu askerlik hizmetini zorla yaptırıp kadınların başörtülerini de zorla çıkardı. Müslümanlardaki İslâmî değer yargılarıyla ilişkilerinin son kertesini bile darmadağın etmek girişiminde bulunması gibi, Bulgar hükümeti Müslümanları kendi isimlerini Bulgar isimleriyle değiştirmeye zorladı.

İslâmî değerlere dayalı toplumu eritmek için yürütülen bütün bu çalışmalar, Bulgar kominist partisi kongresi kararlarının oluşturduğu esaslara dayandırılıyordu. Ayrıca 1971 yılında benimsenen ve halen şu ana kadar sürekli hizmet veren metodlara dayandırılıyordu. Zira sosyalist toplumun gelişmesi programının çok geniş boyutlara varacağı, çok çeşitli etnik kökenlerden oluşan pikenin vatandaşlarının birbirlerine çok yakın dost durumuna gelecekleri vurgulanıyordu. Bütün bu olanlardan birkaç yıl sonra, gazetelerde ve hükümet dergilerinde "Birleştirilmiş Sosyalist Ümmet" sloganı varlığa dönüşmüş oldu. 1977 yılında yazarlardan birisi bir gazetedeki makalesinde: "Kuşkusuz ülkemiz insanı, tek bir kökendendir ve ülke bütün etnik farklılıkları eritmeye doğru hızla ilerleyecektir" diyordu.

1979 yılında, Teodor Jivkov, milliyetçilik davasının kökten çözümlenme yoluna girdiğini ve mutlaka biçimde, bizzat kendi nüfus politikasının kendi lehine çözüme kavuşturulacağını, Bulgaristan için milliyetçilik davasına ilişkin hiçbir iç politika sıkıntıları bulunmadığını vurguladı. Bu politikaya uygun adımlar atarak, 1965 yılındaki nüfus sayımından beri milliyetçilik davasına ilişkin konularda yaptığı açıklamalara hiç değinmedi. Artık 1975 yılından sonra ne turistik pasaportlarda, ne nüfus cüzdanlarında ve ne de resmi diğer belgelerde kimlik olarak herhangi bir etnik gurubun adı diye bir hane açılmadı.

Kuşkusuz Bulgarca isimleri zorunlu hale getirme etrafındaki çatışmanın önemliliği arkasına gizlenen neden, herhangi bir vatandaşın, kelimenin tam yasal anlamıyla kapalılık arz eden Slav adını taşımamasına bağlanıyor. Buna göre, vatandaş ya hiçbir görev alamayacak veya asıl etnik kökenli adlarını yahutta İslâmî kimliklerini taşıyan adlarını değiştirmeyen vatandaşlara tamamen kapalı olan bir resmi belgeyi yahut diplomayı yahut kimlik kartını hatta bilimsel

diplomayı alabilecektir. Yani, ya Bulgar vatandaşı olacaksın ya da hiçbir göreve aday olamayacaksın.

UGANDA

Toplu kıyım, Uganda'nın başkenti Kumbala'nın 14 km. kuzey tarafında Namaconco köyünde başladı. Ağır makineli tüfeklerle donatılmış askerler, söylendiğine göre; uzak bir bölgenin güvenlik karakoluna saldıran bazı suçlu kişileri araştırmak amacıyla bütün caddelerde silahlarını ateş kusturarak volta atıyorlar. Bu suçluları yakalama işini beceremediklerinde kızgınlık küpünü zavallı sivil vatandaşların üzerine boşalttılar.

lncîliyye Medresesi'ne girdiler; müdürünü ve öğrencilerini kurşuna dizdiler. Oradan, bitişik binalara sıçradılar; evleri yerle bir ettiler, sivil ve silahsız vatandaşları katlettiler, ekili tarlaları ve otlaktaki hayvanları yakıp yıktılar ve dağıttılar. Sonra da yakın köy olan"Kiyro"ya girdiler. İşe camisinden başladılar. Orada öğle namazını cemaatle kılan bir gurup müslüman bulunuyordu. Aralarında İmam Şeyh Yusuf Molla bulunduğu halde hiçbirisini sağ bırakmadılar. Nitekim Fransız gazeteci "De Barrain", meydana gelen bu acı olayın fotoğrafını "Le Mond" gazetesine haber olarak geçti ve şu yorumu yaptı:

"Kiyro'daki küçük bir mescidi yakmalarından sonra askerler etrafında karargâh kurdular ve domuz eti pişirdiler. Sonra da o etin parçalarını tabakların yerine, oraya darmadağın saçılmış dini kitapların üzerlerine koyarak yediler. O yerden ayrılırken arkalarında (94) ölü masum vatandaşla bir de ateşin midesine indirdiği mescidi bıraktılar."

Bu türden ilk hareketlilik, bir resmi bülten yayınlayan Uganda Hükümeti'nden geliyordu. Bültende bir kaç vatandaşın yitirilmesinden dolayı üzüntüler dile getiriliyor ve bir kısım sorumluluk, bölgedeki ordunun erlerine yüklenmesiyle yetiniliyordu.

Birkaç saat sonra köy halkı, mescidin etrafına kalabalık oluşturdular. Şehit olduklarına kesin kanaat getirerek ölü naaşlarını oldukları gibi hiçbir müdahale yapmadan gömülmeleri konusunda

karara vardılar. Bütün geceyi onlarla geçirdikleri çalışma esnasında, orada bulunanların bir tanesi harekete geçerek vakit girdiği için ezan okudu ve halk sabah namazını orada cemaatle kıldı. Hem de henüz üzerleri kapatılmayan, hiçbir işaret ve belge taşımayan kabirler arasında, böyle dehşetengiz görüntü sunan yerin ortasında, mescid olduğunu kabul ederek namaz kıldılar.

Tarihçiler söylüyor: Uganda gibi yerde İslâm, modern çağın Afrika'sındaki bir mucize! Müslümanlık Uganda dışından çok küçük bir ticaret adamı topluluğunun çabalarıyla Uganda'ya geldi. Fakat ülke halkı hızla o İslâm anlayışını benimsediler, kavradılar, pratikte uyguladılar ve büyük İslâm merkezlerine binlerce kilometre uzakta bulunmalarına rağmen bu dini yaydılar.

Bunun karşılığında, İslâm tarihi, Uganda dışındaki başka bir yerde bu tür yayılmalara karamsar bakmıyor. Burada katledilen halkın büyük çoğunluğu, dini inançlarını korumak uğrunda kurban olarak gidiyor. Cemaat-i İslâmîye Örgütü, vahşice öldürülmenin her çeşidini üyelerinin tek tek tattığı en büyük cemaat topluluklarından sayılıyor. Bu örgüt binlerce şehit genci toplumlarına sunmuştur. Bütün gelişmişliğine rağmen bu günkü Uganda, müslüman halkına en büyük işkence uygulayan ülkeler arasındadır.

Tarih 7 Temmuz 1983! Müslümanların tarihinde, Kumbala'nın 25 mil batısındaki "Bolo"da tarihe geçecek bir gün! Halk coşku içinde ve sevinçle birbirlerine bakarak Mübarek Ramazan Bayramı'nı kutlamak heyecanıyla bir araya toplamışlar. Baştan aşağı silahla donatılmış manga manga asker, selâm-sabah demeden paldır küldür mescide daldılar. İmamı ve cemaatten beş kişiyi yaka-paça ederek caminin içinden aldılar ve hiç hesap-kitap sormadan kapının eşiğinde boğazladılar. Sonra da boynu bükük cemaat önünde başlarını gövdelerinden ayırdılar. İki hafta sonra da Uganda Müftüsü Abbas Gatumba, Muhammed Secerbin, Süleyman Zireva, Musa Göncizi, Muhammed Ruyenciza ve Şeyh Gatama Nijara'dan oluşan şehid kadronun kara haberini dünyaya duyuran bir resmi açıklama yayınladı.

"Kiro" ve "Bolo" olayları bizi, 1867–1884 yılları arasında, hükümdar olan Ali Yuganda'nın Mottisa'yı ilk yönetimi sırasında ilk kez yaşanan şehitler gününü hatırlamaya götürüyor. O zat, ibadeti seven halkın boyunlarından kılıcı eksik etmeyen güçlü bir diktatör idi. Fakat Allah Teâlâ şimdi onun kalbini İslâm'a ısındırdı ve İslâm dinine girme şerefini kendilerine nasip eyledi.

O zat İslâm dinini Uganda'ya ve onu çevreleyen memleketlere bütün ciddiyetiyle yaydı. Bütün hükümet üyeleri, bütün ülke halkı

yanında İslâm'a gönülden bağlandı. İslâm, o ülkede, tarihte benzeri görülmemiş bir biçimde öyle gelişmeler gösterdi ki hükümet, hak ile batılı net biçimde ayırt eden bu dinin temel ilkelerini küçümseyerek oruç tutulmasını ve gerekse namazın eda edilmesini tam zamanlarında yapıp yapmadıklarını anlamak için özel bir ekip kurdu.

Fakat halkın üzerinde çıkar baskısı bulunan kalburüstü mafya takımı, İslâm otoritesinin kendi çıkarları için ifade ettiği tehdidin bilincine vardılar. Buna bağlı olarak Uganda'ya gelişleri daha yeni başlayan gönüllü misyonerlerin maddi destek sağlamalarıyla bu parazit kişiler, Kral'a komplolar düzenlediler. Böylece arkasında namaz kılanların sayısında sürekli düşüşler gördü. Kulaklarına bazı dedikodular ulaştı ki, bu dedikodular misyonerlerin onunla yemek yemediklerini ortaya koyuyor. Gerekçeleri ise Kral'ın aşçı ve kasabının putperest olmaları, bizzat kendisinin, namaz kıldırabilmeyi yeterli kılan sünnet olma görevini yapmamasıydı.

Bunun üzerine Mattusa cami hizmetliler ve müezzinlerinin başını derhal yanına çağırdı. Reis ona etrafında adamları emniyet kordonu oluşturduğu halde geldi. Kralın kulaklarında gelenlerin tamamen doğru olduğunu söyledi. Kendisinin ve bütün Müslümanların kralla hem yemek yemeyeceğini, hem de arkasında namaz kılmayacağını yüzüne karşı söyledi. Zira İslâm'ın sünnet saydığı gelenekleri kendisi bile yapmıyordu. Çabucak onların kıskıvrak yakalanmalarını ve boyunlarına zincirler vurularak Namogongo'ya sürülmesini emretti ki, orada onların konuştuklarını doğrulayan yahut onların sözlerini çömezce uygulayan bütün kişileri de oraya topladıktan sonra ölüp gidinceye kadar diri diri yakıldı. Nitekim onlar arasında çok üstün değerde genç elemanlar vardı. Hatta Kral, Krallığına layık olup, dışarıya gönderilecek eleman bulamaz duruma geldi. Yardımcılarından bir tanesi ona dedi ki:

Bu görevlendirmelerde, kendilerine güvenebileceğim ülke âlimlerinin tamamını öldürmüş bulunuyorsun. Bunun nedeni, gerekli görülen bilgiden daha çoğunu öğrendikleri ve gerekli olanından daha da uzman kişiler olmalarıdır.

Dış dünya, I. Motesa'nın karşısında, böylesine parlak bir direnişle direnen bu genç ülke halkının seçkin Müslümanlarından yetmişin üzerinde zatın eşliğinde, şehid olarak Rabb'inin huzuruna varan bu değerli genç Moda Wallera'nın serüveninin hiçbir parçasını az kalsın bilmeyecekti. Bunun nedeni hiçbir tanesinin isimlerini sonsuza değin yaşatmak için kasideleri allayıp pullamamasıdır. Aynı zamanda Papa'nın kendilerini tıpkı hristiyan akranlarını ziyaret eder gibi ziyaret etmemesidir. Böylece papa onları, her dilde dünyadaki hristiyan tanıtım araçlarının yazdıklarının etkisinde bırakmasıdır.

Fakat Uganda'daki müslümanlar, bütün bunlara rağmen, Nomo Conco'da, İslâm'ın ilkesi üzerinde Yaratan'larının yanında yer almayı yeğleyen ve I. Mottesa bile olsa diktatör yöneticinin yanında yer almayan gençlerin anısını sürekli canlı tutmaktadırlar.

Belki de dünya Müslümanları, Uganda'nın İslâm uğrunda durmadan şehidler üstüne şehidler vereceklerini bilmelerinin zamanı gelmiştir. Böylece Uganda'n gençler, kasideler dizilmeden, ağıtlar yakılmadan ve sirenler çalınmadan çeker giderler, fakat bu şehidlerin anıları, inanan insanların gönüllerinde sonsuza değin kalıcı biçimde duracaktır